

ADRIAN-ȘTEFAN STOIAN

FRAȚII DIAVOLULUI

**EDITURA SEMĂNĂTORUL
TISMANA - 2013**

Colecția „Dorna Tismana”

Redactor carte: Ing. Antonio Tomoni

Editor: Asociația Semănătorul Tismana

Director editură: Nicolae N. Tomoni

Culegere text: Adrian Ștefan Stoian

Concepție grafică și digitizare copertă: Alex Guță, N. N. Tomoni

Tehnoredactare: Ing. Antonio Tomoni

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STOIAN, ADRIAN-ȘTEFAN

Frații diavolului/Adrian-Ștefan Stoian/ – Tismana:

Semănătorul, 2013

ISBN 978-606-93373-4-9

821.135.1-94

CIP nr. 13080/17.07.2013

© Copyright - Editura Semănătorul

editura@samanatorul.ro

MULȚUMIRI

În primul rând îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că m-a lăsat să trăiesc într-o astfel de lume și că mi-a dat puterea și inspirația să scriu această carte.

Apoi familiei că a avut încredere și răbdare cu mine și m-a scutit de alte atribuții pentru a avea timpul necesar scrierii.

Editorului pentru că a crezut în mesajul acestei cărți.

Prefața editorului

Iată încă o carte inedită din seria cărților tipărite la editura „Semănătorul” Tismana, după poeziile dr. Doru V. Fometescu, poezii de „*factură filosofică și de inspirație fenomenologică*” și după studiul Elenei Toma – „*Cartea ființei iertate*” - pe tema religiei, într-o altă manieră decât cea... religioasă: cea psihologică sau filosofică.

Ineditul cărții lui Adrian-Ștefan Stoian nu constă în abordarea unor concepții filosofice. De știința generală a lucrurilor, principiilor și cauzelor se ocupă academicienii și – din nefericire – curtezanii literari, care folosind mijloace de creație literară se pun în slujba partizanatului politic și economic.

Autorul face parte din generația postdecembristă care a cunoscut „binefaceile” capitalismului sălbatic instalat de comuniștii vopșiți și oportuniștii de după '89, care i-au spulberat toate visurile și speranțele de a intra în viața activă după învățarea unei meserii.

„*Datorita schimbării de regim nu am mai putut fi angajat din lipsă de experiență și reduceri de personal la fabrică*”, spune el cu amărăciune.

După apusul regimului comunist, o generație fără perspectiva unei vieți normale, cădea pradă reclamelor șacalilor capitaliști. Cei care aveau deja un loc de muncă, împrumuturile din bănci pentru locuință i-au făcut sclavi pe viață.

Așa l-a primit capitalismul pe tânărul Adrian-Ștefan Stoian și te-ai fi așteptat că acesta să privească cu ură o astfel de orânduire. Ei bine, cu o luciditate extraordinară autorul își îndreaptă privirea „înapoi”, spre acei care au creat drama vieții lui și spre regimul comunist care se plia pe „noua orientare politică”. Asta dedarau în emisiunile postului național de televiziune generalii de armată care apărau de zilele Crăciunului din '89 „revoluția română”.

Când s-a gândit să scrie această carte, autorul nu s-a gândit nici o clipă să devină un nostalgic al „iepodi ceaușiste” cum a ajuns din nefericire astăzi moda. Ar fi putut - dacă „regimul” nu și-ar fi dat duhul - să fie astăzi un textilist, în cadrul Fabricii Apaca, cu garsonieră de 9/5 metri asigurată, cu înscriere sigură pe tabelul cu buteliile și cu cartelă de pâine, făină și zahăr dată ca supliment la salariu.

Ori, pentru autor nu contează „ce-ar fi fost” ci privește în profunzime: cine sunt vinovații pseudo-capitalismului de astăzi? De ce „cei de ieri, sunt cei de astăzi” ne având curajul să condamne comunismul decât de ochii lumii prin cozile lor de topor?

Cum s-a putut crea acel „monstru, pe numele său, COMUNISMUL”, cum spune autorul? Ai putea crede că Adrian-Ștefan se repede cu vehemență, virulență, violență, înfocare, înjurături și sabie scoasă contra „monstrului”. Ehe! Asta o face însuși monstrul! Câte „opere literare” sau articole zilnice nu vedeți scri se de însăși tovarășii de altădată? Câți strigă astăzi „hoțul” fiind ei înșiși cei mai mari hoți?

De o finețe extraordinară și cu un umor ce rar îl găsești în literatura „cazonă” de azi, Adrian-Ștefan Stoian pune pe hâtie, fapte de viață comunistă, proverbe, atitudini și evenimente, atât din „iepocă” cât și din timpurile vitejilor „geto-daci”, tradi, huni. Dar și din întâmplările cu draci și sfinți, ba chiar și cu Dumnezeu Tatăl și Fiul.

Nu mai vorbim de muritori: Tudor Vladimirescu, Horia, Cloșca și Crișan, Mihai Viteazul sau fauna mondială comunistă Stalin, Beria, Hrusciiov, Gorbaciov, Ana Paucker, listă tip „CAP” cum scrie autorul.

Ineditul cărții constă în faptul că o întâmplare cu oricare din aceste personaje, poate reală, poate nu, este o parodie ne mai întâlnită în literatura „cazonă”: reproducerea într-o manieră grotescă ale gesturilor, mișcărilor sau acțiunilor personajelor amintite, nu le aparține de fapt, ele sunt reîncarnări ale unor contemporani care se zbenguie zi de zi prin mass-media și printre noi, cu tot atâtea fațete câte are „monstrul, pe numele său, COMUNISMUL”.

Nu-i deloc greu să recunoști brațele fiarei: câinii, tălpenii, rizestii, amăuțorii sau busuioci securiști din preajma lui Tudor Vladimirescu sunt cât se poate de reali, contemporani cu noi, cum de altfel însuși Tudor ne e contemporan, precum Hristos, Dumnezeu sau Lucifer.

Ca să nu uităm asta, autorul se adresează obsedant și chiar dacă cineva superficial ar zice deranjant, e nevoie mereu a ne aminti că noi suntem *„Dragi tovarășii și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste”*

Acesta este lăitmotivul folosit de autor ca un fel de strigăt mornit de revoltă: oare nu vedeți *„Dragi tovarășii și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste”* că ceea ce este mai rău din evenimentele istorice ni se întâmplă și acum?

Am exdus istoria din unele clase de școală pentru a risca să o repetăm? Se pare că monstrul comunismului mondial asta vrea!

Nicolae N. Tomoniu, director editura „Semănătorul”

Cuvânt înainte, (Privind înapoi)

Cine va citi această carte, dacă va fi publicată vreodată, ar putea crede într-o primă instanță că se preocupă cu vampirii sau vârcoladii gen Conte Dracula. Spre dezamăgirea acestora, nu veți da de asemenea caractere pentru că pe noi ne preocupă un alt gen de monstru, pe numele său, COMUNISMUL. De unde legătura?

Pentru că în sud-estul Europei și mai cu seamă la noi în România există un proverb de când e lumea, ce spune: „Fă-te frate cu dracul până treci puntea”.

Celor care dedară sus și tare că ce a fost în Comunism nu este treaba lor le spun doar atât: să nu ne mai judece pentru execuția lui Ceaușescu și a Coanei Leana.

Deși nu m-am documentat din cărți privind comunismul, experiența personală și școala m-a inspirat din plin.

Recunosc că m-a dus puțin valul și mi-am imaginat că armata sovietică ne-a rămas pe cap până în anul de grație 1989, decembrie, dar dacă secretul Mariei este posibil, atunci totul poate fi cu puțință.

Poate că de aceea au murit Ceaușeștii. Or fi descoperit secretul Mariei.

PERSONAJE DE POMINĂ

Tovărășele a-ntâia:

Maria Viasova Bâtlan

Olimpia Tutilă

Prilie, Mai, Iunie, fiicele Mariei Viasova

Ecaterina Lazăr (Elena Ceaușescu) Ecaterina pe

Colentina

Tovarăși de la solduri:

Vladimir Viasov

Iulian, Augustin și Septimiu, cei trei fii ai lui Viasov

Dumitru Toma Bâtlan, cumnatul lui Viasov

Toderica, poștașul

Candid Dezideriu, profesor, soțul Olimpiei Tutilă,

Anton, scaunul dreptății și miezul adevărului

Familia Tutilă, veri cu Olimpia: Ilie și Ponor

Vulturul Dialectic și diabetic Nicolae Ceaușescu

DRAGI CITITORI

Înainte de a intra concret în acțiune, cred că ar fi necesară o trimitere la celebrul scriitor I.L. Caragiale, drag nouă tuturor românilor, piatră de hotar în viața și la Bacalaureat.

Nu este o comedie ci o mare profecție.și anume: Comunismul sau puțul Nebunului.

COMUNISMUL SAU PUȚUL NEBUNULUI

A fost odată ca niciodată, într-o mare împărăție, la curtea împăratului un mare Bufon, care ajunsese să aibă o mare trecere. Și dacă a văzut el acest lucru, a socotit că trebuie să se ocupe și de treburile țării. Schimba oamenii după bunul lui plac, până când, făcând o vizită prin țară, ajunsese în plină secetă în Câmpia Bărăganului. Că să scape oamenii de secetă a ordonat să sape oamenii o fântână. Degeaba au motivat aceștia că în locurile lor nu este apă în subsol pentru că bufonul a insistat până când sub amenințarea cu moartea s-a început fântâna. Au săpat oamenii mai mult noaptea decât ziua, din cauza secetei, arșitei până când au ajuns la celălalt capăt al pământului, unde era marea. Această veni cu un vuiet asurzitor și inundă tot Bărăganul. Văzând această nebunul striga: Vedeți că tot Eu am avut dreptate! Toți ați fost împotriva, dar tot Eu am câștigat. Uite ce de apă! Dar bucuria lui fu de scurtă durată că apa-i veni până la brâu, dar lui nidi nu-i păsa și striga cât îl ținea gura și plămâni: Uite ce de apă!!!

În vremea asta, puțini săteni au reușit să se salveze și Nebunul înecat a avut șansa să clacheze satisfăcut.

TÂLHARUL PEDEPSIT

Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, a existat în era comunistă un poet comunist numit Tudor Arghezi. Omul ăsta, în veșnica sa tinerețe, a făcut de două ori ocnă, ocazie cu care a scris două volume de poezii intitulate: „Flori de Mușcag” și “Poarta Neagră”. De unde putem deduce că poetul Tudor Arghezi n-a fost închis la Poartă Albă. I se spune așa deoarece ocna intitulată Poarta Albă era vopsită în alb pentru a se vedea urmele deținuților dacă încercau să evadeze. După aceste două “petreceri” comuniste poetul Tudor Arghezi nu a mai fost închis ba, după

venirea comunismului, a devenit unul din poeții partidului, poate chiar mare șef în organizații de tip ARLUS. Dincolo de propaganda politică a scris și poezii pentru copii, cum ar fi: “Cântec de adomit Mitzura” (fiica poetului), “Zdreanță” și „Tălharul pedepsit”, poezii cu caracter civic, educativ, propagandistic, care după revoluția din 1989 a fost parodiată sub titlul „Garcea” și altele.

Se zice că poetul Tudor Arghezi, în ultimii ani de viață, după ce în tinerețe scrisese „Bilete de Papagal” se întâlnea cu alți poeți comuniști, printre care și Mihai Beniuc. Păcat că nu se întâlnea și cu poeți anticomuniști care-și trăiseră și ei oca și canalul iar alții dispăruseră în ospidii. Probabil că nu i-a fost dat să se întâlnească cu ei sau se ferea în mod elegant.

Oricum, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, cum spuneam, poetul Tudor Arghezi se întâlnea cu poetul Mihai Beniuc în parc. Se zice că una din discuțiile bolșevice a celor doi poieți a fost cam așa:

- PMB: Ce faci tov. Poet, Cum o duci?
- PTA: Ce să fac, mă plimb prin parc că mă doare piciorul.
- PMB: Bine, bine, dar cu celălalt mai scrii?

Oricum, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, dincolo de această tragi-comică întâmplare, se zicea că poetul Tudor Arghezi era și un mare crai, concurând cu alți crai istorici, cum ar fi: Crăișorul Horia, Avram Iancu și Mihail Eminescu. Revenind la oile și caprele noastre, în calitatea sa de mare crai, se zice că, conform ”gurii lumii și radio șanțului” poetul Tudor Arghezi se afla la dans cu o fetiță și ar fi zis: «- Desfă picioarele», și pe măsură ce aceasta le desfăcea cu înțetul, poetul cerea încontinuu să-și desfacă picioarele. Când tânăra ajunsese la limită și poetul ceru iar să desfacă picioarele, această-i spuse:

- Dar maestre, nu mai pot, am făcut șpagato! Maestrul răspunse:

- Nu pe ale tale proasto, pe ale mele!

Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, după ce am răs puțin pe șăgile din cultura comunistă, ca autor al acestei cărți am ajuns la conduzia că parodia intitulată „Tălharul Pedepsit” să fie completată cu poezia originală care purta același titlu. Așadar, Tălharul Pedepsit:

Într-o zi, prin asfințit, șoarecele a-ndrăznit

A se crede în putere a prăda stupul cu miere.

El intrase pe furiș, mai apoi pe urdiniș

Și credea că o albină-i slabă mică și puțină

Pe când el, hoț și borfaș, lângă ea-i un uriaș.
Roiul când l-a dibuit c-a intrat l-a căsăpit.
Socoteală să-i mai ceară? Nu l-au îmbrăcat în ceară
Și l-au strâns cu meșteșug, încuiat că-ntr-un coșciug.
Nu ajunge, vreau să zic, să fi mare cu cel mic
Că puterea se adună din toți mici împreună.

OUĂ DE PREPELIȚĂ ȘI PEȘTI

Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, v-ați întrebat de ce în ultimii ani ai erei comuniste Rubrica Decese a Presei Comuniste era plină de decese ale tinerilor? Că doar nu o să trăim o veșnicie, asta era tragic-comic în era comunistă, sau ce o fi fost, căci unii spun că nici comunism nu am avut. Deși vorba aia: Comunism scrie, comunism citim, zicem.

Oricum, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, în ultimii ani ai erei comuniste presa comunistă era de-a dreptul tragic-comică sau de-a stângul, după caz, pentru că doar comunismul era de stânga. Pe toate paginile de ziare era supra laudata Lumina de la Răsărit. Apoi era super înfierat Occidentul decadent plângându-ne cu lacrimi de crocodil soarta copiilor delicvenți, drogați ai condamnaților la moarte pentru cine știe ce fapte penale de acolo. Apoi după laude și căinări pe măsură, undeva la fundul presei comuniste exista și Rubrica Decese, unde se anunța: cutare tânăr a murit de inimă, ori de comoție cerebrală, sau altceva. V-ați gândit vreodată de ce în Perfectul Comunism se întâmpla așa ceva? Biserica, abolită la vremea aceea spunea: "Dezleagă-i Doamne pe cei ce s-au legat cu voia sau fără voia lui, cu vorba sau cu fapta, ori cu legământul". "Cheamă pe Urâtul dând cu toate de-a Pământul". Ironia sorții era aceea că deși Biserica era abolită și în ședințele ateiste, activiștii mari și mici aveau o vorba: "Tovarăși, de ce să ne legăm la cap dacă nu ne doare?" Așa se face că diverși tovarăși de atunci erau într-un fel sau altul protejați. Erau însă și tineri sau tinere ce o sfârșeau rău de tot. Comunismul ne învăța că Omul poate totul. Crezând așa ceva mulți copii și tineri comuniști se băgau adesea în necazuri fără voie. De pildă făcând glume proaste, noi elevii erei comuniste ziceam adesea: "Slavă Dracului". Astăzi, când Biserica este legalizată, aceste vorbe par ciudate dacă nu chiar hilare. Dar noi elevii comuniști eram învățați că

Religia este drogul popoarelor. Deci, dacă nu există Dumnezeu nu există nici Necuratul.

Și în acest caz, gluma noastră nu avea un sens negativ, deoarece ne adresam cuiva ce nu există. Așa se făcea că dădeam drumul la vorbe negândind și neștiind că „Ce ai dat cu vorba îndată are faptă și răsplată” altfel spus Cauza și Efectul (sau defectul, după caz). Din păcate, cauza și efectul erau predate la fizica doar când ni se arăta o bilă lovind pe alta și din păcate, ideea reacției și contrareacției nu percuta mai departe în mintea noastră de pionieri și utediști. Noi nu știam că: gestul, gândul, privirea și fapta pot avea rezultate chiar și în plan îndepărtat.

Cum spuneam, Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, mulți se îmbolnăveau de inimă sau de cap, de ce oare? Putem da vină pe alimentația rațională impusă de soții Ceaușescu, dar dincolo de asta, mai exista ceva dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste. Încă din Comunism, până în zilele noastre, în cele mai diverse situații elevii erei comuniste spuneau cea mai cumplită vorbă: „Fac infarct sau facem un medic de infarct” Cu această ocazie, conștient sau nu atrăgeau infarctul asupra lor. Tot așa cum în mod conștient sau nu, spuneam: “Mă doare-n cot sau în c..” și astfel adăugând tot mai multe dureri sau necazuri.

Desigur dacă zici o vorba cretină o zi sau două nu se întâmplă nimic dar repetată de N ori are efect chiar și vorba repetată în glumă.

O Tempora. Cum puteau fi prevenite bolile sus amintite?

Prima lecție era combaterea tutunului sau a alcoolismului sau a ambelor. Existau diverse reviste și ziare gen Esculap în care se combătea tutunul.

Desigur, Tovarășii Doctori, ziaștii aveau dreptul să combată cancerul, deși mai existau și alte boli. De altfel, pe vremea aceea era o șagă ce suna așa: „Doctore, este sigur diagnosticul meu? Că am auzit că mulți aveau pneumonie și au murit de altceva” Răspunsul doctorului: „Poți să fi liniștit, la mine toți au murit de pneumonie”.

Lăsând șaga la o parte, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, putem spune că doctorul citat în gluma anterioară avea într-o oarecare măsură dreptate dat fiind că fusese întrebat de moartea unor pacienți și nu de viață și sănătate. Din păcate, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste așa a fost să fie. Legat de sănătate, mama ne-a povestit de o legendă: undeva în orașul Copșa Mică, în timpul lui Gh. Gh. Dej au fost

vaccinați mai mulți copii contra TBC-ului. Din păcate, microbii nu au fost omorâți cum trebuia și mulți copii s-au îmbolnăvit de paralizie infantilă. Pentru aceasta, o infirmieră a fost condamnată la 5 ani de pușcărie.

Gh. Dej ținea la popor pe când Ceaușescu nu. Și asta pentru că Ceaușescu credea că inginerii și medicii nu produc șaibe și cuie. Din păcate, mama fiind inginer constructor nu știa că Ordinul NKVD-ului Stalinist spunea: „medicii asemenea altor intelectuali trebuie să primească salarii mici pentru a putea fi șantajați. Așa că probabil și Gh. Dej ar fi scăzut salariile medicilor și altor intelectuali. Doar dacă nu ar fi deschis asemenea lui Gorbaciov Glasnost-ul și Perestroika.

Cât despre asistenta medicală de la Copșa Mică care a fost condamnată, ori era o sfântă, ori o păcătoasă ce și-a luat-o.

Sau poate a fost un fel de Acarul Păun, asemeni asistentei Florentina Cârstea ce a fost închisă de curând din cauza tragicului accident de la Matemitatea Giulești. De unde rezultă din păcate că-n ciuda căderii comunismului decretul NKVD-ului a rămas în mintea multora. Dar să rămânem la oile și caprele noastre, nu înainte de a spune că mama nu știa sau s-a temut să spună că prin anii 50, din pricina războiului intercoreean, finanțat de Est și Vest s-a cerut de sus ca toți românii să doneze sânge pentru frații coreeni. Drept urmare, mulți tovarăși români au fost forțați să dea sânge, mergându-se până acolo ca mulți țărani să aibă ghinionul de a fi loviți cu bâta în cap, ori arestați pur și simplu de COTUL comunismului românesc și li s-a luat sânge pentru ajutorul româno-coreean. Iată țara lui Dracula. Deși se pune logic întrebarea: “Or fi fost români și minoritari care au donat de bună voie sânge?” Chiar așa: câți români și minoritari au donat benevol și câți au donat în urma unui fapt forțat? Îmi amintesc de pamfletele scrise de Aurel Baranga și de Eugen Jebeleanu ce ridicau în slavă comunismul și ajutorul româno-coreean. Oare știau de abuzurile COTULUI comunist? Sau nu. Sau au știut dar s-au prefăcut pentru că nu văd, că doar Interesul poartă fesul. Despre Aurel Baranga se știe că a scris, între altele, celebrele Pamflete și piesa de teatru „Sfântul Mitică Blajinul”, iar Eugen Jebeleanu a scris în tinerețea sa revoluționară poemul intitulat „surâsul Hiroșimei”, ocazie cu care noi elevii Erei Comuniste învățam că americanii vor plăti pentru bombe de la Hiroșima și Nagasaki și ajunsesem să folosim înjurătură: „F.. America mă-si!” Drept este că această înjurătură apăruse pe drept și nedrept deoarece se zice că foarte mulți bătuseră la ușa ambasadei americane cu scopul de a cere azil politic și nu au fost

luați în seamă din motive politice ce țineau de înțelegeri sovieto-americeane. Fie, mai grav, se pare că funcționarii americani nu puteau răspunde solicitărilor din pricină că mulți dintre ei fuseseră iradiați de sovietici îmbolnăvindu-se de cancer sau icter mecanic sau Dumnezeu sau Necuratul ști ce altceva. Așadar, sănătate că-i mai bună decât toate. Așa se face că probabil de aceea a avut loc cutremurul din anul 1977. Probabil a fost trimis de americani ca pedeapsă pentru iradierea funcționarilor din ambasada Americană. Cum probabil tot americanii au dat cu arma geofizică incendiind pădurile slavone, deși și lumea slavo-sovietică s-a jucat cu arma psihotronică și geofizică și din păcate sau din fericire, cine se joacă cu focul, se arde.

Oricum, Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, Moscova s-a ars pentru că n-a crezut în lacrimile altora. Și nu era vorba de lacrimi de iubire. Așadar, conform decretelor Leninist – staliniste intelectualii trebuiau ținuuți cu salarii mici pentru a putea fi șantajați, plus că se mergea și pe ideea că intelectualii nu produceau șaibe și cuie.

Că să înțelegem cumva acest mecanism cretin, nu creștin, trebuie să ne amintim că undeva în Biblie, se zice că Dumnezeu a făcut un pariu cu Diavolul pe seama unui bogat iubit de Dumnezeu, numit Iov. Dumnezeu a zis: “- Văzut-ai pe Iov, ce credincios este?” Diavolul a zis: “- Cred și eu că-i credincios deoarece i-ai dat mai mult decât celorlalți oameni. Ia să fie sărac, cât va fi de credincios?” Și Dumnezeu, cunoscându-i credința lui Iov i-a permis Diavolului să-l facă tot felul de nenorodiri, încât până la urmă, Iov a strigat către Dumnezeu: “- Am făcut tot ce-l mai bine și plăcut lui Dumnezeu.”

Cât mă mai încercă bunul Dumnezeu sau Diavolul? Pentru ce și pentru cât mă dă Domnul la Urât? Așa suntem noi cei din Est, Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste am ajuns un fel de țară a lui Iov. Credința s-a încercat până s-a supărat. Așa s-a întâmplat cu comunismul, a sărăcit preoțimea și intelectualitatea pentru că doar “fericiți cei săraci cu duhul”

În sfârșit, Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, comunismul fiind cea mai perfectă lucrare sau lucrătură a Diavolului îi încercă pe bieții muncitori din est, făcându-i paradoxal pe unii nemuritori. Mai ales că în comunism, filmul cu același nume a fost difuzat când ni se lua curentul, printre pene, cu întreruperi. Așa se face Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste că Iov a fost sărăcit de Diavol cât se poate de repede și și-a pierdut copiii. Un om poate sărăci repede dar o țară mai în timp. Așa se face

că România trebuia să plătească datorii externe încât ajunsesse să se pună problema dacă populația este prea înfometată ca să mai poată rezista. Dar Comunismul statuase idea că Omul poate totul. Mergându-se pe idea asta se credea că omul poate bea și mânca orice. De boli, pentru că infarctul sau epilepsia nu era voie să se spună sau să se scrie ceva. Ei bine, Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste aceste două grave suferințe pot fi prevenite cu icre de pește și ouă de prepeliță, rețetă aflată după 1989.

CAP. I - SUPREMA ILEGALITATE

Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei postcomuniste, au existat nu o dată în istorie situații în care crezuri și clase ori diverse cauze au fost în afara legii. Sigur că simplist vorbind putem spune că singurii ilegali sunt infractorii și cu asta basta. Ce atâta bătaie de cap? Eeeee? Ia să ne mai lase în pace ! Eeeee!

Ei, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei postcomuniste este ușor de zis dar, din păcate lucrurile nu stau chiar așa. Concret, astăzi ne rugăm cu toții la credința creștină dar probabil știți deja că a existat o era când credința creștină era în afara legii. Ce părere aveți despre era aceia? Voi, ce l-ați apucat pe Dumnezeu de picior după revoluția și execuția din 1989? Un profesor latinolog pe nume Nelu Piteșteanu a declarat că Moscova nu poate fi o nouă Roma pentru că nu are cultură. Greșit! Moscova poate fi noua Romă, din păcate nu numai prin cultură ci și prin prigoana anticreștină pe care a pricinuit-o.

S-a spus că nu se poate face procesul comunismului pentru că, vezi Doamne, Raportul Tismaneanu este incomplet. Dar dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei postcomuniste Roma antică a comis mii de crime anticreștine și au trebuit să treacă milenii până să se facă filme despre aceste crime. Asta trebuie să facem și noi acum? Să așteptăm ca să treacă milenii până să recunoaștem aceste crime și să facem filme despre ele?

Veți spune probabil că nu are voie să facă Traian Băsescu procesul comunismului pentru că vezi Doamne este fiul sistemului. Asta-i bună! După aia o să spuneți că nici Regele Mihai nu are voie să facă acest proces pentru că nu a stat în țară cu noi și n-a mâncat salam cu soia. Ei, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei postcomuniste, Zău așa, râd și curcile de noi și de voi! Dar, ne-am

îndepărtat de subiect. Ideea este că nu totdeauna tot ce este ilegal este malefic și nici ceea ce este legal este totdeauna benefic. Ca de pildă: homosexualitatea și jocurile de noroc.

Creștinismul a fost multă vreme în afara legii din pricina propriei sale doctrine care spune că: „Sărăcia este o virtute și cine ridică sabia de ea va pieri”

Este ușor de înțeles că evreii și grecii, popoare economice prin naștere, chiar și Roma antică n-au suportat ușor așa doctrină, motiv pentru care creștinii erau prizonieri.

Așa erau acele timpuri și așa ar fi rămas dacă împăratul Constantin cel Mare n-ar fi purtat o discuție cu dușmanul sau Maxentiu Maximilian care l-ar fi întrebat:

- Constantine, Tu crezi în Dumnezeu? La care Constantin ar fi răspuns:

- Bună întrebare politică.

După care Constantin cel Mare împreună cu Împărăteasa, mama sa Elenă, au legalizat Creștinismul.

Nu doar el ar fi făcut acest lucru ci și Împăratul Traian ar fi legalizat Creștinismul pentru a putea cucerii mai ușor Dacia, mijlocind astfel mai ușor misionarismul Sfântului Andrei și al altora ca el. Dacii, la fel ca amerindienii își botezau copiii în funcție de ce vedeau afară prima oară sau de locul unde se nășteau. Așa se face că foarte mulți copii primeau nume de plante de animale sau de ape. De altfel, chiar și numele de dac provine de la un vechi cuvânt, Daoi, adică lup. De ce purtau dacii nume de animale? Pentru a se apăra de fantezmele celor udiși în luptă deși se pune lesne întrebarea oare dușmanii dacilor ce fel de nume purtau?

În sfârșit, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei postcomuniste, după ce mai cu misionarismul, mai cu armele Romei au cucerit Statul Dac, apostolul Andrei dimpreună cu ceilalți apostoli au scos în mare măsură numele dace și îndeosebi cele de animale înlocuindu-le cu cele de sfinți făcând într-un fel un deserviciu poporului Român ce se năștea deoarece fără nume de animale și fără arme nu prea s-a mai putut apăra de alte nații cotorpitoare cum nu-i mai puțin adevărat că ori de prea bine, ori de prea scârăbă femeile daco-romane își ștergeau copii la fund cu pâine și Dumnezeu s-a supărat pe ele trimițând peste popor națiile mai sus amintite.

Nu doar poporul roman a suferit de-a lungul sau latul timpului, la fel de rău au suferit și evreii și armenii georgienii sau gruzinii maghiarii ori cecenii care se pare că și ei au pe steagul lor

capul lupului dadic existând probabil o legătură istorică având în vedere cât de mare se zice că ar fi fost Dacia.

Dar comunismul a comis suprema ilegalitate scoțând lupul în afară legii. Da! Lupul, acel animal care trăiește în pădure și se hrănește cu iepuri, căprioare, oi și-l atacă chiar și pe Om. Lupul, strămoșul câinelui și simbolul geto-dacic a fost vânat de comuniști fără milă poate tocmai datorită trecutului său istoric. Oamenii se pot ascunde în peșteri sau tuneluri pentru a se apăra de dușmani. Ilegaliștii pot arunca manifeste contra dușmanilor, se pot întâlni în ședințe clandestine, în lupta contra dușmanilor de nație, rasă ori de clasă. Pot face greve ori se pot răscula și cânta dorul de dreptate sau libertate. Dar bietul lup, animalul de codru, ce putea să facă? Știu că s-ar putea să ziceți:

- Lasă domnule că lupul mănâncă oi și noi românii ne tragem din miorița.

- Așa este, zic eu, dar simbolul lupului vine și de la Roma prin celebra lupoaică cu cei doi gemeni, Romulus și Remus.

Așadar, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei postcomuniste, Eu unul zic să vă mai gândiți. De la Stalin la Ceaușescu cu toți activiștii lor de partid au fost cei mai mari vânători și braconieri ai țării și din păcate se pare că și după 1989 au avut loc diverse partide de vânătoare împotriva lupilor și a altor animale ale pădurii. Astăzi tot mai insistent se cere înființarea unei poliții a animalelor iar subsemnatul se pronunță pentru înființarea acesteia. La încheiere, fără nici un partiprii voi scrie poezia poetului Adrian Paunescu poetesc pentru a înțelege fenomenul, măi dragilor! Poezia se întitulează "Vinovăție caldă":

Vinovăție caldă, lup împușcat
și zvârcolindu-se
Așa simt sufletul meu
Împușcat și zvârcolindu-se
Umplând de fantazme zăpadă
Și urlând de durere.
Vânătorii au confecționat
Haine mindinoase acestui lup.
El se recunoaște învins
El se recunoaște împușcat
El se recunoaște mai mult decât vinovat
El se recunoaște dea dreptul vinovat
Dar nu poate apărea
În hainele lor

Pregătite de ei
Ca să-l și compromită.
Nu le ajunge că l-au omorât
Trebuie să-l și compromită
Și trebuie ca vânătoarea lor să fie
Considerată sinucidere.
Vinovăție caldă, lup împușcat și zvârcolindu-se
Eu în toate ale mele mă simt vinovat.
Asta nu înseamnă că
Pădurea nu este plină de lupi
Care se zvârcolesc înainte de-a fi loviți
Care se zvârcolesc spre a nu fi loviți
Pădurea este plină de lupi.
O vinovăție mai mare că pădurea, animă pădurea.
Zăpezile toate miros a sânge proaspăt.
Iar sângele proaspăt miroase a sânge vechi.
Sângele lupilor miroase a sângele prăzilor.
Vinovăția mea caldă miroase a ghețării
Din sângele tuturor vinovățiilor vechi.
Vinovăția mea caldă,
Lup împușcat și zvârcolindu-se
Asupra a tot ce-l amintește
Asupra zăpezii într-o pădure sfâșiată de lupi
Impușcați și zvârcolindu-se

PÂNĂ ȘI LUPUL

Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei postcomuniste ca o continuare a capitolului precedent am fost inspirat să scriu la rândul meu această povestire scrisă cândva de scriitorul socialist turc Aziz Nesin ce la rândul său a aflat-o din scrisoarea (firmanul) unui paznic turc al ocnei din Rize. Iată cum sună. Având 15 zile libere mă dusesem la noi în sat ca să le fiu de ajutor părinților mei. Am plecat la râu să adap cele 20 de oi ale gospodăriei. Printre ele se aflau și doi măgari. Ei au trecut dincolo de râu unde au început să pască în tihnă. Era o primăveră timpurie. Cei doi măgari smulgeau ierburile fragede abia ieșite de sub zăpadă. Am pregetat să mă desbrac și să trec apă înnot că să-i aduc pe malul celălalt.

I-am lăsat acolo iar eu m-am întors cu turma în sat. După vreo oră, două s-a auzit o vecina strigând că o haită de lupi ne omoară măgarii. Cum tocmai mâncam, am țâșnit de la masă și am

alergat într-un suflet la râu. Într-adevăr, lupii ne înconjuraseră măgarii. Aceștia se apărau rezistând vitejește. Mi-am scos repede pistolul și am tras. Fiarele au luat-o la goană și așa i-am salvat pe cei doi măgăruși răniți. Când să-i trec apa am văzut un pui de lup care se zbătea înnomolit într-un ochi de mlaștină. Pesemne că în timp ce ceilalți au rupt-o la fugă, el, încă bidisnic nu fusese în stare să treacă cu bine locul modros. Am aruncat câteva pietre în apă și, călcând din piatră în piatră am ajuns la pui.

Ca nu cumva ca atunci când încercam să-l scot din mlaștină să mă atace i-am legat botul cu niște cârpe. Când l-am scos din mlaștină am observat că avea o lăbuță ruptă. Probabil unul din măgari îl lovise cu copită. L-am luat în brațe și l-am dus în sat. Deși vecinii mi-au spus să-l las în plata Domnului, că o să facă de petrecanie câinilor nostri, eu nu l-am părăsit, i-am legat lăbuța ruptă cu o legătură strânsă.

Între timp, zilele de concediu mi se isprăviseră. Pentru că tata s-a împotrivit ca lupul să rămână la ei, l-am luat cu mine la, unde lucram atunci. Lupul cu laba ruptă s-a depiins cu mine, dar vecinii, de teamă, mi-au zădărnicit planul de a-l ține în preajma mea. După câteva luni l-am adus din nou acasă, în sat, la părinți. Cum și de dată această n-am reușit să-l conving pe tata am fost silit să las puiul de lup în pădure. Când am plecat de lângă el venea după mine ca un câine ce-și urmează stăpânul. Ca să nu mă poate ajunge am fugit în sat cât am putut de tare.

Într-o iarnă, după cca. doi ani mă întorceam în sat, acasă de la niște rude care locuiau la cca. două ore distanță. Pe neașteptate m-am trezit încolțit de vreo opt - zece lupi. Am pus mâna grabnic pe revolver, dar ca un făcut glonțul nu a pornit. Ne având altă soluție m-am urcat în cel mai înalt brad, din păcate cam tânăr și mic. Fără să fiu rănit de fiare am început să tip. În timp ce eu țipam s-a îndins o încăierare între lupii ce dădeau târcoale bradului. Am forțat revolverul înțepenit și am reușit să trag câteva salve în lupii de sub brad. Unii au fost răniți alții s-au speriat și au fugit. Dintre toți, unul singur a rămas pe loc rotindu-se în jurul bradului scoțând niște sunete subțiri ca un scheunat. Cum nu mai aveam gloanțe în revolver nu mai puteam să-l răpun. Mi-a venit atunci în minte puiul de lup salvat de mine din mlaștină. Cu gândul că s-ar putea să fie el m-am dat jos din brad. A sărit imediat înaintea mea și m-a cuprins cu labele din fața. M-am uitat la laba care fusese ruptă. Încă se mai vedeau urmele osului rupt. Lupul pe care-l îngrijisem și hrănisem o vreme îmi recunoscuse glasul atunci când am început să tip din

copac. Am rămas uluit de purtarea lupului despre care se spune că nu se poate domestici. Un timp lupul a venit după mine ca atunci când îl lăsasem în pădure. Cum s-a făcut întuneric a dispărut.

LA NOI LA BRĂILA

Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei postcomuniste, după cum spunea poetul comunist Adrian Paunescu în scurta sa poezie intitulată „RAR” :

Rare momente
În care România
Să fi putut transforma
Harta ei geografică
În harta ei istorică

Din păcate trebuie să recunoaștem că la acest capitol poetul Adrian Paunescu are dreptate. Spre exemplu orașul Brăila a avut rolul sau în istorie, mai mult sau mai puțin malefic și uneori benefic. Orașul Brăila fiind oraș - port a fost pe undeva poartă confluențelor istorice și probabil isterice și geografice de-a lungul și latul timpului.

Fiind oraș port, în ciuda moralei creștine, prin zona aceasta prostituția era tratată destul de lejer, cu toate că se zice în cartea „Frații Jderi” cum că celebra Jupâniță Nasta s-ar fi sinucis aruncându-se în Dunăre pentru a nu-și pierde onoarea la Stambul sub turci.

Prin gestul ei ar fi trebuit să rămână măcar eroină dacă nu sfântă, Sfânta Nasta. Din păcate de la Nasta încoace, multe fete și-au păstrat viața pierzându-și onoarea. Asta-i viața, ce să faci? Tot Brăila a dat naștere unor oameni cel puțin dudați cum ar fi celebrul Terente, despre care nu se știe nici astăzi cât la sută din el era brigant ori tâlhar sau mercenar. Tot Brăila l-a dat pe celebrul personaj Codin, despre care se zice că a fost ucis cu ulei fierbinte de propria lui mama. Că veni vorba, pe aici în România se produce ori răsare uneori ca din străfunduri, la suprafață, acel sindrom parafrenic în care noi Românii cerem nu o dată moarte tâlharilor dar simpatizăm personaje de tipul Lică Sămădăul, Terente ori State Potcovaru. Altminteri cum s-ar putea explica diversele cântece din popor dedicate acestora? Tot orașul Brăila a dat, se pare, diverși boxeri precum și pe actorul Stefan Mihailescu Brăila și pe celebrul compozitor și cântăreț Jean Moscopol, celebrul compozitor și cântăreț grec ce a compus celebrele cântece: „Tot ce-l Românesc nu pierde”, „La noi la Brăila,,,” s.a. Celebrul Jean Moscopol, cu tot

patriotismul afișat în cântecele sale a emigrat la New York, unde a și murit, înainte de 11 septembrie 2001.

O parte din cântecele sale au fost difuzate în media comunistă fără a i se pomeni numele, dat fiind că emigrase. Faptul că a emigrat nu este chiar de blamat dat fiind că mulți din cei rămași în țară fie au murit sinucigându-se sau au fost uciși de comuniști. Alții pentru a supraviețui au pactizat mai devreme sau mai târziu cu Diavolul - Comunismul.

Revenind la oile și caprele noastre, putem spune că Delta Dunării au dat celebrul combinat Sidex cât și celebra operațiune Poseidon ce a generat filmul „Explozia”, film difuzat de multe ori de media comunistă și ulterior de cea democratică, liberă.

Cât despre migrația lui Jean Moscopol și a altora ca el, mulți din țară trăiesc și acum cu ideea că cei ce emigrează sunt aventurieri, subsemnatul completând cu ideea că ar putea fi disperați, la această categorie aflându-se probabil și Jean Moscopol. Totuși, veți întreba ce legătură este între Brăila și romanul de față? Păi are pentru că s-a întâmplat într-o zi să circule un zvon contradictoriu, ba că vine Tovarășul în vizita de lucru în Paragina lui Viasov, ba că va vizita orașul Brăila. Așa că în timp ce Viasov făcea pregătirile pentru vizita Tovarășului, a sunat telefonul.

- Alooo, Zdesi Vladimir Viasov na aparat.

- I zdesi Anton Lungu prim secretar al Orașului Brăila.

- Ce doriți tovarășe Lungu?

- Voiam să te anunț tovarășe Viasov că vine tovarășul la tine acolo.

- Mă întreb cum o să faci să nu fie Paragina de paragina, poate cu încă un meci de fotbal?

- Spasiba tovarășe Lungu, voi avea grijă să fac tot ce pot. Dasvidania. După închiderea telefonului: a naibii grija lui Lungu, nu mai putea de grija mea!

- Tot este bine că v-a luat în seamă, asta demonstrează că în ochii partidului există.

- O.K. profesore Dezideriu. Înseamnă în egală măsură că dacă noi îi areștăm pe dezidenți, îi luăm în seamă și deci există.

- Corect spuse cu ironie reținută profesorul Dezideriu. Cine poate spune că în România nu există privatizare când unele sunt private de libertate? Doar orbii, surzii și răuvoitorii.

- Corect cetățene Dezideriu. Dar apropo de orbi, știu că aici în România este o vorba ce zice că „a nimerit orbul Brăila”.

- Da tovarășe Viasov, a nimerit-o dar nu a văzut-o. Cât despre cântec, e drept că există dar nu este vorba de orbi ci despre fete. Mai precis, un anumit tip de fete dacă înțelegi ce vreau să spun.

- Așa, spuse Viasov, și cântecul ăsta ar trebui permis sau interzis?

- Cetățene Viasov, deși nu sunt adeptul forței, logica îmi spune că în cazul în care tovarășul ar vizita Brăila, atunci, măcar în acea perioadă cântecul acesta ar trebui interzis.

- Așa să fie zise Viasov numai că deocamdată Tovarășul ne vizitează pe noi, deci asta-i grija noastră.

- Asta este, zise profesorul Dezideriu.

La ordinul lui Viasov, Bâtlan, organele de miliție și COT au arestat pe toți ce erau cunocuți ca având atitudine ostilă Partidului și Statului, mai ales că una din glumele epoci sovieto - comuniste lansa marea întrebare: „Partidul poate să greșească?” Răspunsul era: „Desigur, doar este și el un Om”

Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei postcomuniste, dacă veți urmări cu atenție gluma mai sus amintită veți constata că literele OM nu înseamnă doar omul ca individ ci și ca ofițer de miliție. Din păcate oamenii organelor de miliție numai oameni nu au fost în ciuda inițialelor ce indicau originea superioară, fie ea și Darwinist – Leninistă. În fapt, la vremea aceea nici miliția nici Moscova nu credeau în lacrimi. Revenind la caprele și oile noastre putem spune că grija lui Viasov sau a lui Bâtlan nu consta doar în arestarea opozanților cât și în alegerea grupurilor de oameni ce trebuiau să-l întâmpine pe Tovarășul. Am spus grupuri pentru că se pare că în ciuda propagandei ce susținea că mase mari de oameni îl întâmpină pe Tovarășul, în realitate era vorba de grupuri de oameni ai muncii scoși din niște cooperative mici tocmai pentru a fi mai ușor de controlat. De altfel se pare că însăși soții Ceaușescu căutau în vizitele lor de lucru să se apropie mai mult de oameni în vârstă, probabil pe considerentul că cei în vârstă n-au curajul să-i atace, fie că nu-i mai țineau puterile, fie că, bătrâni fiind, nu-i mai acuzau de nimic pentru a ajunge liniștiți în lumea de dincolo. Deși dacă stăm și ne gândim bine, cei bătrâni de atunci și de acum, ar trebui să aibă curajul de a spune adevărul tocmai pentru a rămâne cu desaga total curată pentru a ajunge cum trebuie în lumea de apoi. De altfel una din teoriile cele mai lejere ale epoci comuniste era aceea că Dumnezeu nu există dar că, în cele mai obscure epoci ale istoriei, omul avea nevoie să creadă în ceva pentru a rezista greutăților vieții și așa l-a inventat pe Dumnezeu. De altfel, chiar despre Hristos se

spunea că a fost inventat și era primul și cel mai mare comunist, dar că progresiv, biserica s-ar fi folosit de El în nume propriu în dauna maselor și în felul acesta Marea Revoluție din Octombrie a fost nevoită să-l dărâme de pe soclu aducând astfel marea eliberare a maselor din epoca obscurantistă.

Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei postcomuniste, așa stând lucrurile, se poate pune logic întrebarea: cine l-a inventat pe Hristos și în ce scop? Cei mai cunoscuți evangheliști sunt Luca, Matei, Petru, Pavel și Ioan. Mai nou stă să apară Evanghelia după Iuda. În această ultimă evanghelie pare-se că se spune că Hristos a fost ucis din greșeală cu sabia de Sfântul Petru acesta fiind la vremea aceea unul din cei mai fervenți apostoli ai lui.

Dar hai să admitem, o clipă doar, idea că Hristos nu a existat. Cine l-a inventat pe Hristos atunci și în ce scop? Evangheliștii au făcut-o în scopuri personale sau pentru a-i ajuta pe oameni să reziste greutăților vieții. Ca să nu mai spun că apostolii au umblat prin lumea largă pentru a împărți noua lege. E drept că la această ultimă temă există o explicație. Se pare că apostolii ar fi ținut un fel de sfat în care apostolul Pavel ar fi zis: Fraților, dacă rămânem cu legea nouă doar între noi, atunci vom fi veșnic sub ocupația Romei, dar dacă vom duce legea nouă în lumea largă inclusiv la Roma îi vom îmbuna și vom fi și noi în sfârșit liberi.

Așadar, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei postcomuniste, religia nu trebuie să fie doar drogul popoarelor spre a fi asuprite. Nu, religia poate și ar trebui să fie medicamentul salvator pentru a fi eliberați. Din păcate religia s-a împărțit în mod sistematic, căzând în mod ciudat până la stadiul Revoluției din 1917 și nici astăzi nu se simte prea bine. De altfel, revenind la oile și caprele noastre, cei ce erau prinși în epoca comunistă că împărțeau cărți religioase și naturiste erau închiși sub acuzația că au vândut și traficat material toxic.

Era bineînțeles una din posibilele și multele acuzații sub care opozanții regimului puteau fi condamnați ca-n Roma antică. Să mai zică dinea că Moscova nu putea fi a două Romă, putea Taică, mult și bine.

Acum sigur, unii dintre dumneavoastră s-ar putea să zică ceva de genul:

- Da ce Doamne, exista pe timpul Romei antice Miliție și COT?

- Ei bine da. Poate nu sub aceste denumiri dar de existat a existat, ex. Garda Pretoriană, Garda Imperială și din păcate rolul lor

a fost și de a aduce în arenă sclavii, creștinii și alți opozanți ai regimului, ex. Spartacus. Și că veni vorba, Spartacus a murit răstignit pe cruce precum Hristos, așa că dacă luăm de bună această legendă putem spune că Hristos a fost o reincarnare a lui Spartacus și, de ce nu și a lui Alexandru Macedon, dat fiind faptul că și Alexandru a murit la vârsta de 33 de ani ca și Iisus. Drept este că și aici au apărut legende cum ar fi că Alexandru a murit otrăvit sau de plămâni, că Spartacus a murit fie pe cruce fie în luptă udat de soldații lui Crasus iar Hristos fie pe cruce fie udat de Sfântul Petru cu sabia.

Așadar, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei postcomuniste, puteți lua din legende sus amintite ce vă place, cât despre diferența dintre Roma antică și Moscova comunistă, aceasta nu-i prea mare dat fiind că-n timp ce-n Roma antică creștinii erau dați la fiare, în Moscova, Leningrad și întreaga Rusie, opozanții comunismului, chiar și membrii de partid erau trimiși pe insulele morții, nemâncați, nebăuți, în frig și ger încât din disperare ajungeau să se mănânce unii pe alții. Și peste toate aceste tragedii, un activist evreu, pe nume Bellu Silbert a declarat: „comunismul poate fi păstrat mult timp în România dacă se va păstra relația de cuplu Stalin – Caragiale”. Vorba lui Caragiale: „zile oameni și taci și lasă-i în plata Domnului”. Dar măi dragilor, mai pot fi numiți aceștia oameni?

Revenind la subiect, situația era destul de incertă, nestiindu-se ce loc din țară va vizita Ceaușescu, Paragina lui Viasov sau Braila lui Anton Lungu.

Destinul a rezolvat până la urmă situația și când totul părea în regulă, a căzut o veste ca un trăsnet:

- Tovarășe Viasov, raportează: un soldat sovietic armean sau gruzin a dispărut din unitate cu armamentul din dotare.

- Și ce vrea să facă?

- Nu știu tovarășe Viasov, ori să se sinucidă, ori să-l împuște pe tovarasu’.

- Alarmă ! Anunță-l pe Tovarășul sau măcar pe ministru. În rest căutați-l pe nebunul ăla și prindeți-l până nu face vreo victimă.

- Înțeles, executăm întocmai.

- Ați văzut, nu mai putea tovarășul Lungu de grijă mea. O să-i dau un telefon să-i spun ce-l așteaptă.

- Lăsați-l Tovarășul, nu merită să stricați minutele pe el și să faceți adiționale.

- Merită, merită că d’ăia s-a inventat telefonul și așa pot să-l aud cum se va bucura de vizita lui Tovarășul.

- Excelentă idee, Tovarasu'.
- Tovarășul Lungu, Viasov la telefon.
- Care-l problema, Viasov?
- Te anunț că Tovarășul nu vine la mine ci la Brăila.
- Cum așa?
- A dezertat un soldat sovietic cu armă din dotare și iaca.
- Păi bine Tovarășe Viasov, ce se întâmplă în Paragina Dumitale?

- De găsit îl vom găsi cât de curând. Ai grijă mare să nu se întâmple și la Dumneata vreo dezertare, sau mai ales să nu se cânte „La noi la Brăila”

- La Naiba, fie-v-ar Paragina de răs zise Lungu și închise receptorul. Abia închise telefonul că acesta sună din nou. Furios, Lungu spuse respicat:

- Ascultă Viasov, dacă mă mai suni să știi...
- Ce Viasov tovarășe Lungu, la telefon este Tovarășul Nicolae Ceaușescu.

- Să trăiți Tovarasu' Secretar General. Mă scuzați, am crezut că-i tovarasu' Viasov care m-a informat înainte c-a dezertat un soldat sovietic înarmat, este adevărat că veniți la noi?

- Da tovarășe Lungu, sper să n-am și acolo vreo surpriză?
- Nu Tovarasu', va fi totul ca la carte, OH.
- Așa să fie tovarășe Lungu, ia măsurile ce se impun.

Așa au fost discuțiile acelea. Dacă mă întrebați ce înseamnă OH, va răspund că pe atunci era varianta comunistă la OK, și anume: ocoli haraso, foarte bine. Cu multă vreme în urmă William Sakhespeare spunea: „În orice rău e un strop de bine, să aibă grijă omul să-l vadă și să-l schimbe”.

Prin dezertarea soldatului, Viasov a scăpat de grijă de a-l primi pe Tovarășul în Paragina, vizita ce nu convenea nideunui.

Ceaușescu nu-l plăcea pe Viasov datorită căsnicei sale mixte. Cu toate astea, cercetările au continuat și l-au prins pe dezertor. Ofițerii COT și de miliția l-au luat la întrebări:

- Măi, cum te cheamă, ce nație ești și de ce ai fugit cu armamentul din dotare?

- Mai contează ce neam sunt? Nu ziceți voi că suntem toți o apă și-un pământ?

- Aha! Faci pe deșteptul cu noi? Urmează înjurături de cele sfinte. Bă tampitul, deasupra noastră-i doar cerul, ce vroiai să faci cu arma? Pe cine vroiai să împuști?

- Pe Tovarășul, mai vine?

- Nu tampitule, a plecat la Brăila la Tovarășul Lungu.
- Și cât de lung este Tovarășul Lungu?
- Nu știu nenorocitul că nu l-am măsurat. Cât despre tine, ai de ales între: 9 luni detenție, pedeapsa capitală și să te calce trenul. Zii ce alegi?

- Nu știu.
- Zii atunci de ce ai vrut să-l împuști pe tovarășul, ce ți-a făcut?

- Ce să-mi facă, este un nou Stalin, își bate joc de popor, de țară, de credință, de tot și de toate.

- Și dacă-l omorai crezi că s-ar fi scris în Cartea Raiului?

- Da, sigur că da!

- În cer mai sunt și alte planete. Dacă mori, cine știe pe ce planetă o să ajungi?

- Și dumneata, tovarășe colonel, pe ce planetă crezi că ajungi?

- Nu știu. Oricum, clasa muncitoare spera să ajungă-n Paradis.

- Ha, ha, ce mai ateism!

- Mai tâmpitule, nu râde că te fac arșice sau săpun, ce preferi?

Colonelul Stanchiv a telefonat lui Viasov și i-a raportat cum stau lucrurile. Acesta fiind la masă cu soția nu a vrut să-și strice pofta de mâncare și a decis scurt. Dăi 9 luni și gata. Când Viasov s-a întors la masă, soția lui Maria l-a întrebat:

- No Vladimire, ce s-a întâmplat?

- Nimic, l-au prins pe dezertorul rus, vroia să-l împuște pe Tovarășul. O să facă 9 luni.

- Cum vedeți, tovarășul n-a venit și datorită lui ați scăpat și de vizita asta neplăcută.

- Ce bine zici profesore Dezideriu, Prosit, Noroc! Vorbeai astăzi de un cântec cu Brăila, despre ce-i vorba?

- Este vorba de cântecul "La noi la Brăila" scris de Jean Mascopol.

- Și cum sună acel cântec?

Profesorul Dezideriu îi învâța pe membrii familiei Viasov cântecul ce sună, în mare, cam așa:

La noi la Brăila

La tanti Elvira,

Ușor se câștiga liră

Femeia muncește

Bărbatul plătește
Aici la noi la Brăila
La la la ...

CAP. II POVESTEA CÂNILOR

MOTTO: *Nici azi, nici ieri, hei,/ de atunci apă a curs pe Olt
cam multă/ Sănătate de la Domnul celui care mă ascultă.*

Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, titlul mai sus arătat și intitulat atât de scurt poate face trimitere la Partidul Comunist sau după caz la Partidul Conservator sau la amândouă dat fiind că prescurtarea PC se potrivește la ambele partide. Dat fiind că partidul conservator este condus de Felix turnătorul provenit, parvenit din vechiul regim comunist prescris în 1945 de Doctor Petru Groza. Astăzi, conservatorul e susținut de doctor Felix turnătorul.

Dar să revenim la oile și caprele noastre. În fapt, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste titlul mai sus arătat înseamnă povestea cânilor și avem toate datele să credem că acești câni au existat și aproape sigur mai există și astăzi. La câinii ăștia, s-a făcut trimitere în povestea versificată a lui Petre Dulfu intitulată „Isprăvile lui Păcală și Tândală”, e drept o poveste tragi-comică dar care n-a spus pe lung unde s-a ajuns cu adevărat. De altfel, când citeam cartea lui Dulfu încercam să văd fața scriitorului și aveam în minte fața Domnitorului Alexandru Ioan Cuza, deși acesta era moldovean și nu oltean, căci din motto-ul acestui capitol va dați seamaă sper dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste că în acest capitol este vorba despre olteni și oricât s-ar urâ oltenii cu moldovenii din pricina ardeiașului, istoria nu o putem evita așa că vom vorbi în acest capitol despre olteni pentru a nu fi acuzați că ne-am uitat strămoși

În urma eroului Păcală s-a născut un sat numit Soornicești, Născocești, sat în care s-a născut în data de 26.01.1918 (dată oficială) țiganul tătar Nicolae Ceaușescu, viitor tiran și dictator și șef de stat al României. Dincolo de Nicolae Ceaușescu sau mai născut și alții care au făcut pact cu diavolul este drept învățați cumva de ciobanul mag, Petrache Lupu de la Maglavit care le-a spus mirenilor:

„Fraților, cinstiți mireni a apărut pe cer o stea roșie și cine o va atinge îi va merge bine multă vreme”.

Și așa, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste auzind una ca asta și frații Tutilă și Toma Dumitru Bâtlan și sora sa Maria Viasova Bâtlan au pus mâna pe steaua roșie renunțând la Dumnezeu și devenind comuniști. Dar să revenim la oile și caprele noastre respectiv la Dinastia Cânilor pe care-i putem găsi pomeniți în „Isprăvile lui Păcală și Tândală”. Lăsând la o parte versurile tragico-comice scrise de Dulfu vom nara pe cât posibil de serios povestea aceasta mai ales că scriitorul sus amintit, n-a mai scris altă poveste sau a scris și este relativ necunoscută. Revenind la oile și caprele noastre, istoria fiind plină de Lumini și Umbre. Așadar vom intra în subiect nu înainte de a remarca faptul că Alexandru înseamnă Sfântul ales Ioan, fiind Ioan Botezan iar Cuza în greacă, franceză și engleză înseamnă văr, de unde putem deduce că Al. Ioan Cuza a fost mai mult văr decât frate al Românilor deși cântecul epodii spunea:

Eu ți-s frate tu-mi ești frate, în noi doi un suflet bate, cântec transformat de N. Ceaușescu la sfârșitul unui congres în hai să ne unim popoare sau popoaie cum spunea el.

Zis vis făcut plăcut, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, să revenim așadar la oile și caprele noastre. După cum spune moto-ul capitolului de față, pentru a înțelege de ce am trecut toți prin nenorocirea de sistem comunist trebuie să ne aruncăm mintea și privirea până în vremile îndepărtate asta-i frumusețea legendelor. Nu oferă date istorice exacte dar sunt țesute în gherghef de adevăr. De altfel, un vechi proverb slavon spune că multe adevăruri se spun în glumă. Nu degeaba există profesia de bufon la curțile regale din est și vest. Oare bufonii regali au spus vreodată împăraților că nu-i bine să cucerească alte popoare deoarece iubirea forțată se cheamă viol? Sau au spus dar nu a contat în mintea și urechile împăraților punând totul după Ureche după numele și vorba cronicarului. Dar să revenim la oile și caprele noastre. Așadar, legendele și îndeosebi cea versificată de Petre Dulfu narează existență cândva, în vremile îndepărtate ale Olteniei a unui preot numit State Rizea. E ciudat că-ntr-o Românie ce se voia centralizată s-a născut un viitor preot al cărui nume făcea trimitere la federalizare. Probabil că undeva, pe moșia acestui preot aveau să trăiască țigani din care avea să descindă și nenorocitul Traficant bulibase State Potcovaru. Și nu-i de vină el ci Media care

mediatizează mult faptele lui State Potocovaru în detrimentul românilor și romilor dinștiți.

Ce să-i facem dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, din păcate, în lumea asta o știre bună nu-i o știre. Pe de altă parte, este adevărat că-n comunism nu se difuzau stiri rele să nu supere Partidul, respectiv pe stăpâni. Molotov și Stalin spuneau: dacă ți-pă dinea că-i este foame, păzea că venim. Așa s-a ajuns la vorba: "Alto, familiile Lucaci, Popaescu și suliașvili manâncă, și replică, venim." Și familiile mai sus menționate trebuiau să explice în fața miliției și COTului comunist faptul că mănâncă, de unde și ce anume?

Dacă mâncau ouă, sarmale pește sau orice, nu era așa o problemă, dar dacă mâncau pița sau napolitane atunci o budariseau. Zis, vis și făcut plăcut facem dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, a pune totul sub preș nu rezolvă întotdeauna lucrurile. Mediatizarea lucrurilor negative ar trebui să aducă niște rezolvări ultimele fiind emigrarea sau sinuciderea. Așadar a existat cândva un preot Rizea care credea asemeni Apostolului Anania că i se cuvine totul deoarece el este cel mai învățat și Omul lui Dumnezeu și vorba aceea: "În Cristos v-ați îmbrăcat de păcate ați scăpat".

Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, teoretic legea creștină asemeni legii comuniste de mai târziu, statua idea că în fața lui Dumnezeu suntem toți tot una astfel putem spune fără teamă de a greși că Iisus Cristos a fost primul comunist al lumii sau că comunismul este divin dar legea egalitaristă, ne arată mai sus, că se bate cap în cap că altă maximă creștină „Mulți chemați puțini aleși”. Mergând pe maxima ultimă înseamnă că nu suntem atât de egali în fața lui Dumnezeu nici în cer și nici pe pământ. Deci este nevoie de stăpâni și lideri așa cum păstorul păstorește turma. Așa se face dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, că preotul State Rizea a considerat că pe feuda lui de sat poate face tot ce-i dat. Așa se face că i-a angajat pe țărani și pe lângă slujbele religioase ce le ofidea să-i lucreze moșia, le făcea un fel de zapis sau angajament „voi de vă veți supăra vă tai nasul cu o curea și eu de mă voi supăra voi să-mi faceți tot așa”.

Teoretic, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, pactul acesta era corect, sau jumi-juma, 50-50, din păcate, conform legendei, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, preotul Rizea făcea ce făcea să vină lucrurile la moara lui, astfel îi lăsa pe oameni să muncească mult și bine o

punea pe soacră și pe nevestă să aducă hrană și alte lucruri cu întârziere și îi determina într-un fel sau altul să se supere și să rămână cu nasul crestat, ajungându-se la vorba „nu v-ați cunoscut lungul nasului”.

Și așa dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, s-au născut două dinastii celebre, a Rizeștilor și a Cârnilor, ce au căpătat o ură puternică contra Rizeștilor în special și a bisericii în particular, așteptând să bată vântul și la moara lor așa cum în Moldova se certau Orheenii cu Șoimarestii, Crudeștii cu Bunestii și Amăuștii cu Tălpenii ce nu și-au luat tălpășița din țara asta. Vă dați seama Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, că-n urma acestei multiple înșelări a țărănilor cârni apăruse vorba: „Hai bărbate și-mi arată cum ai leafa indexată ca o ceapă degerată”

Vă dați seamă dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, că versurile mai sus narate fac trimitere mai mult la Moldova decât la Oltenia cu toate că vorbim de olteni, versurile se potrivesc în bună măsură ma-i ales că-n copilăria noastră comunistă, a rulat filmul intitulat „Potcoava de Piatră”, unde acțiunea se petrecea în Moldova și exista cel puțin un cârn acolo.

Ați observat că menționând atâtea dinastii rivale n-am menționat pe Viasov și Bâtlan. Viasov crescuse în satul Proștilor iar Bâtlan se născuse în sătul Răscumpărați și deocamdată n-am găsit cu cine s-au răfuit ei, dar timpul nu-i pierdut. Oricum se știe că într-o ciudată genetică cauzală din prosti se nasc criminali și din criminali prosti. De asemenea n-am găsit deocamdată o dinastie a Tutileștilor dar se știe deja că frații Ilie și Ponor Tutilă și-au omorât tatăl pentru a parveni în partid, astfel patricidul comis în Gruzia și narat de scriitorul Cazbeghi a avut efect și în Oltenia.

Revenind la caprele și oile noastre dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, vă dați seama sper că versurile privind leafa indexată și ceapa degerată erau pe cât de vesele pe atât de triste așa încât cârnii noștri când auzeau versurile acestea ziceau către nevestele lor:

- Ce-i fă muierilor, căutați pe dracul cumva?
- Ce să-l cătăm că-i de față.
- Păi ce noi suntem dracul sau popa State care ne-a înșelat?
- Păi dacă popa-i dracu noi în cine să mai credem, mai credem în Cristos sau nu?
- Să credem ziceau bărbați dar să credem că a murit ucis cu sabia de Sf. Petru nu pe cruce cum se zice.

- Păi de ce?
- Ete d'aia, să-i facem în ciudă popii că ne-a umilit o dată și nu mai vrem să fim umiliți și altă dată.
- Dacă așa ziceți voi, așa să fie.
- Așa zicem!"

Și, ca să o scurtăm, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste așa a mers discuția și ura multă vreme. Popa State Rizea și-a găsit și el obștescul sfârșit. Legende sunt diferite. Cea a lui Petre Dulfu spune că eroul Păcală s-ar fi angajat argat la popa State Rizea și că-n urma acestei angajări popa și-a pierdut soacra, nevasta și copilul pe sistemul biblic în care se zice pentru păcatele părinților se va plăti până la al nouălea neam.

O altă legendă narată de profesorul Alexandru Pârăianu spunea că acest popă State s-ar fi înecat într-un râu domic să pună mâna pe un sac cu aur. Și poate așa a fost, lăcomia strică omenia.

Din păcate, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste în locul lui State Rizea a venit popa Bulbuc un urmaș al acestuia și tot așa a ținut povestea până în iarna anului 1821 când Tudor Vladimirescu a chemat pe toți țărani la luptă prin prodamația de la Padeș spunând: „boierii și popii ar trebui să fie părinți și doctorii țării nu jupânii și stăpânii ce nu dau doi bani pe țărani și talpa țării. Mulți cîmi au mers la revoluție și pentru că țărani au fost numiți de Tudor talpa țării, mulți țărani sau numit Tălpeanu, așa apărând câmi și tălpenii. Cum existau deja amaraștenii ce se puteau răfui cu fericenii sau deveselenii. De asemenea tălpenii se răfui cu arnauții aceștia fiind boieri ce slujeau regimul fanariot și care aveau fără îndoială virtuțile și păcatele lor.

Revoluția lui Tudor ținut din ianuarie până în mai. Tudor voia ordine și disciplină în oastea lui pe când câmi și tălpenii și urdărenii doreau răzbunare cu orice chip așa că nepricepând severitatea lui Tudor Vladimirescu îl vîndură pe Tudor lui Ipsilanti care dimpreună cu Vasile Caravia îl uciseră, e drept că doar Caravia, Ipsilanti fiind cel ce a ordonat.

De altfel, lui Vasile Caravia i se atribuie meritul de a fi distrus cu tunul o unitate de poliție turcească la Galați ocazie cu care au fost incendiate cca. 10 case ce aparțineau fie turcilor fie unor oameni de rând probabil mînditori sau negustori, în zona locuibilă. Ziua de luni 17 ianuarie transformându-se într-o copie a Căderii Bastiliei în variantă Gălățeană, mult mai târziu dărîmându-se și ocna Doftana în urma unui cutremur programat probabil de Stalin cu ajutorul unui

vrăjitor sau vrăjitoare dat fiind că Stalin era fiul spiritual al diavolului Amiram a cărui capacitate este aceea de a cutremura pământul.

Feridiți gruzinii! Ei știu care-i diavolul cel mare și cum poate fi combătut și anume bătând într-o anume noapte de iamă cu ciocănele în nicovală, aceasta fiind desigur specialitatea fierarilor. La noi la români, Ziua Sfintei Cruci care nu poate fi negată și de banalul obicei de a pune vasele cu gura-n jos, noaptea la culcare.

Revenind puțin la gruzini, putem spune că Stalin s-a născut deoarece autoritățile nu ar fi permis să bată în nicovală ori poate chiar trebuia să se îndeplinească cântecul psaltiresc „Bogații au sărăcit și cei flămânzi s-au veselit”. Pe cântecul acesta se bazau și cârnii când au pormit revoluția alături de Tudor Vladimirescu. Dar cum am spus, din păcate, Tudor Vladimirescu și Alexandru Ipsilanti n-au fost uniți așa cum ar fi trebuit și ambele mișcări au fost înfrânte, mulți luptători greci sinucidându-se fie prin otrăvire fie prin împușcare. Cât despre cârnii, tălpeni și urdăreni aceștia s-au întors acasă fie în lanțuri fie pe propriile picioare dar cu grea mâhnire în suflet încât văzându așa popi de genul lui State și Bulbuc le spuneau cam așa:

- Suferiți, suferiți opincarilor, ce să vă facem dacă nu v-ați știut lungul nasurilor? Așa a fost de când este lumea și așa va fi.

Cu obidă țărânii nostri rosteau ca-ntr-un jurământ:

- Așa a fost de când este lumea dar nu va mai fi așa !

Jurământul acesta a fost spus mai târziu și de scriitorul Aziz Nesin în cartea sa „Covrigi, covrigi proaspeți” cu toate că-n Turcia nu s-a împlinit.

Ce să-i facem dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste din păcate la unii comunismul s-a împlinit iar la alții nu, din fericire pentru unii și din nefericire pentru ceilalți. A fost și nu a fost să fie, chiar în post comunism a rulat un film intitulat „A fost sau nu a fost” drept este că filmul e legat de revoluția română adică a fost sau nu revoluție.

Revenind însă la oile și caprele noastre în urma revoluției române de la 1821 au fost oameni care au câștigat cum au fost celebrii urdăreni care au devenit boieri în Divanul țării fanariote-reformate.

Așadar, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, România a mai trecut prin reforme perestroichiste, deci taica Gorby nu a trecut fără a lase urme chiar și dincolo de granițe.

În sfârșit, Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, cârnii și tălpenii nostri sau mai ridicat și în revoluția din

1848 care a ținut un an de zile, că ajungem la vorba poetului Adrian Paunescu Poetescu: „Oricât de bun a fost anul 1848 tot a venit anul 1949 de parcă anul 1948 ar fi trebuit să devină veșnic datorită beneficiității lui.

Cât despre câni și tălpeni ar fi trebuit să fie ajutați de urdăreni, dacă tot ajunseră în capul țării. Dar de ajutat nu prea a fost vorba, uitându-și repede originea. În sfârșit, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, probabil câni și tălpenii au participat și în războiul de la 1877-78 și probabil și urdărenii boieriți și căftăniți deja.

În cele din urmă, în ziua de 10 mai s-a proclamat regatul românesc, dar pentru câni și tălpeni asta nu însemna mare lucru, pentru ei nu conta altceva decât ura față de Rizești și Arnăuți. Intorcându-se din război, câni și tălpenii au văzut pe străzile orașelor prin care au trecut flașnete cu maimuțe care cântau.

- Ce sunt astea întrebau ei?

- Maimuțe, venea răspunsul, cântă la flașnetă pentru a lumii planetă.

- Și bărbați maimuțelor cum se cheamă?

- Maimuți, firește.

- Maimuți arnăuți, ziceau tălpenii făcând rime și așa le rămase numele.

Nostradamus, Dostoievski și Tolstoi semnalase deja nașterea treimei răului formată din Lenin, Trotski și Stalin. Se zice că și Lenin a trecut prin România și a scris chiar o carte în care recunoaște că Basarabia și Bucovina sunt provincii românești. Chiar și Tolstoi a trecut prin România și a zis: „Ce țară tristă plină de umor” se putea adăuga: „Ce țară frumoasă, păcat că-i locuită”. Dar asta, probabil c-au spus-o Lenin și Trotski, sau măcar unul dintre ei.

Chiar și scriitorul I.L. Caragiale prezicea în povestea intitulată „Puțul Nebunului” venirea comunismului, canalului Dunăre Marea Neagră și venirea Revoluției Române. De asemenea, prin schița - povestire intitulată „Arendașul Roman” același scriitor atrăgea atenția către guvern că situația în țară era mai mult sau mai puțin explozivă. Chiar există legenda conform căreia Caragiale ar fi fost exilat de regele Carol ca și cum România ar fi fost putere colonială. Așa cum de altfel se zice că Românii ar fi furat pământul de la slavi și unguri. Mai există varianta conform căreia Caragiale a primit o moștenire de la o mătușe taman în Germania sau Germanica, după caz.

Va sa zică, a mai existat și altă dată mătuși și nepoți, că vorba aceea: „Nu e iamnă cum e vară, nici mătușă ca Tamara.” Care variantă e mai plăcută, hotărâți dumneavoastră dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, că legendele-s frumoase și-i păcat să fie uitate.

În sfârșit, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, secolul XX se apropia cu pași repezi sau încet, apăruse termenul Revelion, ce marca trecerea dintre ani și într-o oarecare măsură a trecerii dintre secole. Românii își urau între ei în reprezentațiile de teatru și circ de la oraș: ”să nu ne mai dăm gârbae, să trăim cu toții în pace”. Actualizând versurile de atunci, s-ar putea spune: „Tot românul se dă hero în războiul antitero”.

Din păcate, secolul XX nu prea dădea semene de pace. A avut loc o revoltă în Basarabia, altele pe vapoarele Flag (steag) și Potemchin, manifestele îndatatoare la revoltă spuneau: Să zdrobim vampirii ce sug viețile și sângele proletar al popoarelor. Iată cum reînviau urmașii contelui Dracula, devenind toți frații, fii și nepoții diavolului. Dar revoltele din 1905 și 1907 au fost din nou înfrânte. La revolta din 1907 a participat și Andruța Ceaușescu, tatăl viitorului tiran. Dar răscoala din 1907 a fost înfrântă și de ciudă, Andruța Ceaușescu a început să bea asemenea bunicului lui Iosif Visarionovici Stalin viitorul Coba - Stalin. Așa s-a îmbătat bunicul, tatăl și unchiul. Cum s-a întâmplat în viața lui Stalin așa s-a întâmplat și în viața lui Ceaușescu, numiți atunci Ceaușu Tătăran.

După revolta din 1907 s-a format și Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat (PNTCD) pentru a reprezenta dinea și lumea satului. Dintre persoanele cunoscute de atunci din lumea satului a fost și Badea Cârțan. Caragiale, aflat în Germania a dezaprobat atât revolta țărănească cât și reprimarea sângeroasă a acesteia, zicând: „Nimic nu justifică crima, de nici o parte, dar nu mai e vreme de dat la cap cuiva ci de rezolvat cauza ce a provocat atâta gargară și durere populară. Oricum românii plâng în pumni din vina arendașului român”.

Și, în sfârșit, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, veni războiul mondial, război ce s-a terminat în 1918, născându-se atunci Nicolae Ceaușescu cam în aceeași perioadă în care regele Carol I murea fie de boală fie de sinucidere, murea și se naștea viitorul tiran comunist. Nu degeaba ne învăța scriitorul Mihail Sadoveanu în romanul său intitulat “Neamul Șoimăareștilor „Orice ai face ce se strică când unii cad, alții se ridică.

Nascandu-se Nicolae Ceaușescu, Petrache Lupu de la Maglavit a primit mesaj de la Moșu (Dumnezeu) despre această naștere excepțională.

Petrache Lupu s-a dus, i-a citit destinul, a informat întreaga familie Ceasu – Tătăran despre cine se născuse. Toți au fost uimiți de vestea neașteptată, buna vestire pentru ei și reaua vestire pentru țară. Plecând din țigănescul dan Ceușu – Tătăran Petrache Lupu a plecat în satul Cârnilor și Tălpenilor să-i vestească și pe ei.

- Cârnilor, Tălpenilor, voia Domnului cu voi, sunteți acasă?

- Păi este iarnă, unde ai vrea să fim pe frigul ăsta și oricum, cine ești?

- Sunt Petrache Lupu de la Maglavit și vin la timpul potrivit să spun ce Moșul mi-a vorbit.

- A ești tipul ce dă cu minciuna spunând că aduce vestea bună ești tipul ce se dă Mesia și sperie toată România !

- Vreți să ascultați ce am de zis sau nu?

- Hai, zii ! Și primind încuviințare, Petrache Lupu le-a spus Cârnilor și Tălpenilor începând cu o întrebare.

- Îi mai urâți pe Rizești și Arnăuțoi?

- Mai întrebi? Sunt veacuri de când îi urâm neîncetat și nimic nu s-a gătat.

- Buna vestire ce v-o aduc cu voie de la Moșu e aceea că în anii următori îi veți putea termina pe Rizești și Arnăuțoi numai dacă veți atinge Steauă Roșie ce vine de la Răsărit. De altfel chiar s-a născut un viitor conducător slujitor al stelei roșii în Scomicești, cătunul Tătărai, așa că fiți gata.

- Mai Magule, ori ești nebun ori șarlatan și ne furi pe toți la bani. Păi Rizeștii și Arnăuțoii sunt neamuri vechi de popi și amăuți sau jandami, cum la zice acum. De ce ar ajuta Moșu, adică Dumnezeul tău pe noi cei ce urâm Biserica?

- Ei asta-i bună, zise Petrache Lupu de la Maglavit, nu vreți voi de veacuri să macine și moara voastră, de ce nu va bucurați oameni buni?

- Pentru că-i greu de crezut zise careva.

- Nemulțumitului i se ia darul, zise Petrache Lupu așa că sperați, așteptați și la semne vă uitați.

Și dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, din acel moment câinii și tălpenii se uitau pe cer să vadă steaua roșie seară de seară și nu doar ei se uitau pe cer, la fel se uitau pe cer și rizeștii și Arnăuțoii că aflaseră și ei cum stăteau lucrurile. În cele din urmă, plictisiți, că nu vedeau pe oer decât stele albe și Luna

sub diverse forme și culori toți au trecut la treburile lor. Dar veneau prin sat postașii care aduceau ziare și cei ce știau să citească vesteau și pe ceilalți, aflând astfel cu toții de pericolul Comunist și de Steaua Roșie. Între timp, Nicolae Ceaușescu fugise de acasă și devenise mărior (hoț de geamantane) și așa a luat un geamantan cu manifeste devenind comunist.

Între timp, Petrache Lupu vestise pe Regele Carol și autorități despre venirea comunismului, veste ce le-a picat greu la stomac. Chiar se zice că legionarii, ori comuniștii deghezați în legionari au încercat să-l omoare. Din fericire nu le-a reușit și Magul a supraviețuit.

Zis, vis și făcut plăcut dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, în urma zilei de 23 august, mai precis a puciului din ziua aceea, românii au întors armele contra lor înșiși, aducând comunismul să înlocuiască democrația aflată sub ocupație nazistă.

Cârnii, tălpenii, urdărenii și-au amintit că au nume de poporeni și au devenit comuniști peste noapte. Nu mai vorbim de cei din comunele Leu, Amărăști și Castranova, din Olt, aceștia fiind cei mai răi dintre olteni.

Zis, vis și făcut plăcut dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, cârnii, tălpenii, urdărenii având ura de partea lor și combinația cu forțele sovietice au pornit o cumplită vânătoare contra rizeștilor și arnăuților, aceștia din urmă s-au apărat având arme de la amata gemană ce fugise din România lăsând armele în mâinile țiganilor români.

Așa au început luptele crâncene cu victime din ambele părți. În final s-a înfăptuit colectivizarea, încep momente controversate, Rizeștii și Arnăuții aveau avere multă, dar seara trăiau la flacăra lumânării, cârnii, tălpeni săraci fiind aduceau lampa lui Ilii și vor spune: "Iată ce reformatori am fost". Este adevărat, sub comunism s-au construit metrouri, blocuri, radiouri și televizoare dar l-au exclus pe Dumnezeu. Pe urmă, radioul și televizorul au fost construite de americani cu peste 20 de ani înaintea comunismului în America.

Cârnii și tălpenii susțineau că Iisus Cristos a fost ucis cu sabia de Sfântul Petru.. Merge și așa, dacă se păstrează Biserica. Problema este că în comunism s-au dărâmat multe biserici sau li s-a schimbat destinația. Când reușeau a prinde partizani de tipul Elisabetei și Gheorghe Rizea tălpenii și cârnii spuneau:

- Ei Rizeștilor, cândva un popă State Rizea ne înșela și ne tăia nasul, ce ar trebui să va facem noi acum? Ai, țapilor, berbecilor? !

- Asta a fost de mult în vechime, ce vină avem noi?

- Zău? Curios! Și cum rămâne cu pilda voastră biblică ce spune: „Pentru păcatele părinților plătesc urmașii, ai, ce vreți măi țapilor să uităm totul, să punem batista pe țămbal și asta când, acum când steaua roșie este de partea noastră, când bogații au sărăcit și cei flămânzi s-au veselit?

- Este bun citatul, dar ați exclud biserica.

- Fira-ți ai dracu de matracuci și au început neînchipuitele torturi și violuri în cadrul acțiunilor de reeducare, iar soldații și milițienii sovietici se amuzau fiind martori la așa ceva, spunând că i-am întrecut și pe ei în răzbunări (exercițiu fac maestrul mai călare mai pedestrii)

Între timp, frații Tutilă și-au asasinat tatăl pentru a accede în partid, fiind în ton cu vremurile și înfăptuind paricidul narat de scriitorul gruzin Kazbeghi.

Ca un corolar al luptei de clasa pentru putere, în lumea satului s-a înfăptuit colectivizarea. De reținut că victoria comuniștilor nu a putut fi deplina deoarece în zonele de dealuri și munte nu a putut pătrunde din cauza luptelor ce încă se duceau. Dar pentru a nu se extinde eșecul, comuniștii au spus că s-a terminat și gata, victoria fiind a lor. După această victorie, țăranul român aproape că și-a pierdut identitatea devenind după noii conducători, “băi colectivă”, iar a fi dascăl sau inginer devenise vorbă de ocară fiind similar cu dușmanii poporului ce trebuiau reeducați.

Prin toată România, prin gări și restaurante, țiganii se certau cu nevestele pirande) aruncându-și vorbe aparent vesele:

- Farfarisito, strigă el

- Inginerule strigă piranda.

Prin 1956 a avut loc revolta anticomunistă din Ungaria. Walter Roman Neullender a aruncat șopârla conform căreia revoluționarii maghiari voiau să ia Ardealul cu toate că dacă a existat un asemenea proiect asta se putea realiza într-un plan îndepărtat. Dar toți agenții comuniști români și sovietici au lansat această șopârlă păcălind și sensibilizând populația romană. În Ardeal, toți partizanii români au coborât din munți înscriindu-se în partidul bolșevic devenind frații diavolului. Partizanii unguri au coborât și ei pentru a nu pica de băieți rai și au renunțat la luptă până în noiembrie 1987 când Ceaușescu a întârcat bălăia decretând că Moș

Nicoae este grav bolnav iar Moș Gerilă a decedat, lovind grav în sufletele copiilor și a celor mari. De altfel era o practică pe atunci ca dezidenții maghiari și germani să fie condamnați ca fasciști sau iredentiști, putând fi astfel executați în 90 de zile în vreme ce dezidenții români erau condamnați ca artiști fiind închiși la ocnă sau ospiciu.

Din Moldova, Viasov și Bâltan au informat partidul privind această greșeală. Prudenți, frații Tutilă au făcut și ei același lucru, dar Ceausecu credea că Marxism – Leninismul și poporul fac totul.

Cândva, Ecaterina, mama lui Stalin, îi scria fiului său devenit Tar Roșu (sovietic) „Draga Soșo, în lupta voastră ilegală ați pretins mereu că veți aduce Raiul pe Pământ. Unde este acest Rai, când se tot vorbește în presă de comploturi antipartid, antistat și ți se ridică osanale de parcă ai fi Țar din lumea egalitaristă, Iosife, unde-i! traiul și vătraiul, unde-l liniștea și Raiul?”

A urmat răspunsul lui Stalin:

- Poate că ici colo ai dreptate dragă mamă dar partidul bolșevic este mesianic asemeni lui Cristos, după cum spunea Napoleon Bonaparte „Nu poți face scrob până nu spargi oul”. Și pe urmă citatul „Sabiei Roșii” spune clar: Până nu va fi comunizată ultima țară nu vom băga sabia în teacă. De altfel în lagăre și ocne dătinuții se certau între ei: “Stalin e mare ca Petru cel Mare dar lipsește Dumnezeu ca și mândrul curcubeu”

Și în ocele din România ca și-n România toată, se purtau certuri asemeni celor de la Kiev și Moscova. „Ghită Dej și Ceausecu sunt oameni buni că ne apară de huni. Iar maghiarii sau alți români răspundeau:

- Dar armata sovietica stă pe cap ca o plătică.

Atunci să facem totul ziceau alții, inclusiv câinii și tălpenii rizeștii și arnăuțoi

- Ceaușescu-i sfânt tâmpiilor, că doar a interzis avortul, ziceau câinii și tălpenii, iar rizeștii și arnăuțoi răspundeau:

- Ceaușescu face totul și a interzis avortul.

Cât despre Ceaușescu, acest demn urmaș al lui Păcală întradevăr a interzis avortul cu scopul de a fi luați cât mai mulți copii și a fi crescuți de arabi în scopul de a lupta în cazul în care ar fi putut să cadă regimul. Efectul acestei tehnici se va vedea în anul 1989 când tinerii mercenari vor trage din ascunzișuri în popor folosind parole ca: „hârtia va fi albastră și atenție la flori”.

Oare câinii și tălpenii știau de acest malefic plan? Pentru că primiseră și ei ordin de a lua copii și de a-i da arabilor înfăptuind

acest cumplit tribut al sângelui. Dacă n-au știut asta este! Dar dacă au știut e mai grav pentru că vinderea altor copii ca mercenari trece mult dincolo de răfuiala lor cu rizeștii și amăuțoii.

Cât despre copii mercenari nu vă mirați. Adesea în istorie copii orfani au fost mai credincioși împăratului decât restul țării, deoarece nu aveau alt reper. Târziu de tot, rizeștii și amăuțoii au înțeles ura cânilor și talpenilor împotriva lor și se întrebau când și cum se va termina totul, aruncau mai rar sau mai des manifeste în care atacau partidul făceau adesea apel către miliție și COT și chiar către amata sovietică să fie de partea poporului deoarece măcar parte dintre ei proveneau din țări creștine. Când arabii furau de pe tarabă ouăle și roșiile din fața românilor, rizeștii și amăuțoii întrebau către câni și talpeni, ajunși mulți dintre ei în funcții importante în partid, miliție și COT. Asta-i libertatea și egalitatea atât de mult cântată și laudată? Iată ce fac arabii ! Ne iau oul cu mânuța, când li se va tăia lăbuța?

Bineînțeles, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, că în urma acestor versuri agitatoare, rizeștii și amăuțoii erau adesea arestați de câni și talpeni. La rândul lor, prevăzători, câinii și tălpenii îi informau indusiv pe Ceaușescu despre starea de fapt din țară, dar Ceaușescu ori nu putea să accepte stările negative, ori avea prea multe afaceri cu lumea arabă, astfel încât nu mai putea da înapoi ori ambele la un loc. Dar ce ne mai mirăm? Ceaușescu nu a acceptat sistemul numit perestroika asemeni lui Irod din vechime. Așa se face că în momentul apariției Perestroicai, câinii și tălpenii au vorbit între ei împreună cu frații Tutilă și cu activiștii sovietici.

- Steaua Roșie începe să pălească tovarăși, ce-i de făcut? vorba tovarășului Viasov din Moldova „Ciortai noci”

- Voi românii aveți o vorbă: „Fă-te om de lume nouă să furi cloșca de pe ouă” așa că ne place sau nu, nu ne rămâne decât să aplicăm ceea ce se cheamă adaptare, asta-i mesajul lăsat de Dinu Păturică, nu-i așa?

- Da tovarăși, dar nici Dinu Păturică nu s-a adaptat la tot ce s-a întâmplat.

- Așa, atunci facem ce-om putea și vedem ce s-o întâmpla și vom aștepta sorocul văzând ciocul cu norocul”

Cam instabilă era vremea aceea nu-i așa? Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, așa că din acel moment, câinii și tălpenii îi hărțuiau când mai rar când mai des pe rizești și amăuțoii deși vă dați seama că teama lor cea mare era să nu cadă comunismul pentru a nu revenii la putere dușmanii lor. De altfel,

după căderea comunismului activiștii politici au lansat de-a lungul și de-a latul țării vorba proletară vin moșierii. Astfel ajungându-se la celebră vorba parodică „Apel din Timisoara, nu ne vindem țara” în vreme ce adevărații revoluționari anticomuniști strigau „Apel din Timisoara, trezește Doamne țara”

Cât despre Dinu Păturică despre care s-a vorbit adineauri acesta a murit în ocnă de la Telega în 1830, lăsând mulți urmași în urma lui, unul fiind pote actualul miliardar Dinu Patriciu Paturiciu. A fost o vremea când Petrache Lupu de la Maglavit îl vestise că Steaua Roșie îl va proteja, acum steaua roșie pâlea, așa că atât cârnii cât și tâlpenii l-au tras la răspundere.

- Dumnezeu și Diavolul să vă vadă și să vă bată zise Petrache Lupu, au să va răsplătească după caz. Și voi și frații Tutilă și Viasov și Bâtlan m-au vizitat și le-am spus și lor ce vă spun și vouă: „Eu am fost cinstit și v-am spus ce m-a pus să vi spun Moșu. Că Steaua Roșie vă stă pe cer multă vreme nu veșnic ce vină am eu? Moșu a dat, Moșu a luat, totul așa s-a întâmplat, omul nou a trăit cât s-a adaptat, zise Magul supărat.

Și dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, în felul acesta, din păcate, s-a tot erodat sistemul comunist. Olteanu Jianu, inginer de profesie s-a întors din Libia după ce a realizat că Moamar Gadaffi, presedintele Libiei a zis: “Am vorbit cu Ceaușescu și am convenit să ne mai trimită încă 3000 de sclavi. Când a înțeles ce a zis Gadaffi au protestat și probabil s-au sculat și alți colegi să protesteze. Culmea, au venit abia acum, ambasadorii comuniști ce probabil proveneau și dintre câmi și talpeni.

L-au chemat pe Olteanu Jianu la Ambasadă precum și pe ceilalți ce protestau și aflnd despre ce-i vorba i-au tracasat să semneze niște hârtii cum că jurau să se întoarcă în țară și să nu mai plece niciodată de acolo.

- Cac tac, cum așa? Nu avem voie nici să vizităm țările comuniste?

- Ce-or să facă cu voi cei din țară nu-i treaba noastră. Voi semnați și să nu mai comentați.

Tovarăși în cele din urmă s-au întors în țară și au povestit colegilor ce s-a întâmplat în Libia, faptele răspândindu-se ca zvon.

În cele din urmă, ajungând în Oltenia natală, Olteanu Jianu a văzut faptul că multe biserici erau dărâmate și a aflat că Ceaușeștii lăsaseră întreagă o biserică în care, pe pereți, la loc de cinste, erau pictați bunicii și părinții Ceaușeștilor, încât șucărit, Olteanu Jianu a declarat: Andruța Ceaușescu face greva foamei în iad pentru

reîntregirea neamului. Cât despre ai nostri tovarăși câni și tălpeni, ne pun țara pe bușteni. Pentru aceste vorbe, inginerul Olteanu Jianu a fost arestat și închis la ocnă ce se afla în mod ironic pe str. Libertății iar cimitirul pe str. Învierii. În cele din urmă, Olteanu Jianu a avut șansa și onoarea de a evada din ocnă, a fost una din puținele evadări ce au avut loc în România sovieto-bolșevică, dar depre asta, altă dată, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste.

Revenind la oile și caprele noastre, zi și noapte comunismul perfect se eroda deoarece era deosebit de greu și ușor să exporti totul fără să pui nimic în loc. Văzând cum se exportă totul, rizeștii și armăuții prea adesea arestați de câni și talpeni întrebau:

- De ce exportați totul? De ce sărăciți țara asta? Ne urăți pe noi pentru că strămoșul nostru State Rizea vă sărăcea, dar restul țării ce vină are, dragi tovarăși milițieni, poporeni?

La această întrebare dureros de reală, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, câinii și tălpenii ziceau:

- Hei rizeștilor și voi maimuțoilor, ce vă pasă vouă? Când aveți puterea în mână sub fanarioți nu exportați și voi totul? Și mai la urma urmelor nu spune Galileanul vostru că dă averea ta săracilor? Asta înfăptuiesc sub conducerea luminoasă a partidului comunist atât tovarășul Gheorghe Gheorghiu Dej cât și actualul tovarăș Nicolae Ceaușescu.

- Ne pasă tovi câni și talpeni pentru că ne acuzați de câte în lume și în stele dar nu sunteți cu nimic mai buni decât noi, ba mai mult, vă folosiți de anumite texte biblice dar în general l-ați exdus pe Dumnezeu.

- Cum adică, cum îndrăzniți să ne contraziceți stăpiniturilor? Grija... mamei voastre care v-a făcut!

- Nu ne mai înjurați că nimic nu câștigați. Da este adevărat că Iisus Cristos a spus dă averea ta săracilor și urmează mie, numai că voi aplicați doar prima parte a pildei, adică exportați totul deși nu-i vorba de averea voastră ci de averea țării tovarăși proletari.

- Ciocul mic ticăloșilor, averea țării este în mâna puterii.

Cam așa discutau câinii și tălpenii cu rizeștii și armăuții, maimuții, cum erau numiți ultimii în bațjocură că fiecare rămânea la părerea lui sau cum spune o redamă la Votca Stalinskaia, rămâne cum am stabilit, cu votca de la partid. Era ușor de arestat preoți, de distrus tradiții, reversul fiind acela că atunci când te așteptai mai puțin ploua cu gheata, iemile erau când prea lungi, când prea scurte, avuseseră loc inundații la Târgu Mureș cum au apărut mai târziu în Moldova post comunistă, iar curcubeul apărea foarte rar pe cer.

Drept este că majoritatea tinerilor și copiilor aceluși timp habar nu aveau de semnificația reală a curcubeului, acesta fiind legământul lui Dumnezeu că nu va mai distruge lumea. Noi, majoritatea copiilor aceluși timp, nu știam semnificația biblică a curcubeului. Eram pur și simplu fascinați de multitudinea de culori a curcubeului. De altfel, în timpul inundațiilor de la Târgu Mureș doi preoți, un maghiar și un român strigau:

- Doamne! Ai jurat că nu vei mai distruge lumea, pentru ce-ți căld jurământul, pentru ce-ți iei fața de la noi?

Dacă cei doi preoți se purtau isteric simțindu-se legați de turma ce o păstoreau, ne putem întreba, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, ce simțeau activiștii și ofițerii ce slujeau, susțineau sistemul comunist, mai ales că ei erau anti Dumnezeu și acest lucru este valabil și celor ce la Târgu Mureș cât și tuturor celorlalți activiști și ofițeri comuniști.

Prin Moldova, Viasov și Bătlan credeau cu tărie în steaua roșie până când au aflat că țiganii au aruncat un băiat orfan în fața trenului taindu-i picioarele pentru a-l folosi ulterior ca cerșetor. Când au descoperit acest lucru au raportat cazul lui Ceaușescu cerând dreptul de a-i pedepsi maxim.

Replica lui Ceaușescu:

- Ce-i tovarășilor Viasov și Bătlan, vă temeți că vă face cineva concurență socialistă?

- Tovarășe Secretar General, noi când punem pe cineva în fața trenului îl punem cu capul nu cu picioarele.

- Lasă tovarășe Viasov că și mareșalul Suvorov spunea că va lăsa românii doar ochii pentru a putea plânge. Las-o așa tovarășe Viasov că Moscova nu crede în lacrimi.

- Păi și Bucureștiul ce face Tovarășe Secretar General? În ce crede el?

- Lasă tovarășe Viasov diocul mic și joc de glesne, de la Stalin totu-i lesne.

Și dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, în urma acestei tragice întâmplări, durii ca Viasov și Bătlan și-au pus problema reformării comunismului sau distrugerii acestuia, dar trebuiau să-și aleagă bine colaboratorii pentru a nu pica la rândul lor în ocne sau bolnițe. Dar își aminteau bine cum încercaseră să-l împuște pe Ceaușescu în cap la o partidă de vânătoare, i-a oprit însă prietenul colocatar Candid Dezideriu care le-a zis:

-Prieteni, cetățeni, ați uitat că ați făcut pariu cu Maică Tatiana privind anul de grație 1989? Așteptați, ce va fi o să aflați.

Așa că dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, acesta era unul din motivele pentru care ezitau să treacă la acțiune. Altă dată, un deținut politic eliberat din ocnă le-a spus:

- Va veni cineva din afară care va dărâma pe Ceaușescu și comunismul.

- Dar de ce din afară și nu din interior tovarășe?

- Pentru că nimeni nu-i profet în țara lui tovarăși.

Profeția avea să se împlinească. Papa Ioan Paul al II-lea, împreună cu Gorbaciov, Bush și Regan și chiar preotul Laslo Tokes aveau să îndeplinească acest miracol. Cel puțin așa spune teoria, pentru că de curând, aflat în vizită în România, fostul președinte sovietic Gorbaciov a dedarat că debarcarea lui Ceaușescu de către noi e un mit dădit pe ce e mai cumplit. Astfel s-a spulberat o legendă.

Să revenim la oile și caprele noastre. Dacă Viasov și Bâtlan au avut momentele lor de credință și necredință ateistă același lucru li s-a întâmplat și cânilor, talpenilor și fraților Tutilă.

Unul din marile lor momente a fost cutremurul din 1977, moment în care mulți țigani-romi au fost prinși furând din apartamente parte din acești făptași fiind împușcați de forțele de ordine româno-sovietice. Au fost și ei buni la ceva măcar în momentul acela. Ceaușeștii aflând acest lucru au interzis publicarea acestui lucru în presă. Este adevărat că au existat și momente de solidaritate între oameni de nații și condiții sociale diferite cum din păcate și jafurile din țară au existat asemeni vremii celui de-al doilea război mondial și după. Gruzinii ce lucrau într-un fel sau altul în partidul comunist au povestit despre existența diavolului Amiram ce are puterea de a provoca cutremure. Intrigați, câinii și tălpenii au întrebat:

- Jumătate din Europa e comunitizată. Ce motive ar avea Amiram să provoace cutremure în țări ateiste, deci antidumnezeu? Poate că ne trimite semn că trebuie dărâmate toate bisericile și deci comunitată întreaga Europă.

Atunci Amiram trebuia să dea cutremure în țările vestice, nu la noi și-a greșit ținta!

Vestea despre existența lui Amiram a mers până la Ceaușescu care a ordonat dărâmarea tuturor bisericilor și înlocuirea lor cu școli ateiste și chiar cu bănci pro-arabe pentru a finanța lupta țărilor arabe contra Israelului, deși se pare că arabii se răfuiau și între ei, un alt tip de conflict Cain – Abel.

Un alt moment prost pentru cârnii și talpenii a fost acela în care soldații Gutman și Bunea Bucur au fost bătuți în cârciuma Fericești din Amărăști.

Ceausestilor nu le-a plăcut această veste negativă și a ordonat să se pună batista pe țambal și să se închidă cazul.

Când trei tineri din Transilvania au protestat contra comunismului deturnând un autobuz, Ceaușescu a ordonat lichidarea cazului fără proces, că doar comunismul era perfect nu-i așa, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste?

După grevele minerilor din valea Jiului și ulterior a celor din Motru, Ceaușescu le-a promis că va fi bine iar peste noapte mulți dintre mineri au fost închiși la ocnă sau ospicii și după cum ne informează poetul Adrian Paunescu Poetescu, aflați Români unde veți fi, în mină este mai rău ca-n pușcărie.

Așadar, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, dacă e să credem vorbele versificate ale poetului Adrian Paunescu, atunci minerii închiși în ocne în urma celor două greve înfrânte au avansat fiind închiși acolo. În locul lor au fost aduși ocnași borfași nicidecum călugări. Frații Tutilă împreună cu cârnii și talpenii s-au ocupat de cazarea și angajarea noilor mineri. Cum îi cheamă pe acești mineri? Simbolic vorbind putem spune că se numeau: Jderu, Vieru, Boieru, Oieru, Bojdieru, Tapiteru, etc.,

Toți acești mineri fiind conduși de Miron Cosma, Romeo Beja și Dorin Lais și-or mai fi fiind și alții. La rândul lor, Cârnii și Talpenii se numeau Cărnica, Caranica, Brebenica, Stanică, Marinică, Bănică, Cărnica, Palanica, etc. Mai existau și alții cu alte nume cum ar fi: Cornelu, etc.

În fine, Cârnii și Talpenii căutau să-i condamne la ocnă pe Amăuțoi, sau la ospiciu considerându-i sau aruncându-i în ochii lumii ca puțini la minte, iar pe cei ai lui Popa State îi condamnau ca violatori sau homosexuali principiul poetic fiind: „Ai lui State dau totul pe la spate.”

În sfârșit, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, ura Cârnii și Talpenilor era atât de mare că nici nu le mai păsa de faptul că amata sovietică se plimbă nestingherită prin țară. Totuși greul a început în momentul în care la Moscova președintele Uniunii Sovietice a deschis curentul nou numit Glasnosti - Perestroika. Din momentul acela Cârnii și Talpenii care până atunci se simțeau, vorba unui cotidian sovietic „Sabia care pedepsește” Acum simțeam ușor că se cam înmoaie dat fiind că știau și ei că de la Moscova vine vântul și ploaia schimbării. Și evident, nu știau cât

va tine vântul și ploaia și cât să țină deschisă umbrela. Plus că nu știau dacă această liberalizare inițiată de Gorbaciov era doar totidă sau era pe bune, așa că neștiind ce să facă, Câmii și Tălpenii nostri au zis între ei:

- Ce facem acum cu vântul ista mișcător?

- Ne mișcăm și noi când mai greu când mai ușor. Facem ca la Robinet când mai tare, când mai încet.

Și, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, după cum vă puteți închipui tovarășii nostri Câmii și Tălpenii cum au zis, așa au făcut și așa și-au așternut, în sensul că măreau sau micșorau presiunea asupra Rizeștilor și Amăuților în funcție de interes sau cum le venea la mână exact pe sistemul torturilor din filme în care nu o dată ni se relevă presiunea oxigen – gaz, pentru că ajungem, vrem nu vrem, la vechea vorbă oltenească „Lampă, lampă iar n-ai gaz Eu te-aprind iar tu te arzi” Desigur, mai putem vorbi și de proverbul: ” Interesul poartă fesul” dar asta a devenit cântec și poate deveni chiar Imn național, e drept, Imn Alternativ.

Revenind la oile și caprele noastre, ce să mai lungim vorba a explodat Cernobâlul îngrozind pe toată lumea, în mod sigur și pe Câmii și Tălpenii nostri care au crezut probabil atunci ceea ce credeau Rizeștii și Amăuții, că vine sfârșitul lumii. E drept că lumea întreagă nu s-a sfârșit de tot, dar un soi de sfârșit de lume se prefigura așa cum s-a scufundat Titanicul ori cum s-a distrus orașul Halifax în anul 1917 și mai târziu orașele Hiroșima și Nagasachi.

Ce s-o mai lungim, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, Rizeștii și Amăuții se bucurau că se adevereau pildele biblice și Nostradamice, dacă știa asta cineva de Nostradamus atunci și dacă profețiile lui erau acceptate. Că sunt unii care și acuma tot caută să le verifice. Așadar, revenind la oile și caprele noastre toți așteptam ceva. Revolta munditorilor din orașul Stalin - Brașov a demonstrat tuturor că se dărmă șandramaua. Facem ochii cât sarmaua. De altfel, spre satisfacția Amăuților, sarmaua este un aliment adus din Orient de Regimul Fanariot - Patriot. Așa se face că, Câmii, Tălpenii, Amăuții și Rizeștii strigau unii către alții amenințător: Rizeștii și Amăuții:

- Cârnilor vă vine leatul c-o venit descălecatul. Adică își vor pierde puterea că se simțeau pe cai mari.

Dar și Câmii și Tălpenii spuneau:

- Faceți ochii cât sarmaua că pe voi cade beleaua.

Și din păcate, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, Câmii și Tălpenii aveau dreptate dat fiind că, în urma

Revoluției din 1989 revoluționarii au fost înjurați de restul țării încât la Memorialul Durerii, Elisabeta Rizea a declarat:

- Aș închide fericită ochii dacă aș ști că s-a limpezit lumea.

Din păcate pentru unii și din fericire pentru alții, omenirea încă nu s-a limpezit deoarece pendulează între legende. Asta-i riscul, frumusețea și mizeria democrației. Ce s-o mai lungim, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, cândva, Petrache Lupu, magul de la Maglavit a vrut să-și construiască o biserică deoarece așa-i ceruse Moșu Dumnezeu. Dar un alt Rache din zona, un soi de anti Petrache a dărâmat zidurile construite deja pentru a-și face casă, casa construită deja. Bine că n-a fost nevoie de zidirea vreunei persoane, pentru că ar fi devenit Meșterul Manole în variantă modernă.

Oricum, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, casa a fost construită, dar acel Rache, oricum s-o fi numit, a paralizat la scurt timp după ce s-a instalat în propria casă. Asta-i afurisenia lui Petrache, glăsuiau pe la colțuri între ei. Acel nenorocit de Rache trăia ca vai de el ajutat de o soră de-a lui care zicea uneori către ceilalți olteni:

- Ce vă bucurați mă? Cine vă spune că Petrache Lupu e Sfânt? Ai?

- Faptul că a făcut minuni vindecătoare și faptul că Frate-tu a paralizat. Țsta-i blestem Divin.

- Și Diavolul face minuni. Uite, a spus că cine atinge Steaua Roșie e om mare. Și mulți verzi s-au înroșit și dărâmă biserici și nu pățesc nimic. De ce nu-i blestemă Petrache Lupu și pe ei?

- Acu ce vreți, ziceau ceilalți olteni? Orice început are sfârșitul lui. Să așteptăm.

- Așteptați, așteptați până o să vă inecați și din gură să nu dați.

Ei, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, aveau dreptate oltenii aceia dar și sora nenorocitului de Rache, anti-Petrache, avea dreptate. Pentru că în timp ce Rache, anti-Petrache suferea, alți oameni anti-Dumnezeu nu păteau nimic, nu plăteau în nici un fel, deși își mutaseră tenderu' în casele celor uciși la canal sau Baia Sprie sau fuseseră lichidați cât a existat comunismul în România. Petrache Lupu și Rache anti – Petrache au existat, unul întreg, sărac și sănătos, dar calomniat de regimul comunist.

Rache Paralache nici nu era pomenit. După ce a căzut comunismul, undeva prin anii 1990, toți ziarștii presei comuniste care-l calomniaseră până atunci au început să-l pupe-n partea ce-o

găseau mai la îndemână, numindu-l Sfântul Sfinților, Sfântul Nesfintit, etc, asemănându-l cumva pe Petrache Lupu cu poetul Mihai Eminescu, deși probabil fiecare din ei este Sfânt în felul lui.

În sfârșit, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, la începutul anului 1990 Petrache Lupu s-a dus într-o altă lume și la o lună distanță după el s-a dus și Rache Paralache. Tot așa, după ce Gheorghe și Elisabeta Rizea au murit spunând că așteaptă limpezirea lumii, unul din torționarii lor s-a sinucis urmandu-i pe lumea cealaltă. Un vechi proverb indian spune: „Dacă se sinucide un geniu al răului e o binefacere, dacă se sinucide un geniu al binelui e o tragedie”. Așadar, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, sinuciderea poate avea și efect terapeutic nu numai un păcat de moarte cum spune biserica. Speranța noastră este că acel torționar numit probabil Câmu sau Tâlpeanu nu s-a sinucis prin spânzurare pentru că atunci înseamnă că a fost sinucis din cine știe ce motive.

Ce-or mai face astăzi Câinii, Tâlpenii, Rizeștii și Arnăuțoi nu știm. Poate se urâsc în continuare că pe vremuri, poate s-au împăcat, nu știm. Oricum, la români, proasta-i mereu gravidă iar la Caracal s-au rupt două care, unul cu proști, celălalt cu deștepți. De inundații mai poți scăpa da de proști ba. Ceaușescu a ordonat în prostia lui olteano-tigano-tătărască anularea lui Moș Crăciun a lui Moș Gerilă, iar prin executarea lui de Crăciun în 1989, a devenit Moș Crăciun, reînviind astfel biserica și împăcându-se cu Dumnezeu.

Așa că vă rugăm, dragi olteni, Câini, Talpeni, Urdareni, Smântâneni nu vă mai folosiți atâta de Crăciun după ce ați dărâmat biserici că sună fals și ipocrit. Se propune să fie ridicat un monument soților Rizea pentru lupta lor anticomunistă care să fie mutat în locul lui Lenin și al lui Petru Groza. E și asta o variantă, nu zicem nu dar întâi ar trebui să se împace toți acolo și vorba poetului oltean cu vorba ce poate fi păcătoasă sau nu. “Oaia și cu lupu’ au făcut pe noapte cuplu”

În sfârșit, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, în Oltenia există un vechi obicei numit petrecerea gropii, un soi de repetiție a înmormântării, narat de Petre Dulfu în „Isprăvile lui Păcală” unde se spune: „Morților veniți cu toții, că-n lăcașul Domnului intra hoji”, altfel spus: „Și când fu la lumânare/Dete-i puțin din picioare/Uite-al Dracu’ nu mai moare/Că tot mai dă din picioare”.

Ceaușescu, asemeni lui Stalin și lui Hitler se credea un semizeu și mai mult ca sigur nu-și făcuse repetiție generală asupra propriilor înmormântări crezându-se nemuritori. Nici Câinii, Tâlpenii,

Osmăneștii, Urdărenii, Smântânenii și frații Tutilă nu respectau asemenea obiceiuri că doar erau atei și sperau că epoca Comunistă să fie nemuritoare și au fost grav dezamăgiți când au văzut că, comunismul a rezistat doar 74 de ani, la slavi și 44 la noi.

În tot cazul, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, Rizeștii și Arnăuții s-au bazat multă vreme pe regimul fanariot până când acesta a căzut târziu de tot, după 1878 sau mai târziu până în 1947.

Oricum, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, Rizeștii și Arnăuții, Urdărenii, posibil Smântânenii și alții cum ar fi Avereștii, Hienii și Cesenii și-au sprijinit puterea și bogăția în mare măsură pe orânduirea fanariotă.

Din anii 1945-47, Câinii și Tălpenii, posibil Orheenii, Sadovenii și alții, și-au sprijinit la rândul lor puterea și averile lor ilegal obținute pe sistemul Cucmena-sovieto-bolșevic, acesta fiind tot un sistem fanariot de tip nou, adică boieri, bolșevici lucrau la servicii, adică ei lucrau pentru stat, totul fiind al tuturor.

Așa se face, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, că nu ne rămâne decât să încheiem în stil tragic-comic: „Arnăuții și Rizeștii jefuiri Bucureștii și ai noștri Câini Tălpeni ne pun țara pe bușteni”. Și tot la încheiere de moment vesel, vom face trimitere și către celebrul Dinu Păturică la care am mai făcut trimitere. Se pare că acest om a existat în realitate și era un comunist parvenit. Un vechi proverb ne spune că: „Stăpânul învață sluga hoată”. Astfel, cu multă străduință a câștigat încrederea stăpânului sau Andronache Tuzluc, pe care împreună cu iubita lui, Chera Duduca l-au spoliat pe acesta ducându-l la final la nebunie. După această ispravă de pomină, la venirea Revoluției lui Tudor Vladimirescu, Dinu Păturică împreună cu Neagu Chiftea, Rupe Piele s-au infiltrat în Ordia (Tabără Revoluționară) săpându-l pe Tudor Vladimirescu și care predându-l lui Alexandru Ipsilanti, care l-a ucis cu mâna lui Vasile Caravia. Dinu Păturică fiind reînființat ca Ispravnic de Prahova și Secuieni, care se pare că era locul lui natal, Ipsilante având în plan să-l răsplătească cu demnitatea de Caimacan de Craiova. Dar cum cele două revoluții fură înfrânte, revoluționarii greci și românii fugiră sau muriră după cum fu fiecăruia locul și sorocul.

Veni la putere Ghica Vodă care aflând de la popor ce fel de om era Dinu Păturică porunci arestarea și condamnarea acestuia la ocnă părăsită. Nenoroditul Dinu Păturică fu urcat într-o căruță cușcă și dus ca o fiară și lumea se bucura și arunca cu tot ce putea în el. Dacă Păturică ar fi fost haiduc, ar fi sărit lumea să-l scape, dar fiind

ciocoi, prostimea râdea racorindu-se pe seama lui încât Dinu Păturică a explodat: „Ce va bucurați, voi români și frați, ieri am fost om cu stare și azi stau între fiare/ Dar să știți, se-nvâрте roata, țara pute, țara-i gata” și avea într-un fel dreptate dat fiind că țara se afla atunci, ca și astăzi, pe tabla de șah a marilor imperii. Cât despre faptul că roata se-nvâрте, era o speranță a lui că va fi într-un fel sau altul eliberat. Și cand spunea că țara pute nu se înșela că doar un vechi proverb spune: „Peștele de la cap se împute și se curăță de la coadă”. În cele din urmă, aflat în ocnă a primit veste scrisă că soția să, Chera Duducă a fugit cu un ofițer turc lasandu-și copiii pe drumuri. Aflând toate astea, Dinu Păturică striga din răspuțeri că vrea să fie eliberat încât haiducii aflați acolo îl strigau:

- Toți vrem asta ciocoiule,/ să facem grevă sau răscoală să fim eliberați/ cu tine Ciocoiule, niciodată!

- Dar copii mei, strigă Păturică?

- Și noi avem copii, lasă-ne în puii noștri strigau haiducii nebanuind că „În puii mei” va deveni o emisiune de divertisment.

Așa se face că plozii lui Dinu Păturică au devenit copiii străzii ai acelor vremi și ori și-au pierdut viața sau sănătatea ca vagabonzi ori au ajuns ceva sau cineva-n viață, mai devreme sau mai târziu. Cine știe, poate au participat într-un fel sau altul la revoluția de la 1848 ajungând în funcție de haiduci sau traducători după chipul și asemănarea părinților lor sau au sfârșit ca oameni simplii sau Neica nimeni, că doar: „Ce naște din pisică, șoareci mănâncă”. Cât despre Chera Duduca, aceasta a fost prinsă în patul altuia și fu legată-n sac și aruncată în Dunăre gândind: „Dunăre Dunăre, apă tulbure”. Dinu Păturică și-a trăit ultima parte a vieții în ocnă, unde a și murit și la înmormântare, sicriul lui s-a întâlnit cu al lui Andronache Tuzluc, aceștia întâlnindu-se și în moarte, în vreme ce la stâlpul infamiei era băgat și bătut în cuie un vechi prieten și complice, Costea Chioru. Ești cu o stea sau fără stea? Și Costea Chioru a răspuns: “Fiecare-i cu steaua lui, ajungem la Domnul sau în lumea Dracului”.

Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, nu putem știi unde au ajuns cei câțiva pomeniți mai înainte dar probabil că dacă acești comuniști parveniți ar trăi în ziua de azi ar ține probabil cu Steaua sau altă echipă. Costea și toți ai lui ar trebui să țină cu Steaua. În tot cazul, noroc și vai de steaua lor. Dar ca să încheiem, păcat că la înmormântarea acestor anti-eroi nu a participat celebrul Nemuriciu. Dacă n-a participat Nemuriciu a participat mai mult ca sigur Gheorhe care din opincar a ajuns mare spătar și care

ar fi cântat cam așa:” Triste domnii fanariote acum când ți-ai luat firmanul/ țara-i fără de bacnote fiindcă ți le-a luat Sultanul”.

CAP. III - FOAIE VERDE DE CULES, CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII ALES

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste iată c-am intrat din nou în Postul Paștelui, ocazie cu care ne vom bucura că sărbătorim iar învierea celui ce-l numim Mesia. Cu toate că am înaintat de 1989 nu prea știm prădă cine-i Hristos, și nici de ce ciocnim ouăle roșii în numele Lui, atunci când le avem, desigur. Nu mai vorbim de faptul că nu știm nici câte zile trebuie să ne spălăm cu apă cu ouă roșii pentru a fii sănătoși tot anul. Și neștiind normal că nu ne spălăm cât trebuie și de aceea, neprotejați fiind ne îmbolnăveam și adesea dam vina pe Dumnezeu în disperare de cauză. Și într-un fel aveam dreptate dacă ne gândim la faptul că Dumnezeu a făcut pariu cu diavolul lăsând jumătate din Europa în seama sa, pe o perioadă de cca. 73 de ani, sau 73 ani, 7 luni și 3 zile. Dar ce zic eu? Nu trebuie să ne mirăm de acest lucru având în vedere faptul că în antichitate Dumnezeu a făcut pariu cu diavolul lasându-l pe bogatul și dreptul lov pe seama diavolului, bietul lov, parte din țările din est, îndeosebi România erau țări bogate. Să fi fost România și alte asemenea țări pilda și urmașele lui lov la nivel macro? Și altfel spus, lov, bogatul care-și pierde averea în urmă pariului sus menționat, un precursor al țărilor ce urmau să fie comunizate? Oare ce credeți, dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste? Ai? Spun asta că să nu mai vorbim încă o dată despre celebrul cântec din psaltire ce se cântă în Postul Paștelui „Bogații au sărăcit și cei flămânzi sau veselit, aleluia.”

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste ce părere aveți oare despre cântecul mai sus amintit? Știu că se vor găsi destui naivi ce vor crede că prin acest cântec se arată cum că, vezi dragă Doamne, prin acest cântec bogații își pierd avutul la jocuri de noroc. Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste o fi ceva adevăr în teoria asta, nu zic nu. Dar din câte știu, bogații tot cu bogații își jucau averile, astfel încât o parte din bogați deveneau mai bogați iar alți mai săraci sau săraciți de tot. Ori cântecul psaltiric spune dar: bogații au sărăcit și flămânzii s-au veselit, aleluia. Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste observați cum vorbește cântecul de bogați nu de bogat, deci bogații la nivel de

clasă? Oare când s-a petrecut asta? Păi dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste asta s-a întâmplat după Revoluția socialistă din octombrie, deși au mai fost niște evenimente antemergatoare, astfel: scufundarea Titanicului, scufundare ce s-a propus probabil ca pedeapsă că masoneria ar fi organizat cu mult în urmă, asasinarea poetului Mihail Eminescu și a prietenului sau Nicolae Făgărașanu. De asemenea, tot în 1912 masoneria a ordonat uciderea arhiducelui Franz Ferdinand cu scopul dedașării clare a războiului mondial, război dedașat doar doi ani mai târziu. De fapt în anul 1912 s-au petrecut cel puțin trei evenimente înseminate cum ar fi: scufundarea Titanicului, Stalin și-a asasinat propriul tată înfăptuind astfel paricidul pe care-l dăse când era copil, iar în România, Victor Brezeanu, primul regizor român, lansa primul film românesc intitulat „Războiul de independență”. De altfel, la vremea lor, Lenin și Hitler au de declarat: filmul poate fi o excelentă amă de propagare și educare a maselor și claselor populare. Trăiască a IV a arta !

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste nu trebuie să uităm de asemenea faptul că-n antichitate Titanii erau niște uriași ce s-au semețit contra zeilor și au fost scufundați în pământ. Tot așa, pe aceeași logică, Titanicul s-a scufundat în mare.

Dincolo de scufundarea Titanicului au mai avut loc câteva tragedii cum ar fi: Sabotarea navei britanice din anul 1916 de către IRA și serviciile germane, izbucnirea revoluției sovietice la doi ani de la asasinarea preotului Rasputin Destrăbălatul, precum și explozia unui vas francez plin cu explozibil, în portul Halifax, explozie ce a distrus 200 de case, înfăptuindu-se astfel, din nou, cântecul psaltiric ce zice: “Bogații au sărăcit și cei flămânzi sau veselit, aleluia.”, ultima oară înfăptuindu-se acest deziderat în dată de 11 septembrie 2001 datorită Teoremei Ben Laden. Și că veni vorba se pune întrebarea: Când am fost noi românii corecți? Atunci când i-am blestemat pe americani în 1999 sau când le-am plâns de milă și ne-am aliat cu ei în urma dramei din 11 Septembrie 2001? Asta după ce că nici nu știm să răspundem la întrebarea: Cine a tras în noi după 22?

Ei, dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste din păcate s-a pierdut timp prețios cu versurile poetice și imbecile de mai sus și din păcate unica scuză a fost și este faptul că populația a fost șocată și nepregătită de schimbarea neașteptată ce a venit în urma revoluției din 1989, dat fiind că toți am trăit până atunci ca într-o cutie din care nu puteam ieși iar ieșirea s-a produs printr-o explozie mult prea mare, prea bruscă și prea puternică, pe invers de cum a

prezis Sfântul Ioan Botezatorul care era vărul și antemergătorul lui Messia, numit și Iisus Hristos. Căci la timpul său, Ioan Botezatorul a spus: „Înainte de a se schimba Împărățiile trebuie să se schimbe oamenii”

Ei, dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste, Sfântul Ioan Botezatorul avea dreptate, pentru că dacă oamenii știu cursul firesc al lucrurilor, schimbările nu-i șochează atât de tare. Dar din păcate, în România anului 1989 lucrurile n-au stat deloc așa, revoluția română având un amestec de tip creștin-ghendist, românii fiind asasinați ca miei și mânjii la tăiere de către mercenarii ceaușști iar după execuția Ceauștilor aceștia au fugit pentru a declanșa ziua de 11 Septembrie, aceasta fiind o zi a schimbărilor bruște și violente. Și fiindcă veni vorba, la timpul său Sfântul Ioan Botezatorul spunea: „Eu am venit să vă botez cu apă necredincioșilor, dar cel ce va veni după mine vă va boteza cu foc! Eu nu sunt vrednic nici să-i leg încălțărilor/ Pocăiți-vă păcătoșilor”

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste, în lumina evenimentelor de la 11 Septembrie se pune logic întrebarea: Pe cine oare a prezis Sfântul Ioan Botezatorul, pe vărul său Iisus Hristos supranumit Messia sau pe Osama Bin Laden ce a botezat cu foc cca. 3028 de oameni în ziua de 11 Septembrie? Căci Iisus Hristos nu a botezat pe nimeni prin foc, decât poate pe apostolii săi ce au primit darul de a vorbi limbi străine pentru a împărți morala creștină prin lumea largă. Singurul ce se pare că nu a beneficiat de acest dar fiind Iuda Iscarioteanu care fie s-a spânzurat, fie a luptat în revolta de la Marea Moartă, revolta ce a culminat cu moartea a 121 de evrei și a 72 de legionari romani. Dar ne-am îndepărtat mult de la subiect căd se pune logic întrebarea:

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste, chiar așa, ce înseamnă în fond să fii ales? Căci există în lumea asta cel puțin două moduri de a fi ales. Există cei mici și cei mari. Altfel spus, neamuri călăreți și neamuri călărite, cum există oameni de geniu și handicapați, iar cei handicapați, prin handicapul lor sunt în fond și în fapt niște ratați. Când a venit la timpul său Messia a spus că-i bine de cei suferinzi și bolnavi căci ei sunt aleși și plăcuți în ochii Domnului.

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste se pune logic întrebarea: Pentru ce sunt aleși handicapații? Pentru a se distra alții pe seama lor? Pentru a plăti pentru păcatele străbunilor? Pentru a plăti pentru păcatele lor din viețile anterioare sau din această viață? Nu mai vorbim de faptul că handicapații pot să-și

piardă și ei răbdarea și de durere să urle și să distrugă totul din calea lor sau să se sinucidă.

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste departe de subsemnatul de a instiga la violență sau sinucideri, deși uneori poate fi și asta o soluție. Ideea este că ar fi normal să existe un echilibru între fericire și necaz, așa cum de altfel și Biblia ne povestește (cei 7 ani de foamete și cei 7 ani de bunăstare).

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste ne-am abătut cam mult de la subiect datorită acestor mereu introduceri ce oricum erau necesare, și vom itera în poveste ca de obicei, făcând legătura între atichitatea de început a lui Iisus Hristos și deja celebra eră comunistă. Cărțile comuniste l-au negat totalmente pe Iisus Hristos datorită Inchiziției înființată de Torquemada deși cărțile sfinte ni-l prezentau pe Hristos și pe cei 12 apostoli ai săi ca fiind totalmente apolitici. Și pentru că veni vorba într-un fel, le era ușor lui Hristos și apostolilor săi să fie apolitici dat fiind că ei călătoreau peste tot pentru a-și împărtăși învățătura creștină, lucru ce era de înțeles doar pentru cei ce rămăneau pe loc. Chiar devenind creștini ei trebuiau să facă politică, aceasta presupunând să te preocupe soarta țării și a comunității în care trăiești. Ca dovadă numiți sfinți ai românilor: Horea, Cloșca și Crișan și chiar Mihai Eminescu făceau politică. De altfel de la sfântul Mihai Eminescu și de la prietenul acestuia Culă Neculai ne-a rămas celebră întrebarea: „Cumui cu politică?”

Iată dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste că totuși politica conteaza cu toate că-i cunoscută ca fiind o Damă Bună. De altfel, se pare că poetul M. Eminescu recunoștea că uneori preocuparea politică îi lua din harul poeziei.

Of, greu mai este poete mare, chiar în Rai unde vei fi

Scrie-ne din Ceruri, scrie iar Scrisoarea IIIa

Scrie-ne poete mare, să-ți răspundem într-o zi.

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste despre celebrul prieten Culă Neculai nu avem prea multe date decât că era inginer de drumuri și poduri și că era un fals prieten al poetului M. Eminescu și că a murit în Franța călcat de tren. Murind în felul acesta nu rămăneau decât trei ipoteze, accident, sinucidere sau crimă. Dar să intrăm în poveste. Până la nașterea lui M. Eminescu au mai existat apostoli și profeți.

Biblia ne povestește despre cei 12 apostoli, dar se pare că au fost mai mulți. Puteau să fie chiar 33 ca vârsta lui Hristos, sau 72 ca numărul de îngeri sau maximum 121 câți ani i-a lăsat Dumnezeu

omului să trăiască. Zis și făcut. Pe vremea cind Irod împărătea peste evrei cu ajutorul armatei romane au fost aduși la el cei trei Magi de la răsărit. Irod i-a întrebat: Cine sunteți și ce căutați în împărăția mea? Răspundeți sau vă dau la fiare.

- Înălțate și luminate împărate cu legiunile toate, noi suntem trei magi și am aflat că în curând se va naște în împărăția Ta Omul legii noi ce va aduce Legea Nouă aici și în lumea toată.

La auzul acestei vești, foarte uimit a zis: Daaaa, Când îl veți afla pe acel copil ce va ajunge mare să-mi dați și mie de știre că vreau să-l văd și să mă închin lui.

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste, observați că Irod i-a lăsat să plece pe cei trei magi dar nu a plecat cu ei și cu legiunile romane pentru a-l prinde pe Hristos deși scopul în sine era acesta. Cei trei magi au fost dați în urmărire încât ne bucurăm că atunci nu existau cipuri de urmărire și sateliți. Dacă ar fi existat, Hristos nu ar fi scăpat de Irod și armata romană. Oricum cei trei magi au înțeles care sunt adevăratele scopuri ale lui Irod. Cum or fi aflat rămâne un mister. Cel mai probabil prin vreo revelație cosmică sau profeție. În tot cazul, cei trei magi l-au găsit pe Iisus Hristos împreună cu Maria și Iosif imediat după nașterea Sa, l-au binecuvântat după cuviință și le-au spus scurt și clar: „Fugiți în Egipt căci Irod și ai lui vor să-l omoare cât mai iute, fugiți”.

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste ce credeți oare că s-a întâmplat? Aflând ce urmă să se întâmple, Maria și Iosif și-au luat pruncul și au plecat dar au uitat-o pe Salomea despre care circulă zvonul cum că era sora mai mare a lui Iisus. Când și-au dat seama de treaba asta era cam târziu și nu o puteau cârmii din drum că le-ar fi mers rău. Așa stând lucrurile și-au zis că Dumnezeu va fi cu milă și cu asta basta. În vremea asta Irod a realizat că fusese tras pe sfoara de cei trei magi și a zis: -"Ticăloșii, m-au trădat ! Cine-i plodul ăsta de-și permit să-l scape? Cine-i el? Nu împart tronul cu nimeni! Ucideți toți copiii de parte bărbătească de la doi ani în jos. Ucideți-i! Amin.

- Dar mânia ta, este doar un copil. Ce rege ești dacă te temi de un biet copil?

- Nu-mi pasă! Unicul ce va moșteni tronul va fi fiul meu Irod Antipa și nimeni altcineva. S-a înțeles? La treabă, împliniți porunca și nimic altceva. Am zis ! Amin.

- Da, mânia ta.

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste ce a urmat se știe. Cohorte întregi de legiuni romane au năvălit pe

străzile și-n casele evreilor astfel că legionarii Romei au ucis 14000 de copii încât ai fi zis că moartea este un sac fără fund. Cu toate astea s-au întâmplat două evenimente oarecum excepționale. Salomeea, sora cea mare a lui Iisus a fost răpită de către un soldat sau ofițer roman și dusă la curtea lui Irod pe motiv că era fată. Pe de altă parte, un alt legionar roman a fost prins într-o casă evreiască în timp ce ucidea copii, fiind prins la oala cu smântână cum se zice. Rudele copiilor uciși l-au lovit cu tot ce le-a picat în mână până l-au lăsat lat la pământ și cu greu pe ultimul moment un rabin i-a oprit să-l omoare.

- Hei rabine, da cum să nu-l ucidem când el e unul din cei ce ne-au ucis copii? Oare nu-i legea noastră ochi pentru ochi și dinte pentru dinte? Uită-te la câți copii sunt uciși în casele și pe străzile noastre, Rabine!

- Știu, văd, doar sunt și eu de aici dar tocmai am avut o revelație cum că soldatul acesta trebuie să trăiască deoarece există un rost al lui.

- Păi și ce facem rabine cu cu legionarul acesta ce ne-a ucis copii?

- Să-l ții până să-l îngrijești până se face bine. Ai înțeles?

- Da rabine! Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste. Din ziua aceea, evreii ce-l bătuseră bine pe legionarul roman au început, cu o oarecare silă, e drept, să-l îngrijească pe legionarul roman doar, doar or scăpa mai repede de el. Ghinion! Legionarul nostru fusese atât de bine aranjat încât nu se mai putea mișca din loc, noroc că vedea, auzea și puțin de tot vorbea. Științific vorbind însă această paralizie generală se numea leuconeraxita. Una peste alta, legionarul nostru devenise un soi de piatră-n casa aceea evreiască și a locuit acolo mult și bine până când Iisus Hristos avea să vină și să-l vindece. În vremea asta legionarii romei s-au întors la Irod la palat.

- Luminate ți-am îndeplinit porunca.

- Ai ucis toți copii de la doi ani în jos?

- Da luminăția ta! Câți mai mulți.

- Bine și cu copilul ăsta cum rămâne? De ce l-ai adus?

- E fată Luminate. Ne-ai poruncit să ucidem toți băieții de la doi ani în jos, nu și fetele.

- Și totuși, ce-i cu fata asta aici? A cui este?

- Am salvat-o ca să nu fie călcată-n picioarelor cailor, Luminăția Ta.

- Fie. Și totuși cine-i sunt părinți?

- Nu știm Prea Luminat dar putem afla acum. Ia zii fato, cine sunt părinții tăi?

- Iosif și Măria Înălțimea Ta. Salomea răspunse deoarece era fată cu toate că fusese întrebată de oștean. Așa stând lucrurile, s-a băgat chiar el pe fir și-a întrebat-o:

- Iosif și Măria zici? Și unde sunt ei acum?

- Nu știu că au fugit zilele trecute. De fapt au fugit într-o noapte și pe mine m-au lăsat.

- Ei cum așa, întreabă Irod.

- Locuiam într-un han, de fapt în staulul hanului când au venit trei oameni cudați ce ziceau că-s magi.

- Magi? Toată Curtea sărise în pidoare la auzul cuvântului magi. Și unde sunt?

- Nu știu Preamărite. Știu doar că au venit la noi în staul și au spus despre fratele meu mic că este Cel Ales și că trebuie să fugim în Egipt ca să nu fim uciși.

- Așa? Și tu de ce nu ai fugit? Căci te pot face una cu pământul!

- Ba am fugit Împărate dar fiind noapte m-am rătăcit pe drum.

- O zei, firar să fie căci deșertăciune este totul. Am ucis mii de copii dar cu toate astea cel ales a scăpat. Ucideți și fata asta căci oricum nu mai este nimic de făcut.

- Luminat nu o putem uide în primul rând că este fată apoi, dacă este sora celui ales e limpede că acesta se va întoarce cu familia după ea și atunci îi vom aresta pe toți.

- Din Egipt? Crezi că se vor mai întoarce după ce au scăpat de noi? Proști și naivi mai sunteți! Ah, păcat că nu avem legături cu Egiptul pentru a-i putea prinde. Dar acum totul s-a sfârșit. Spunând acestea Irod s-a prăbușit cu durere de cap sau de inimă, sau de amândouă, acestea având legături tainice. Irod n-a avut în acel moment vreo pastilă pentru a-și trata durerile, ca să nu moară, dar așa, a anticipat peste veacuri apariția Interpolului. Până la apariția acestuia s-au mai întâmplat multe.

Deocamdată Salomea a rămas la Curtea lui Irod unde a crescut într-o bună măsură răsfățată, trăind ca într-o colivie de aur. Cei ce au ținut-o acolo au ținut-o ca în puf tocmai pentru ai prinde pe Iosif și Măria, sperând că aceștia or să se întoarcă după ea. Ceea ce în fapt era foarte greu deoarece trebuiau să ascundă că-s părinții lui Mesia.

Să ne întoarcem la soldatul estropiat, la oile și caprele noastre. El a rămas în casa familiei evreiești care se rugau ca cerul și pământul să-i scape, ca să le plece piatra din casă. Cu toate tratamentele luate, vindecarea nu se petrecea. De furie îl blestemau în fel și chip iar în oile din umă soldatul răspundea: Da, eu am greșit că v-am ucis copii și pătesc de nu mai pot, dar afară e Irod Antipa cu mii de legiuni romane ce sunt în putere. Credeți că suferința mea ar răscumpăra suferințele întregului vostru neam?

- Măcar suferința noastră e mai răcorită și nu te ținem nici noi dacă nu ne cerea Rabinul că ai un rost pe care nu-l vedem. Norocul tău, altminteri te-am ucide.

- Hei evreilor! Deja sufăr mai rău ca moartea, așa că dacă mă ucideți mi-ați face un mare bine.

- Romanule nu ne tenta.

- De unde știți că sunt roman dacă eu nici nu știu unde m-am născut?

- Atunci de ce ai făcut atâtea rele împotriva noastră? Nu te-ai gândit că puteai să-i ataci pe ai tăi?

- Am fost crescut într-o legiune romană așa că trebuia la rândul meu să trăiesc.

- Și unde sunt frații tăi de legiune că doar erai de al lor?

- Știu, așa este dar la câți sunt, probabil că n-am mai contat.

M-au uitat, asta e.

- Halal să-ți fie.

- Halal.

Cam așa au trecut anii până când dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste Iisus Hristos a crescut mare și a început să predice și să înfăptuiască minuni. Și așa a ajuns Iisus în orașul în care i-a întâlnit pe Petru și ceilalți apostoli. Cum Iisus încerca să-i împace, familia care-l îngrijea pe soldatul handicapat au hotărât să-l ducă pe acesta în casa lui Petru pentru a-l da în grija lui Iisus. L-au săltat pe o targă și l-au dat peste acoperișul casei lui Petru. Acesta văzând lundu-se cu mâinile de cap și strigă:

- Ce-i asta? Ce-i casa mea? Spital, templu? Gata!

- Iertare Petre că ți-am invadat casa, dar am aflat că la tine-n casă se afla un rabin sau profet care face minuni. E adevărat?

- Da zice Petru.

- Eee! Ne-am gândit că poate că-l vindecă pe rănitul din casa noastră și ne scăpă și pe noi de piatra din casă.

Înțelegând despre ce este vorba, Petru l-a întrebat pe Iisus.

- Rabine, Poți să o faci?

- Da Petre, pot.

- N-ar trebui zice Matei, toți știm cine-i ăsta. Cu ani în urmă rănitul de azi era sutaș în legiunile romane și a participat la uciderea celor 14000 de copii din porunca lui Irod.

- Așa e, a întrebat Iisus?

- Da a spus rănitul. E adevărat că am participat la crima poruncită de Irod, totuși am fost prins de rudele celor omorâți, am fost bătut cu pietre și băte și am ajuns așa cum mă vedeți și stau așa cum mă vedeți și nici rudele celor uciși nu mă suportă-n casa lor. Oare nu este de ajuns oameni buni? Gândiți un pic, zău așa!

- Rabine, zise Matei, deși sunt vameș știu că doar Dumnezeu îl poate vindeca.

Iisus i-a răspuns:

- Când Dumnezeu a făcut lumea i-a dat fiecăruia câte un dar, iar Eu am puterea de la Tatăl de a lega sau dezlega de păcate pe orice om mai ales dacă acesta vrea. Mai ales că nici evreii care l-au în casă nu-l mai suportă deși trebuiau de mult să-l ierte.

- Nu putem Rabine! De câte ori îl vedem ne aducem aminte de cum ne-a ucis copii.

- Bine. Dar l-ați pedepsit și voi. Doar voi l-ați adus în halul în care e.

- Da Rabine, așa e, dar fă ce poți ca să ne scapi de el.

- Bine a zis Iisus, vameșe Matei, după ce-l vindec pe omul acesta să-mi dai adresa ta.

- De ce Rabine?

- Fiindcă vreau să cinez la tine zise Iisus spre uimirea tuturor. Apoi Iisus l-a întrebat pe soldatul rănit. Crezi că pot să te vindec?

- Da a zis acesta în culmea disperării și a speranței. Da rabine poți.

- Atunci mergi și ridică-ți patul. Spre uimirea generală, soldatul estropiat s-a sculat și a plecat cu pat cu tot, așa cum mai târziu la noi la români păcală a plecat, e drept din alte motive, cu ușa în spate împreună cu frații săi. Vorba aceea:

„Și s-au dus mereu –nainte,
Tot pe căi nemaiumblate
Dânșii cu uimire-n suflet
Iară el cu ușa-n spate.”

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste. Bineînțeles că în urmă vindecării miraculoase existau oameni

indusiv rabini care cârcoteau în urma lui Hristos neștiind că peste timp va apărea o emisiune intitulată „Cronica Cârcotașilor”.

Drept este că parte din lume cârcoteau pentru că-l vindecase pe soldatul estrofiat, alții pentru că se autoinvitase la cina vameșului Matei. Așa stând lucrurile, Petru și Andrei căutau să-l abată de la aceste ultime intenții, dar Iisus s-a dus la cina vameșului și în timp ce le da invitațiilor pilde către înțelegerea Legii Noi, iată că-n casa lui Matei intra și ex soldatul estrofiat.

- Rabine! Te rog să mă primești și pe mine.

- Nu eu trebuie să te primesc ci Matei că asta-i casa lui.

- Nu rabine, nu m-ai înțeles. Primește-mă în slujba Ta, zise estrofiatul și la vorbele lui toți rămseseră mască, ba chiar începuseră să râdă.

- Ce faci măi estrofiatule? Nici nu te-ai ridicat bine cu patul în spate sau acum te crezi gata să predici și să faci minuni?

- Nu înțeleg ce-i așa de râs? Când eram tânăr soldat roman mă urați că eram unul din ocupanții voștri. În ziua în care am participat la uciderea copiilor voștri m-ați prins și aproape m-ați ucis. Nu ați făcut-o pentru că un rabin al vostru v-a spus că am rostul meu. Iată că am fost vindecat și acum vreau să particip și eu la întemeierea Legii Noi. Oare asta nu-i de ajuns? Nu vă spune oare nimic oameni buni?

- Corect a spus mântuitorul. Asta este rostul lui. Fi binevenit în rândul nostru. Și astfel sutașul estrofiat a devenit unul din apostolii lui Iisus, cu toate că nu i-am găsit încă nume, deși poate ar fi trebuit.

Dar să continuăm dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste. De ce am scris toate acestea? Deoarece evenimentele de atunci aveau o anume legătură cu ceva ce s-a întâmplat la Canalul Dunăre- Marea Neagră. Căci, dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste nu mai e nici un secret pentru nimeni faptul că celebrul canal a fost inițiat la ordinal lui Stalin cu scopul de a fi distrusă fostă clasa. Așa se face că acolo, la Canalul Dunăre Marea Neagră au fost trimiși oameni din cele mai diverse categorii sociale și politice, legionari, preoți, politicieni, investitori, intelectuali, țărani și chiar foști comuniști. Acolo la canal, marii tartori și torționari erau paznici și deținuți de drept comun. Așa se face că atunci când deținuții au coborât din bou-vagon la canal, deținuții au fost întâmpinați de paznici și de deținuți de drept comun, cei mai cunoscuți fiind Vasile Goiciu și Goghez.

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste nu știm dacă Godiu și Goghez erau frați, dar nu se știe niciodată. În schimb se știe că unul dintre ei ar fi ținut un briefing (cuvântare) către proaspeții aduși ce suna cam așa: Ați înțeles că ați ajuns la canal? Până acum aveți diverse relații. Acum nu mai sunteți nimic, sunteți numai simplii deținuți și veți munci aici pentru înfăptuirea mărețelor realizări socialiste. Nu veți accepta nici o problemă, veți dispărea pentru nimic, pentru totdeauna. Așa că sfatul este simplu și direct: „Fiți oameni de lume nouă, furați cloșca de pe ouă”. Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste așa stând lucrurile, vă dați seama sper, ce a urmat. Deținuții politici au fost încarcerați și aveau ca șefi pe deținuți de drept comun. Mâncarea era atent aleasă încât delictvenții aveau mâncare bună, ca și paznicii, iar cei politici primeau cea mai proastă mâncare, cum ar fi mămăligă cu rahat. Ehei, dacă l-ar fi cunoscut atunci pe Bivolaru cu a sa MISĂ.

Oricum, ideea e că dacă se îmbolnăveau, mai ales cei politici, li se făceau operații interioare și adio. Într-o zi, nenoroditul de Goghez s-a îmbolnăvit de apenticită. Așa că unul din medici i-a zis: „Ei, Goghez, ai apenticita. Cum lucrăm, pe interior sau pe exterior? la zi. Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste, în situația aceea disperată nenoroditul de Goghez a zis: Doctore te rog fă ce poți, fă pe dracu-n patru și mă scapă.

- Eu sunt medic, lucrez cu Dumnezeu!

- Fă ce poți, te implor!

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste, până la urmă, medicul deținut a făcut ce trebuie și Goghez a scăpat cu viață și se zice că de atunci Goghez s-a schimbat radical, între altele împărțind mâncarea bună cu deținuții politici. Să nu o mai lungim mult, se pare că de la miraculoasa operație a lui Goghez a participat și un preot deținut care a zis o rugădune ce sună cam așa: „Doamne, după al Tău crez și cu Mila-ți infinită scapă-l astăzi pe Goghez de criza de apenticită și scapă-ne acum puțin și de Marele Taica Stalin, Amin.”

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste așa a fost atunci la Canalul Dunăre Marea Neagră. Mult mai târziu, când Vladimir Viasov s-a săturat de comunism i-a zis preotului: ”Părinte, dacă ai fost ales să zici ruga asta ar trebui s-o adaptezi și să zici așa: „Scapă-ne acum Cerescu de Tovarasu Ceaușescu”, la care popa i-a răspuns: “Nu-i problemă Tovarășe Viasov că se va spune așa: Ceaușescu PCR fuge ca un iepure, și chiar: Ceaușescu de Crăciun este porcul cel mai bun, sau Ceaușescu judecat pentru

sângele vărsat, Ceaușescu și ai lui să se ducă dracului, căci a murit taticu', la ucis Nea Nicu.

CAP. IV - UN PARIU NEAȘTEPTAT

Dedicat Maicii Tatiana de la Mănăstirea Moldovița

Dragi cititori ai României și erei post-comuniste, când am conceput scrierea acestui roman, mă gândeam să îl presar cu diverse proverbe românești, dar și din alte țări foste comuniste. Că momentan nu am reușit, nu-i bai, și sper că timpul nu-i pierdut! Că vorba veche amenească:

“Nu poți lua șapte piei de pe o oaie.”

Dar adevărul este că poți lua șapte piei de pe o oaie, cu condiția, să-i dai pielea oii înapoi! Ei da, dragi cititori, ați recunoscut, sper, citatul de mai sus ce provine fix din ”Aspirina Săracului”, revistă a poetului Mircea Dinescu. Urmează, probabil, ”Aspirina Bogatului”, piramidonul și lecătina pentru cei care au uitat adevăratul trecut comunist de care le e atâta dor! Știu că, probabil, veți spune că noi, românii, n-am avut o revoluție ca a maghiarilor din '56, și voi răspunde că da, noi nu am avut o revoluție ca a maghiarilor din '56, ci una ca a noastră din '89!. Degeaba au avut maghiarii revolta din '56, deoarece au fost înfrânți, pe când noi, românii, am așteptat momentul potrivit, și de ce nu, astral, pentru a câștiga și a ieși la lumină. Aceasta, cu toate că de-a lungul și de-a latul istoriei am fost jucați la cărți de către puterile lumii și ale istoriei, așa cum Diavolul împarte lumea cu Bunul Dumnezeu!

O să ziceți că revoluția din 1989 a fost regizată de Kremlin și jucată pe stradă ca la Hollywood. Nu voi contrazice de loc această teorie cu mențiunea că, din păcate din istorie de la Facerea Lumii noi, românii, am așteptat ca dreptatea să vină de la Împărățul.

Se pare că așa a lăsat Domnul, când a ”ouat lumea” în a șaptea zi, înainte de a se odihni!

Pentru cine se va supăra voi spune că, versurile glumețe de mai sus sunt luate din filmul ”Bande de din New York”. Oricum, după cum se pare, nici noi, românii, nici alții nu ne putem ”șucări” pe Domnul pentru că, după cum spunea seniorul Coposu: ”Tot Domnul are ultimul cuvânt”. Așa că nimeni nu trebuie să se supere nici

pentru drama maghiară din '56, nici pentru drama română din '89! Mai ales că, vorba generalului Alexander Nikolski, de la "Memorialul Durerii", "că nu avea cum să știe că după '59 avea să vină '89?" de unde rezultă că tovarășul Nikolski nu prea știa matematică. Căci oricum, după 59 vine 89 așa cum, nimeni nu poate opri venirea zilei de mâine! Ați dedus, desigur, dragi cititori, că citatul de dinainte e luat din filmul "Setea".

Și că veni vorba, filmul acesta pro-comunist înfățișează o scenă în care legionarii puneau la cale și chiar au dus la bun sfârșit un atac nocturn asupra țăranilor din comună. În filmul respectiv a fost o replică relativ greșită, și anume: "Îi vom temina pe țăranii ăștia! Să le piară pofta de pământ." Ei bine, dragi cititori ai României post-comuniste, replica de mai sus este greșită, pentru că, pentru a fi în ton cu titlul filmului, ar fi trebuit să spună: "Să le piară setea de pământ, nu pofta!" "Dar ce să faci, nimeni nu-i perfect!" Și iată c-am ajuns la o altă replică, de data aceasta din filmul American "Unora le place Jazz-ul".

Ce să-i faci? Așa e viața! Cărțile din cărți se iau și filmele din filme iar viața și moartea se completează reciproc pe principiul cidic:

"Uită timpul ce-a trecut,

Un sfârșit e un început...."

Eee! Dacă principiul ciclic mai sus amintit ar fi așa simplu, viața ar fi relativ frumoasă! Din păcate, cel puțin de la Hristos încoace a apărut teoria conform căreia suferința naște creație și virtute. Înainte de a îmbrățișa teoria de mai sus, trebuie să ne gândim că tot vorba veche ne zice de ceea ce se cheamă paharul răbdării și al suferinței. Și pe urmă, ne place sau nu, putem observa cu ochiul liber că, cu toată credința noastră ortodox-protestantă, Occidentul a câștigat în evoluție probabil pentru că ei n-au avut proverbe și idei greșite cum am avut noi cei din Est. Un exemplu ar fi celebra vorbă ce zice că "Bătaia e ruptă din rai".

Cum au ajuns oare românii la ideea aceasta? Păi răspunsul s-ar găsi chiar în Noul Testament unde Mântuitorul Lumii spune: "Ați auzit că s-a spus: "Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte" dar Eu vin și vă zic vouă: "Nu vă mpotriviți răului, ci dimpotrivă, când vă dă cineva o palmă, întindeți și obrazul celălalt!". Ei dragi tovarăși și prieteni, voi, cei ce l-ați apucat pe Hristos de picior după execuția din decembrie 1989, ce părere aveți despre pilda creștină de mai sus?

Dacă credeți că hulim, amintiți-vă că sub Ceaușescu vă dădeați ateii! Pe de altă parte, părerea noastră este că românii gândeau și zicea cam așa: De unde-a venit Hristos? Din rai. Unde-a

urcat? În rai. Deci, bătaia e ruptă din Rai. Și de aici, românul își bate nevasta, copiii își bat cășelul sau pisica, totul pentru a simți o mică formă a puterii, de unde rezultă că, din păcate, efectul palmei e cu totul altul, în ciuda altui proverb creștin care zice:

“Ce ți-e nu-ți place,
Altuia nu-i face!”.

Acesta, măi, dragi tovarăși și prieteni, este cel mai mic exemplu care-mi vine acum în minte. Pe de altă parte, dacă ne uităm cu atenție în Noul Testament, vom vedea că nu toți sfinții au trecut prin suferințe martirice. Că de pildă, Sfântul Pavel Tebedeu sau Sfântul Apostol Flocă. Dintre martiri, Sfântul Miron a fost mai fericit deoarece o dată cu el a murit și dușmanul păgân Antipastros. Și, pentru că veni vorba, ne putem mira gândindu-ne că Grecia, țară ortodoxă a fost feiță de Comunism, pe când România, țară ortodox-protestantă a fost comunizată din plin. Pentru cei ce se vor supăra pentru gluma religioasă de mai sus, voi spune că da, România este o țară ortodox-protestantă deoarece, când te aștepți mai puțin mămăliga românească explodează, românii postind, dorind să fie catolici, cerând mereu “papa”.

Dar m-am îndepărtat de la subiect! Pe de altă parte, era nevoie de o introducere. Menționez că ceea ce voi povesti în continuare pornește de la o întâmplare reală care, e drept, s-a întâmplat într-o oarecare măsură mamei, nu eroilor din acest roman. Dar, la urma urmei, nu e rău să “umflăm” un pic povestea, dat fiind că în era comunistă totul se umfla pe principiul exagerat că “Omul Și Poporul Poate Totul!”. Principiul de mai sus este exagerat deoarece, dac-am fi toți egali ar trebui să fim toți foarte-nalți sau foarte scunzi, foarte slabi sau foarte grași. Am trebui să fim toți foarte norocoși sau foarte ghinionști. Ar trebui să fim toți și țărani, și muncitori, și intelectuali. Ori, din păcate, doctrina comunistă a “ouat” lozinca discutabilă “Muncitori, Țărani, Intelectuali”. Discutabilă deoarece nu se știe de ce e nevoie mai întâi: de mână ca să construiești, sau de CAP ca să faci un proiect sau un program? Altfel spus, ce-a fost mai întâi? Oul sau găina? Pe de altă parte, dacă noi, cei din Est eram egali, de ce se mai flutură în România existența pericolului maghiar? Eram egali, sau nu? Ei, dragi tovarăși și prieteni, deși comuniștii îl negau pe Dumnezeu, îi făceau voia îndeplinind pilda:

“Va veni timpul când se vor certa frate cu soră și omul va avea dușmani în casa sa”.

Deși îl negau pe Dumnezeu, comuniștii îi înfăptuiau voia prin existența conflictului sovieto-chinez, percum și prin existența surdului

conflict româno-maghiar, întreținut, cel puțin, de Nicolae Ceaușescu, dacă nu și de Ianoș Kadar.

Și că veni vorba, iată că nu suntem egali, deoarece Ianoș Kadar a murit în patul lui pe când Ceaușescu a căzut victimă propriului decret, fiind executat de Crăciun, împăcându-se, probabil, astfel, cu Dumnezeu, așa cum Stalin poate că s-a împăcat cu creatorul, murind într-o cameră ce avea pe perete un tablou înfățișând o fată ce adăpa un miel.

Există trei zvonuri privind moartea “tătucului Stalin”. Fie că a fost otrăvit de Beria, fie că a fost ucis cu toporul de Beria și Hrușciiov, fie că a murit de moarte bună. Indiferent de cum a murit Iosif Visarionovici Stalin, moartea lui nu ne poate satisface cu nimic, deoarece el a murit, dar sistemul lui a rămas multă vreme în picioare, pe când moartea lui Ceaușescu de Crăciun ne dă satisfacția că o dată cu el a căzut și sistemul ateist-comunist. Că să-l citez pe celebrul Nea Mărin de peste Olt:

“Bine că să sparsă”...

Sistemul, nu damigeană cu zaibărul, de data aceasta....

Pentru cei care regretă încă sistemul comunist, există o oarecare alinare în evenimentul de la 11 Septembrie de la Dubrovka și chiar din Londra din 7 Iulie, deși dacă stăm să ne gândim bine, iată că nici în moarte, nu suntem cu adevărat egali! Una e să mori mesianic în aer cu avionul, și alta e să mori sub pământ, ca șobolanul. Deși, cinic vorbind, putem spune că cei ce au murit sub pământ, la Londra, nu mai aveau nevoie de sicrie! Paradoxal, evenimentele din septembrie și iunie au avut, între altele, darul de a desecretiza dosarul partizanului român Gogu Puiu care, fiind încolțit de forțele de Miliție și COT, a detonat o grenadă. Murind el împreună cu niște agenți ai celor două organe ale partidului comunist. Autorul acestor rânduri crede că această desecretizare a fost făcută “cu schepsis”, pe ideea că Gogu Puiu va fi asimilat cu cei ce au dedanșat evenimentele din septembrie și iulie și renegat ca om, uitându-se, probabil, că, Renegatul este un erou american întruchipat în serialul american cu același titlu de Lorenzo Lamas. E drept că există un renegat român în romanul “Ion” scris de romancierul Liviu Rebreanu, renegatul fiind, pare-se, chiar tatăl scriitorului numit în carte Herdelea. Dar cine mai stă să citească “Ion”? Probabil nici elevii ce se pregătesc pentru BAC, aceștia preferând filmul în locul cărții. Cât despre subsemnatul, cred că Gogu Puiu a fost erou, cum aproape sigur eroi au fost și cei din septembrie și iulie, deoarece altminteri aceste evenimente n-ar fi

avut loc, mai ales că, de la biserică și până la dramaturgul britanic William Shakespeare:

“În orice rău e și un bine, dar să aibă grijă omul să îl vadă și să-l schimbe.” Ca încheiere acestei lungi introduceri, voi spune că, copil fiind, am citit cartea scrisă de scriitorul evreu Shallom Allehem intitulată „Halal de mine, sunt orfan!”. Către finalul cărții, autorul, respectiv eroul titular al cărții pleacă cu familia în emigrație către America. Ajunși în Londra, cumnata scriitorului, pare-se Golda, a declarat: “Londra, Londra, de ce nu iei foc o dată?”

Ei, dragi cititori ai epocii post-comuniste, Londra a luat foc în istorie de cel puțin trei ori: prima dată prin anii 1600; a doua oară în timpul celui de-al doilea război mondial, când a fost bombardată cu V-urile lui Adolf Hitler, și a treia oară în evenimentele din 7 iulie. Stai și te gândești la câți arabi și evrei se află în Londra, și cum au fost răsplătiți! Las la o parte faptul că, o parte din cei ce au murit atunci aveau păcate pentru care aceștia au plătit și pun întrebarea: De unde-or fi avut sinucigașii din Londra explozibil? O posibilă ipoteză ar fi: or o lungă filieră islamistă, ori că au fost finanțați de fostul KGB. Dacă presupunerea din urmă este cea corectă, atunci înseamnă că lipsa de voință politică de a se face proces comunismului, măcar moral, dacă nu penal, a încurajat agenții KGB, și ai altor foste state comuniste să înarmeze cu bombe acești luptători kamikaze, dovedind astfel cât de valabilă este vorba veche populară ce spune: „Pe cine nu lași să moară, nu te lasă să trăiești!”

Revenind la poveste, putem spune că, România acelor timpuri era departe de ziua de 11 Septembrie și de celălalt eveniment ce avea să urmeze. România sovieto-comunistă trăia era împlinirii mărețe în care, în mass media celui timp se cânta alternativ muzică română și slavonă. Doar în Transilvania se mai dădea și muzică vestică, deoarece româna o știau cu toții. Era epoca în care faimosul cântăreț Dan Spătaru își făcea debutul triumfal cu un cântec total atipic pentru acea epocă ateistă, și anume cu cântecul:

“Să știi măicuța mea, că port icoana ta cu mine.”

Aceasta era vremea când, în timp ce Dan Spătaru triumfa în mass media comunistă, niște măici au fost arestate în municipiul Paragina.

- Mă, al naibii Dan Spătaru, zise Viasov, ce pile-o fi având ăsta de-a intrat pe sticlă cu cântecul ăsta aproape religios?

- Prost să fii, noroc să ai, zise Bătlan. Ce să facem să-l scoatem pe-ăsta de pe stidă?

- Asta-i treaba ȃlor de la București! De altfel, tovarăși, știți care e vorba mea...

- Știm! "Cine-i pentru?"

- Exact, tovarăși! Dar dumneata, tovarăse profesor Dezideriu, ȃe părere ai?

- Din vasta mea experiență pot să vă spun că pe timpuri înainte de Comunism, în loc de PCR, adică Pile, Cunoștințe, Relații, se spunea "Rudă la Ierusalim". Cât despre tovarășul cântăreț o fi având o pilă, sau după caz, o rudă la Ierusalim. Nu mai trăim într-un timp religios, deci varianta rudă la Ierusalim pică, rămânând valabilă varianta pilei.

- Cum vreți, baftă lui! Zise, profesorul Dezideriu. Dar vedeți că sună telefonul.

Într-adevăr, telefonul sună și Viasov a răspuns:

- Ало, здесь Товарищ Вясов но апарат. Altceva în rusă. Raportez. Ai noștri au arestat un grup de mair ce veneau din Grecia și voiau să ajungă la București dar le-au reperat ai noștri pe drum. Ele pretend că în Grecia au aflat nu știu ce revelații.

- Ce vorbești? ia adu-le aicea să le vedem și noi!

- Здравствуй, le aduc.

Peste câțva timp.

- Ia ziceți, grecoaicelor, cu ȃe treabă prin România?

- Da' de ȃe zici, boierule, că suntem grecoaiice?

- Păi dacă veniți din Grecia. Nu veniți de-acolo?

- Ba da, dar nu trebuie să fim neapărat grecoaiice. Putem fi românce, sau chiar slavone!

- I-auziți! Și pe mantale, cum te cheamă? Sau, să mă exprim pe veche vorbă romanească, cum se cheamă ciocul tău?

- Ciocul meu se cheamă Tatiana, boierule!

- Da' de ȃe spui mereu că sunt boier?

- Pentru că asta sunteți voi, comuniștii. Niște țărani și muncitori îmburgeziți. Chiar și Lenin a spus-o!

- I-auziți, tovarăși, asta ai aflat mantale în Grecia?

- Nu numai asta, boierule! Am aflat lucruri mai serioase acolo!

- Cum ar fi?

- De pildă, am aflat că la Muntele Athos, va veni din interior un om însemnat care va dăraa comunismul. Că regina Indiei va fi asasinată de doi paznici din garda ei personală. Și că nu se va termina anul 1989 fără să moară Ceaușescu împreună cu zeci de mii de români. Cât despre România, s-ar putea ca după mai multe

oprești și greutatea să devină Noul Canaan iar capitala București, Noul Ierusalim. Și, apropo de faptu' că zici "Mantale" în loc de "Matale", boierule! În Noul Ierusalim va fi în funcție de prefect o doamnă sau o domnișoară ce se va numi "Mantale".

- Prefect? Întrebă Viasov.

- Da, adică o femeie cu funcție mare în conducere.

- Unde anume va conduce această femeie?

- La București, boiarule. Unde altundeva?

- Păi, din câte știu eu, Bucureștiul nu e singurul oraș din țară, că aici în România Bucureștiul sau, mă rog, Noul Ierusalim e centrul.

- Da' credincios mai ești, boiarule! Numa' că nu-mi dau seamă cui!

- Cum adică? Ce vrei să spui?

- Păi da, boiarule, dacă tot spui mereu "mă rog, mă rog"...

- Hm. Parc-aveți voi, românii o vorbă, ori un cântec de-i zice:

"Mă rog la floarea de cireș...."

Ce părere aveți voi, maidile, de cântecul ăsta?

- După cum sună, ar trebui să fie frumos!

- Ce, maidilor, vindeți castraveți grădinarului? Păi nu spuneți voi că dacă te rogi la cel ce se vede este idol fals?

- Ba da, boierule, numa că vezi matale, pentru orbi fiecare plantă ori fruct are un parfum ori cânt ori cuvânt deosebit! Nu ca la noi, cei întregi!

- Ha. Și ce-i cu asta. Mă rog? Hm?

- Poate că cel ce a compus cântecul "Floare de cireș" era orb!

- Și dacă era orb, cum de l-a compus?

- Păi l-o fi dictat unei rude sau prieten și acea persoană l-o fi scris!

- Și desigur acea rudă.....

- Nu ne învrăjbi cu vorbe de-astea, maică! Avem și noi răbdarea noastră! Un om cu diob merge. Poate fi popă. Un dioban merge, că doar voi, românii, din oi vă trageți! Dar un choir cu nume de român, de unde se trage?

- Uitați, cetățene Viasov că ne tragem din Decebal și Traian? Neam de homosexuali!

- Dar și Ceaikovski era homosexual, cetățene Viasov!

- Da, dar nu pentru asta îl iubim noi!

- Dar nici românii nu se mândresc cu asta, cetățene Viasov. Mai ales că Decebal s-a sinucis. N-a fost prizonierul sau amantul lui Traian că să zic poate că era homosexual..

- Poate.
- Poate? Da' cam ciudată vorbă aveți voi, maicile pentru credința despre care se zice că ar trebui s-o aveți. N-ați putea să dați și voi un răspuns clar?
- Dacă vrei un răspuns clar, boiarule, nu-ți putem răspunde decât să ai și matele și ceilalți de aici răbdare și vom vedea cum decurge vremea și vremurile.
- Da' ce crezi, bre, maică Tatiana, că noi lucrăm aici într-un observator astronomic? Noi suntem oamenii partidului, noi trebuie să acționăm.
- Da, boiarule, numai că orice om cu... CAP... acționează numai după ce vede cum stau lucrurile și vremurile.
- Adică ce, fă, vrei să zici că noi suntem proști?
- E bot kak lată, maică Tatiana, că ai șucărit-o pe tovarășa Rada. Chiar așa, ce vrei să spui, că suntem proști sau că suntem oportuniști?
- Nu neapărat, zice Tatiana. Spre știința voastră vă anunț că însuși tovarășul Stalin s-a dus în tinerețea sa într-un observator pentru a-și afla viitorul.
- Ha, ha, râse Viasov. Păi, ce, Stalin n-a fost popă? Sau, mă rog, seminarist? Ce nevoie mai avea de un observator astronomic? Nu cunoștea destule tehnici popești pentru a afla viitorul?
- Poate c-a folosit câte puțin din amândouă, zise maica Tatiana. Reflecția e că, deși Stalin îl nega pe Dumnezeu, s-a folosit de tot soiul de tehnici pentru a călca pe cadavre și a câștiga. Pe de altă parte, e adevărat că fiecare om pe lumea asta are nevoie de o tehnică, de o lumină pentru a-și cunoaște drumul.
- Mai rămâne să ne spui că însuși tovarășul din tablou folosește tehnici divine sau chiar oculte.
- Nu sunteți departe de adevăr, tovarășe Viasov. Nu vă miră, oare, faptul că deși vorbește-ntr-una despre omul nou, folosește adesea un limbaj vechi?
- Adică cum?
- Păi da. Adesea când vorbește în limba română folosește cuvinte ca: "estern", "Iuopa", "popoaili", "municipiili", "tomnai".
- Nu mă surprinde de loc, maică Tatiana! În primul rând, legenda spune că înainte de legalitatea comuniștilor tovarășul a fost închis și torturat de legionarii mareșalului Antonescu. Pe de altă parte, ai atenție la ce spui, că deja pășești pe teren spinos. Te putem trimite oricând la galileanul dumitale.

- Galileanul și-a purtat crucea și nu mi-e frică să mi-o port și eu. Cât despre mareșalul, vreau să vă spun că și el vorbea cam la fel ca și tovarășul vostru, deși el n-a fost torturat.

S-a lăsat o tăcere momântală ce a fost spartă de tovarășul Toma Bâtlan:

- Cât privește Mareșalul, umblă vorba că-n primul război mondial un șrapnel i-a lovit calul și c-atunci s-a lovit la cap, și că probabil, de-aia vorbea în felul ăsta. De altfel tovarăși, chiar propun, cine-i pentru?

- Măi tovarăși spuse maica Tatiana, da originali mai sunteți, n-am ce zice, voi a-ți justifica orice, chiar și prostia, numai să nu-l recunoașteți pe Dumnezeu. Credeți oare că și mareșalul Antonescu s-a accidentat? Ei bine, nu. Vă spun eu că mareșalul vorbea așa pentru că așa se vorbea la timpul ăla. Cât despre tovarășul, El vorbește așa deoarece a rămas cu limbajul vechi cu toate că vorbește într-una despre Omul Nou.

- Mai rămâne să ne spui că nu-i nevoie de om nou pe lumea asta.

- Ba da cetățene Viasov, este nevoie de om nou de la Hristos încoace, doar că voi comuniștii îl negați pe El, dar îi folosiți limbajul și într-o anume măsură și metodele.

- Poți să ne dai un exemplu? Întrebară activiștii nemaiputând suporta mult prea lunga discuție cu maica Tatiana.

- Da! România nu a avut nicodată parte de-o Inchiziție ca aceea din țările vestice, în schimb, o suplinește perfect inchiziția comunistă.

Pentru că situația devenise tensionată rău, profesorul Candid Dezideriu a zis:

- Tovarăși!, Cetățeni!, Domnilor!, nu credeți că discuția s-a lungit cam mult?. Cred că discuția trebuie încheiată, mai ales dacă ajungeți la miezul problemei.

- Miezul problemei ar fi următorul: Cum naiba ați trecut în Grecia? V-ați teleportat?

- Cu vorba bună cetățene Viasov.

- Și mai ziceți că sunteți anti-comuniste, când folosiți un limbaj demn de filmele și piesele noastre de teatru. Cât despre tovarășul Ceaușescu, cum și de ce trebuie să moară el împreună cu zeci de mii de români?

- Că așa este scris în Stele de la Nostradamus, boiarule și pentru că în credința noastră populară Diavolul este oel cu șapcă roșie.

- Ce vorbești? Așa și Soarele este când roșu, când galben, vaca, câinele sau pisica sunt negre și de fapt chiar îmbrăcămintea dumitale e neagră. Nu cumva ești Satana?

În acel moment, maică Tatiana a propus pariul despre care am vorbit în titlul acestui capitol.

- Uite boiarule, îți propun un pariu deși religia nu-mi permite acest lucru.

- Și atunci? Întrebă Viasov.

- Dacă Ceaușescu scăpă cu bine de 1989, poți să ne arestezi pe mine și pe suratele mele. Însă dacă Ceaușescu moare în anul 1989, dumneata și ai dumitale veți crede că există Dumnezeu! S-a făcut boiarule, accepți?

Viasov rămasească. Pe de o parte, doctrina partidului îl învățase că religia este drogul popoarelor, pe de altă parte, logica îl făcea să înțeleagă că nici un escroc sau escroacă, în cazul de față, nu face un asemenea pariu fără să nu aibă o marjă de siguranță și dacă s-ar fi ferit de pariu ar fi părut și chiar picat în ochii celorlalți drept un las. Drept e că mai exista pericolul să se afle despre un asemenea pariu la București și în cine știe ce moment să fie chemat și arestat acolo. Așadar ce să facă oare?

- Până în 1989 mai e destul timp, așa că accept. Om trăi și om vedea. Da căutați să stați mai mult în mănăstire să nu avem probleme pe aicea.

- Să ne trăiești boiarule ani mulți de acum în colo!

Pe stradă, printre oamenii țării ca de altfel și printre forțele Sovietice, o maică a întrebat-o pe maică Tatiana.

- Maică Tatiana, de ce nu i-ai arătat tovarășului Viasov că știi lucruri chiar despre el și familia lui, că l-ai fi dat pe spate?

- Mai de grabă s-ar fi enervat și ne-ar fi aruncat pe geam să vadă dacă există Dumnezeu, așa că mai bine așa, toate la timpul lor.

Așa a fost ziua aceea de sfârșit de vară, de sfârșit de iulie, către august. Mergând cu dubița sa personală către casă, Viasov a realizat că lumea comunistă de atunci și chiar cea capitalistă, inclusiv cea de astăzi se afla în timpul prezis de marele profet Nostradamus, altfel spus, în timpii nostradamieni. Și și-a mai amintit el de un banc al acelui timp în care cică copilul est-european a privit zidul Berlinului și l-a întrebat pe tac-su.

- Taticule cine-i dincolo de zidul acela?

- Dincolo de zidul acela suntem noi.

Ei dragi cetățeni ai epocii post-comuniste, în timp ce Viasov și ai lui se amuzau la cină pe profețiile mamei Tatiana, precum și pe

seama bancurilor de tipul celui mai sus-amintit, în detenția comunistă deținuții și deținutele cântau cam așa:

Cobori Doamne pe Pamantu'
Să vezi Stalin ce-a facutu!
C-a făcut din cal măgaru,
Din țigan gestionaru.
Din femeie a făcut fată,
Din țigancă deputată.

CAP. V - ECATERINA PE COLENTINA, TOT SE PLIMBĂ CU MAȘINA

Dedicat Doamnei Profesoare de geografie Ecaterina Lazăr, de la Școală Generală Nr.193, București

Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post-comuniste,

A existat cândva în istoria universală a omenirii o creștină numită Ecaterina care a fost decapitată prin tragere pe roată, primind astfel sfânta misiune de a-i proteja pe cei duși cu capul, deși o misiune asemănătoare putea primi și Sfântul Miron, deoarece și el fusese decapitat tot cu o roată, în Cetatea Cizicului. Acolo el murise împreună cu dușmanul sau Antipastros, acesta din urmă sinucigându-se, prin otrăvire, ori făcându-și hara-kiri.

Dar, să revenim la oile noastre! Așadar, fiind ea sacrificată prin tragere pe roată, Sfânta Ecaterina a primit misiunea de a-i proteja pe cei duși cu capul, lăsându-i pe alții să fie "duși cu pluta"... De la moartea Sfintei Ecaterina au trecut mii de ani, timp în care, diverse fete și femei i-au primit numele, unele dintre ele devenind personalități istorice, cum ar fi: Ecaterina de Medici a Franței, Ecaterina cea Mare a Slăviei, precum și eroina Ecaterina Teodoroiu de la Jiu. Drept e că Sfânta Ecaterina a fost și ghid spiritual pentru Ioana D'Arc, până când aceasta a fost arsă pe rug, ca fiind vrăjitoare. Să fi fost Ecaterina Teodoroiu o reîncarnare a Ioanei D'Arc?

Dar, s-o luăm cu începutul. Între Ecaterina de Medici și Ecaterina cea Mare a existat ca semn comun faptul că s-au născut în aprilie și deci sub semnul taurului și au fost regine și împărătese.

Împărăteasa Ecaterina cea Mare s-a născut pe 21 aprilie 1729 la Stetten și a murit pe 6 noiembrie 1796.

S-a născut sub semnul taurului și a murit sub semnul scorpionului. Născută Sophie Augusta Frederica de Anhalt-Zelbst, a fost împărăteasa Slaviei de la 1762 până la moartea sa. Amuzant era faptul că s-a născut în aprilie și o chema Augusta. Sub influența guvernantei sale, prinde dragoste pentru limba franceză, gustul pentru scrierea minții, pentru veselia spontană, pentru viciul de-a scrie și conversație. Dintre toți percepții ce desăvârșesc educația lui Figchen cum l se spunea familiar Sophiei numai profesorul de muzică este dezamăgit, Figchen și muzica mergând pe străzi paralele. La 1 ianuarie 1744 împărăteasa Elisabeta I, fiica lui Petru cel Mare al Slaviei o cheamă la Curtea Imperială pe Sophia însoțită de mama sa, cu scopul de a vedea cum decurge întâlnirea dintre moștenitorul împărăției Petru Ulrich – fiul surorii sale Ana și tânăra prințesă, în vederea căsătoriei.

Sophie câștigă rapid simpatia împărătesei și se impune demnităților, câștigând simpatia celor tari, cât și a celor slabi. În timp ce marele duce Petru care îi este văr își îndispune anturajul afișând mereu maniere nemțești, ea se dedică studiului limbii slave și religiei ortodoxe. Din ordinul Împărătesei se stabilește data de 28 iunie 1744 pentru convertirea Sophiei la religia ortodoxă, primind și prenumele de Ecaterina. Acesta era și prenumele mamei țarinei.

La 21 august 1745 are loc căsătoria dintre prințesa Anhalt-Zelbst, devenită Marea Ducesă a Slaviei Ecaterina, și Marele Duce Petru. Ecaterina descoperă încetul cu încetul cumplita față a Elisabetei, în spatele imaginii idealizate a țarinei cu inimă mare. Tot așa descoperă zi de zi adevărata față a Slaviei: barbară, crudă, jalnică, dincolo de aparențele civilizației. Cu Petru are de la început o relație proastă și este încă virgină după 8 ani de căsătorie din cauza unor probleme medicale ale lui Petru. Pe 20 Septembrie 1754, după nouă ani de căsătorie, Ecaterina naște un băiat pe nume Pavel Petrovici, despre care se spune că ar fi copilul lui Serghei Saltâkov, un șambelan chipeș.

După naștere rămâne singură, Serghei fiind îndepărtat pentru o misiune în Suedia. Nu i se permite să își vadă copilul care e dus în apartamentele Împărătesei. Se refugiază în cărți citind "Analele" lui Tacitus sau "Eseu asupra moravurilor" și "Spiritul națiunilor" de Voltaire, "Spiritul legilor" de Montesquieu. Din aceste lecturi ia lecții de liberalism, visează un regim de libertate, bunătate, dreptate și inteligență. De aici, putem presupune că în viziunea

țarinei Ecaterina, inteligenții nu sunt neapărat buni și drepti. Cam așa se sădește utopia în Estul Europei, iar dacă Țarina Ecaterina își făcea partid, acesta s-ar fi numit "PBDI", adică Partidul Bunătății, Dreptății și Inteligenței. Pe 9 decembrie 1758 naște cel de-al doilea copil, o fată căreia îi dă numele de Ana, copilul fiind al contelui Stanislav August Poniatovski. La 23 de ani, acesta era extrem de citit, vorbea diverse limbi străine, știa ceva filozofie, într-un cuvânt, era un gentilom desăvârșit de primă clasă. Moare însă pe 25 Decembrie 1761 (5 ianuarie 1762 după calendarul Gregorian), în ziua de Crăciun.

Devenit împărat, Petru al treilea își izolează nevasta într-un colț al Palatului de iarnă, iar el se instalează în tot palatul cu amanta sa, Elisabeta Voronțova. Ecaterina, însărcinată, din nou!, de data asta cu Grigori Orlova naște pe 11 aprilie un băiat care va fi încredințat unor rude ale unui servitor devotat. Băiatul, botezat Alexei, va deveni Contele Bobrinski și va fi la originea uneia dintre familiile cele mai de vază ale Slaviei. În 1762, din ordinul Împăratului, Ecaterina este închisă în fortăreața de la Schlussemburg. Este, eliberată repede, pentru a se evita un scandal, însă acum Ecaterina știe cum se pune problema: Ea sau el, tronul sau ocna!

"Ferocitatea barbară și dementă a lui Petru al Treilea făcea destul de verosimile intențiile sale de a-și suprima nevasta" va scrie Berenger, Însărcinatul cu Afaceri al Franței.

Pe măsură ce pericolul devine real, prietenii Ecaterinei privesc cu multă seriozitate eventualitatea unei revoluții de palat. În dimineața zilei de 28 iunie 1762, Ecaterina, care se afla, trimisă de soțul său la Peterhoff, pleacă spre Sankt Petersburg. În fața regimentului Emailovski și-apoi a celorlalte regimente, contele Kiril Razmovski o proclamă pe Majestatea Sa Împărăteasă Ecaterina suverană unică și absolută a întregii Slavii. Duminică (Воскресение) 30 iunie 1762, Ecaterina își face o intrare triumfală la Sankt Petersburg, salută de focuri de artilerie și de adamați însuflețiți. Petru al III lea chiar în dizgrație și închis continua să reprezinte o amenințare pentru tron. La 6 iulie Țarul este asasinat de prietenii Împărătesei. Pe 7 iulie ea face public un manifest în care se spunea că Țarul a făcut o violentă colică hemoroidală ce i-a pus capăt vieții. Spre deosebire de Petru al III lea, care din nepăsare sau dispreț a neglijat luni de zile să fie uns împărat de către biserică, Ecaterina decide că încoronarea ei să aibă loc la 22 septembrie la Moscova. Atunci când convoacă pentru prima oară Senatul la Palatul de Vară, este îngrozită de tabloul financiar și social al țării. La măsura înființării

unei bănci de emisiune care imprimă hârtie-monedă în funcție de cerințele Trezoreriei Imperiale. Împinsă de curiozitate, se duce să-l vadă la ocnă pe fostul Țar Ivan al VI-lea. În fața ei stă un tânăr de 20 de ani cu chip livid și privirea rădăcită. Prodamat la vârsta de 2 luni, împărat, detronat nici două luni mai târziu de Elisabeta, el descinde în linie directă din Ivan al V-lea cel Prost, fratele mai vârstnic al lui Petru cel Mare.

La nouă zile după lovitura de stat, Ecaterina îl invită pe Diderot la Sankt Petersburg pentru a continua imprimarea Enciclopediei a cărei editare, tocmai fusese interzisă în Franța, după cele primele șapte volume fuseseră publicate cu succes. Diderot refuză politicos. Începe o corespondență cu Voltaire care va dura 15 ani, până la moartea filozofului francez. Ecaterina își dorește să fie demnă de elogiile pe care l le aduce Voltaire și să guverneze după principiile lui liberale. După moartea lui Voltaire la 30 mai 1778, Ecaterina achiziționează librăria acestuia care ajunge la Ermitaj, alături de biblioteca lui Diderot. Considerându-se continuatoarea lui Petru cel Mare, este dornică să facă un monument pe care să-l consacre gloriei predecesorului ei. Inaugurarea statuii din bronz reprezentându-l pe Petru cel Mare va avea loc la 7 august 1782. Pe soclu e gravat:

“Lui Petru I, Ecaterina a II-a”.

În 1763 pune bazele unor proiecte: un azil de copii orfani, o școală de moașe, un stabiliment de igienă populară, un institut de educație pentru fiice de nobili – faimosul Institut Smolnăi, aduce muncitori germani să cultive pământurile, sperând că prezența pe pământurile slave a acestor străini cinstiți, sobri și activi, să-i indite pe țărani slavi să le urmeze exemplul. Aduce în Slavia medici, artiști, ingineri și meșteșugari, înființează o academie de științe. O epidemie de variolă care face ravagii în țară o determină pe Împărăteasă în octombrie 1764 să-și facă vaccinul anti-rujeolic, dând astfel exemplu întregii națiuni. Începe apoi ceea ce ea consideră a fi marea împlinire a vieții sale: “Năcazul” sau “Instrucțiunile în vederea elaborării unui cod al legilor”. În toamnă anului 1766 își prezintă opera în fața Senatului. În primăvară anului 1667 deputații încep să se întrebe ce titlu i se cuvine împărătesei ca recunoștință pentru inițiativa sa: “Ecaterina cea Mare”, “Prea Înțeleapta”, “Mama Patriei” etc. Titlul de “Ecaterina cea Mare” întrunește cele mai multe sufragii. Ea se preface iritată, dar de fapt îi place această titulatură.

Pe plan extern, Ecaterina continua “testamentul” lui Petru cel Mare de ocupare și împărțire a lumii, inclusiv a României, respectiv a

ținuturilor dintre Bug și Nistru... Și se pare că în felul ăsta ar fi scăpat de mazilul turcesc domnul Moldovei Dimitrie Cantemir, fugând sub fusta țarinei Ecaterina... În 1773,

la 60 de ani, după îndelungi ezitări, filozoful francez Denis Diderot, sosește la Sankt Petersburg. A doua zi după sosirea sa la 29 septembrie, are loc căsătoria Marelui Duce Pavel cu Prințesa germană Wilhelmina, botezată Natalia.

În iulie 1774, după șase ani de război cu Turcia, se semnează "Tratatul de pace" de la Kuciuk-Kainargi. Slavia obține fortărețele de pe malul Mării Azov, protectoratul asupra Hanatului Crimeei, Kabarda și stepa dintre Bug și Nistru, accesul la Marea Neagră și la Marea Egee, o despăgubire de război de patru milioane și jumătate de ruble și dreptul de a veghea asupra libertății religioase a supușilor creștini ai sultanului. La 21 iulie 1783 anunță printr-un manifest anexarea Crimeei și astfel Slavia controlează acum și Marea Neagră. În 1787 sultanul somează Slavia să restituie Crimeea. Este refuzat și asta înseamnă război. Anglia și Prusia se dedară de partea porții otomane iar Franța își declară neutralitatea. În 1788 Suedia dedară război Slaviei. La 3 august 1790 la Varena este semnat un tratat de pace între Slavia și Suedia. Slavia nu va ceda o palmă din teritoriile sale însă va recunoaște noua formă de guvernământ din Suedia. În ianuarie 1792 la Iași este semnată pacea dintre Slavia și Turcia. Tratatul lasă Slaviei întregul teritoriu situat între Bug și Nistru, recunoaște oficial că regiunile Crimeea și Ostakov sunt slavone și confirmă acordurile de la Kuciuk-Kainargi. În ianuarie 1793 sunt împărțite noi teritorii între care și Kurlanda și restul Lituaniei până la Niemen iar Austria obține Cracovia, Sandomir și Lublin. Marele Duce-Pavel, fiul Ecaterinei, se căsătorește a doua oară după moartea primei sale soții cu o altă prințesă germană, Sophie-Dorotheea botezată Maria Fiodorovna. La 12 decembrie 1777 se naște fiul lor, Alexandru. Băiatul va fi dus în apartamentul Împărătesei și crescută după principiile ei, convinsă că mama și tatăl "Domnului Alexandru" - cum îl numește uneori n-ar fi știut să trezească-n aceeași măsură mintea și sufletul copilului. La 17 luni după nașterea lui Alexandru, Maria Fiodorovna aduce pe lume un alt băiat, căruia Ecaterina îi dă numele Constantin. O aduce la curte pe Doamnă Lieven pentru a dirija educația nepoateleor sale. Ca educator pentru marii duci îl aduce pe Cesar Frederic de Laharpe, un îndârjit republican elvețian de 29 de ani.

Cu trecerea timpului, tot mai hotărâtă să-l îndepărteze de la tron pe fiul ei Pavel, în favoarea nepotului ei, Alexandru. La

28.09.1793, are loc căsătoria Marelui Duce Alexandru cu prințesa germană Luis de Baden, botezată Elisabeta Alexeievna. La Saint Petersburg, la Palatul de Iamă, în 1796, se stinge din viață. Procurorul general Samoilov, anunță: Împărăteasa Ecaterina a murit și fiul său, Împăratul Pavel a urcat pe tron, sau altfel spus, Țarina a murit, Trăiască Țarul! Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste, aproape sigur vă întrebați ce legături există între comunism și Țarina Ecaterina a Slaviei?

Dacă ați remarcat, o legătură există: în primul rând, aceea că, cochetând prea mult cu Voltaire, Țarina Ecaterina a introdus, voit sau nu, cuiul lui Pepelea și anume a deschis, voit sau nu, drumul către comunism intitulat în presa Est-germană ca fiind New Weg iar în America Latină mișcarea comunistă s-a numit: Sendero Luminoso.

De la Ecaterina cea Mare, a trecut multă vreme până la înfăptuirea revoluției bolșevice, întinderea acesteia în est și în final căderea acesteia. De la Ecaterina cea Mare, s-a ajuns la Elena Ceaușescu, numită în popor, Ecaterina pe Colentina.

Așa cum Ecaterina cea Mare cocheta cu Voltaire, tot așa, Elena Ceaușescu cocheta cu Octavian Goga, respectiv prin poezia "Laie Chiorul". Se spunea de foarte multă vreme că, de fapt, ea conducea Partidul Comunist Român, că-i făcuse vrăji lui Tovarășul și că PCR = PCL. Drept că, aceste șase inițiale au câteva sensuri și conotații, astfel: partidul comunist român, revoluționar sau reformat, iar PCL = partidul comunist luxemburghez, unde de altfel s-au și format partidele comunist bolșevic, libian, libanez și liberian, dar în mod sigur și unic, partidul coanei Lenuța, după cum spunea poporul! Adică Partidul Comunist Român i-ar fi fost aservit ei. S-a vorbit mult pe ideea asta și s-a mers până acolo că s-a zis cum că Elena Ecaterina i-ar fi făcut vrăji lui Nicolae Ceaușescu și întregului popor român pentru a avea tot poporul la picioare.

Autorul acestei cărți nu neagă în totalitate posibilitatea vrăjilor înfăptuite de Elena Ceaușescu cu ajutorul vrăjitoarelor, dar atrag atenția că este posibil ca această variantă să fi fost aruncată pe piață pentru a-i disculpa pe miniștrii comuniști și a-i face scăpați, Elena-Ecaterina Ceaușescu servind în acest fel ca "plapumă" și țap ispășitor pentru tot ce a fost și tot ce a urmat post-revoluției 1989. Pe de altă parte, e ciudat acest lucru dacă ne gândim la faptul că vrăjitoare precum Mama Omida și-au asumat public rolul de a o fi slujit-o pe linie de parapsihologie pe Elena-Ecaterina Ceaușescu. Bănuim că nu erau fraiere să se lege la CAP cu ceva ce nu ar fi

făcut. Sau, cum se zice aici în Europa de est și inclusiv în România, de ce să ne legăm la CAP dacă nu ne doare?

Așadar, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post-comuniste, există două posibilități: fie țara a mers rău din pricină că Elena-Ecaterina ar fi făcut vrăji soțului ei Nicolae Ceaușescu; fie țara a mers prost din pricină că El și Ea au condus țara spre dezastru neținând cont de nimeni și de nimic. Se pare că, asemenea lui Stalin, el a condus tot timpul, ca dovadă faptul că la procesul din 1989 el, tovarășul dictator, Nicolae Ceaușescu o tot oprea pe ea, sinistra soție să spună ce avea de spus. Altfel spus, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post-comuniste:

Respingând orice discuții,

El și cu a sa nevastă

Dintr-o mie de soluții

Alegeau pe cea mai proastă.

Cu aceste versuri într-o anume măsură se acreditează ideea că socialismul și comunismul ar fi fost detunat de către Stalin și soții Ceaușescu. Realitatea este că partidul bolșevic a fost conceput de către Anton Ilici Ulianov și Piotr XXX că un ordin piramidal asemenea Vaticanului și piramelor egiptene. Așadar, Stalin și soții Ceaușescu nu aveau ce deturna! Ei doar au mers pe linia partidului deoarece le convenea și li se potrivea. Despre el știm deja că ar fi furat oi și capre și că ulterior el ar fi fugit pentru a scăpa de pedeapsa satului și că în cele din urmă, nereușind să ajungă cizmar, s-ar fi apucat de furat „mărioare” din gară; așa a furat el o „mărioară” cu manifeste comuniste și a ajuns în partidul comunist. Dacă despre Nicolae Ceaușescu se mai știe câte ceva, despre Elena-Ecaterina se știe și mai puțin. Se pare că ar fi fost vânzătoare de semințe în gară la Titu și chiar femeie de serviciu într-o farmacie, motiv pentru care, și-a dorit mai târziu să devină academiciană. Tatăl ei era cârciumar și se numea Nae, zis Briceag. I se spunea Briceag, deoarece, cum apărea un scandal, cum scotea briceagul! Drept e că, după atâta timp, e greu de spus în câte cazuri provoca el scandalul și în câte cazuri era provocat și scotea briceagul pentru a se apăra. Nu prea știm când și cum a murit, dar e posibil să fi avut ocazia să-și vadă fiica ajungând mare, atât la propriu, cât și la figurat! În tot cazul, Nae Petrescu zis Briceag nu știa pilda creștină ce zice: „Cine ridică sabia, de sabia va pieri!”. Sau probabil credea că Iisus Hristos a fost ucis cu sabia de către Sfântul Petru. În tot cazul, nu știm dacă prevedea vreun viitor pentru fiica sa sau avea vreo preocupare de acest fel. În cazul în

care n-a avut nidi o preocupare, când a văzut-o ajunsă mare s-a mândrit și s-a mirat, precum musca la arat:

„Fata mea era mezină și-a ajuns acum Regină”.

Acum, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post-comuniste, vă las să vă imaginați cam ce-au zis or gândit consătenii ei din Petrești când au aflat cine a ajuns în CAPUL statului. Drept este că mai contează și cât de treji sau cât de tumentăți erau Petreștenii când au aflat unde ajunsese Elena-Ecaterina. Iată o chestiune comună pe care o au slavii și românii. Slavilor le place Vodka, românior le place vinul și țuica, unguirilor le place palinka, grecilor le place rachiul. Dar, cu tot alcoolismul, greci nu au ajuns comunizați. Drept e că românii au fost ușor de drogat și tumentat, dat fiind că au ca prototip Cetățeanul Turmentat care-ntreba ca fraieru-n stânga ș-în dreapta.

- Eu, ca cetățean, ca proprietar, eu cu cine votez?

Și Nicolae Ceaușescu și Elena Ecaterina Petrescu Ceaușescu i-au spus Cetățeanului Turment:

- Votează Soarele, cetățene, că-ți dă lumină.

- Da. Votează Semnu' soare că-ți dă aer și culoare.

Mirat, Cetățeanul Turmentat a continuat:

- Soarele! Să-l văd puțin!

- Uite-aici pe buletin!

Și, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post-comuniste, Cetățeanul Turmentat a votat! Fără să-i mai pese, aflat fiind sub influența alcoolului, că primise indicații de la partidul comunist și armata sovietică ce milita pentru colectivizare și desproprietărire. Se pare că Elena-Ecaterina a fost promovată în partidul comunist de către activista comunistă Gilda Vass. Întrebarea este “unde, când și cum” s-au întâlnit Gilda Vass și Elena Ecaterina Petrescu Ceaușescu. Ori s-au întâlnit în gară la Titu pe când Elena Ecaterina vindea semințe, ori la famadiu când era fată, ori ca femeie de serviciu. Ce să-i facem, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post-comuniste? Din când în când, ilegalității ăștia au și ei nevoile lor fizice și alimentare... Chiar se spunea în era comunistă că cel mai sărac turc din România se numea Ali Mentara. Ei, dar sârmanul Ali Mentara a sărăcit cel mai tare în anul 1989 când și-a cerut poporul dreptul de Crăciun în fața unui regim de stânga. Și probabil că și turcul Ali Mentara s-a bucurat, împreună cu românii, de proaspăta libertate ce le venea!

Dar, să revenim la oile noastre! Cum am spus, Elena Ecaterina a venit în Partidul Comunist cu ajutorul Gildei Vass, deși

pâna la ora actuală nu se știe ce fapte eroice ilegaliste a făcut Elena Ecaterina. Ar fi trebuit să se remarce cu ceva, că altminteri nu ar fi intrat în partid! Și pe urmă, chiar în fața Gildei Vass trebuia să se remarce cu ceva, cum ar fi vreo vorbă ori un gest, cădi întotdeauna lucrurile mari încep cu cele mici! Legenda spune că, participând la un bal, Nicolae Ceaușescu i-ar fi spus Elenei Petrescu, atunci viitoare Ceaușescu:

- Când eu voi conduce țara, tu vei fi regină!
- Păi, Nicule, dacă eu voi fi regină, tu vei fi rege, nu-i așa?
- Nu, eu voi fi "tovarășul Stalin al României".
- Păi, atunci, România va fi stalinizată?
- Da, regină, și sovietizată!

Și astfel, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post-comuniste, încă de atunci, din perioada inter-belică Nicolae Ceaușescu și Elena-Ecaterina au pus bazele planului dictatorial. Se spune că marile planuri n-ar trebui discutate pentru a nu se "rupe vraja". În cazul de față putem constata că, chiar vorbit, planul dictatorial mult visat s-a împlinit! Și în cele din urmă, după ce Comunismul s-a împlinit în România, după decesul lui Petru Groza și Gheorghe Gheorghiu Dej, a venit la putere Nicolae Ceaușescu. Acesta a rămas, ca și Irod, să conducă țara, cu ajutorul armatei sovietice, așa cum cândva în istorie Irod își ocupa poporul cu ajutorul legiunilor romane. Nu că tovarășul Gheorghe Gheorghiu Dej ar fi fost mai bun! Totuși, nu doar Elena-Ecaterina Petrescu Ceaușescu a fost de vină pentru dezastrul prin cariera a trecut și mai trece țara această. În afară de Elena Ecaterina, au mai fost de vină Gildă Vass și Ana Pauker. Și probabil, și altele de acest calibru!

La nivel mondial, una din marile revoluționare a fost (Vi)Roza Luxemburg. Dar, că vorbeam de Ana Pauker. Într-una din cuvântările sale politice, Ana Pauker a declarat mințind, or având o fază de negare: "În scumpa noastră țară România Populară, femeia nu suferă." Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post-comuniste, se pune logic întrebarea: Oare, tovarășa Ana Pauker nu știa de existența soțiilor de existența soților Gheorghe și Elisabeta Rizea ce au "beneficiat" de detenție politică datorită faptului că se opuneau comunismului? Și de asemenea, nu știa de femeile aviator condamnate pentru că survolaseră în timpul războiului mondial spațiul sovietic? Sau poate considera că respectivele își merituau soarta? Ba mai mult, se zice că Ana Pauker ar fi aprobat arestarea propriului soț, Marcel Pauker.

Așa că varianta fazei de negare nu-l deloc de lepădat, mai ales că la ordinul lui Stalin mulți eroi ai armatei sovietice și-au vândut soțiile, de acest tratament beneficiind inclusiv soția lui Valeri Skriabin.

(Molotov–Ciocan).

CAP. VI - SĂ SPUNEM ACUM LA LUME, ROMÂNUL E PUTERNIC PRIN NUME

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste am spus într-un capitol anterior cum că, conform unor pilde și legende, Dumnezeu și cu Diavolul sunt frați și că adesea, diavolul face răutăți cu acceptul și învățătura Lui. Altfel spus, Dumnezeu ar fi capul răutăților. Foarte ciudat, nu-i așa? Dar de ce admite Dumnezeu să existe pe lume așa ceva? Din plictiseală, căci probabil Dumnezeu s-ar plictisi singur și de aceea îi permite lui Lucifer să facă toate drăciile. În tot cazul, după 1989 la emisiunea „Veniți cu noi pe programul 2” s-a pus una din cele mai importante întrebări și anume: Care sunt sursele răului? Pot fi ele oprite sau prevenite? Sau trebuie să ne frigem mereu și apoi să căutăm antidotul. Căci o vorbă veche spune: „De-ar ști omul ce-ar păți dinainte s-ar feri”. Bun proverb, nu-i așa? Mai ales că a fost de curând un serial la PRO TV: „Cu un pas înainte”, serial ce era și el în spirit dintr-un film româno-spaniol ori latino-american.

Revenind la întrebarea: care sunt sursele răului? trebuie să spunem că s-au găsit de-a lungul timpului diverse răspunsuri cum ar fi: Ești ceea ce mănânci și ceea ce bei, alta ar fi: ne naștem programați sau „Ce ți-e scris în frunte ți-e pus”

Cu această ocazie putem vorbi de teoria numelui din care reiese că și numele are rostul lui. O fi ceva în acest lucru. Dar dacă numele nu ar avea nici o semnificație? De când și-a început Iisus Hristos misiunea apostolică, a schimbat numele unor apostoli ai săi și la rândul lor aceștia au făcut la fel când și-au început misiunile lor.

Așa s-a întâmplat și cu strămoșii daci la care în marea majoritate li s-a schimbat numele. Se știe că acestora li se da nume de către părinții lor după ceea ce vedeau prima oară afară, având astfel nume de plante, animale, ape, nori etc. S-a zis despre geto-daci că erau cei mai viteji și drepti dintre tradi.

Ei dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste va dați seama că cei mai avantajați erau cei ce purtau nume de

animale deoarece se spunea că erau păziți de fantomele celor uciși căci pe vremea aceea se duceau multe războaie, unele chiar de cuceriri, prădări, fiind denumiți de greci și romani drept barbari, fie după bărbi fie după cruzime sau mai mult, cruzimea fiind așa zis apanajul sau se confundă cu comportamentul purtătorilor de bărbi, traci, vikingi, etc.

Pe lângă cei ce purtau nume de animale, mai erau avantajați și cei ce purtau nume de usturoi, cunoscut fiind că acesta avea proprietăți de protecție contra molimelor și moroilor. Toți ceilalți dăci ce nu aveau astfel de nume purtau usturoi în buzunare sau amulete de protecție.

Se știe că după creștinarea geto-dacilor acestora li s-a schimbat în mare parte numele în nume de sfinți spunându-li-se că au trecut pe o treaptă superioară a umanității spre sfințenie, unii dintre aceștia, în timp fiind canonizați Sfinți.

Unul dintre paradoxurile noastre este și acela că deși creștinarea s-a făcut de Sfântul Andrei, care este și Patronul, Protectorul României cei mai mulți români se cheamă Ion, Gheorghe și Marin, Andrei fiind destul de puțini.

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste numele de Gheorghe provine din limba greacă și înseamnă lucrător de pământ sau țăran. Sub acțiunile defăimătoare ale diavolului, în multe cazuri semnificația de Gheorghe ajunge peiorativă de genul țăran prost.

Dacă numele de Gheorghe a fost ușor compromis nu același lucru se poate spune despre numele de Ion, care răsare ca o floare, cu zeci de inspirații și conotații, cum ar fi: Ion Ghinion, Milion, Bulion, Camion, Campion, Medalion, Spion etc.

Față de conotațiile numelor de mai sus, ne putem întreba ce nume aduc norocul, probabil cele ce rimează cu norocul cum ar fi: Busuioc, Boc.

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste multă lume crede că la noi a apărut comunismul în secolul XX, alții susținând că prima apariție datează de la Răscoala lui Tudor Vladimirescu în alianța ulterioară cu Alexandru Ipsilanti care se ridicase împotriva imperiului otoman. Astfel, Tudor Vladimirescu a făcut celebra chemare de la Padeș. Mă întreb, nu vi se pare că localitatea Padeș are origine indiana, sau poate daco-geta?

Din păcate, atunci când este chemată la lupta oastea cea mare a țării nu se poate să nu apară și uscăturile, adică acei trădători, dușmani interni. Ce înseamnă a trăda nu oare a înșela

Încrederea cuiva? Deci și a minți. La timpul sau, Cardinalul Richelieu a spus:

„Trădarea-i o chestiune de timp istoric” Și cam avea dreptate, dovadă, astăzi comunismul, capitalismul, monarhismul sunt privite de unii că fiind benefice iar de alții că fiind criminale, în funcție de ce are fiecare în pungă și în sufle. De altfel, chiar Iisus Hristos a intrat în Ierusalim în uralele mulțimii călare pe un măgăruș ca-n cele din urmă să se încerce arestarea lui în grădina Ghetsimani. Spun încerce deoarece există varianta ca să fi fost uds cu sabia de apostolul Petru tot în grădina Ghetsimani.

Ce să-i facem, așa a fost să fie. Amin.

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste când Tudor Vladimirescu a făcut celebra chemare de la Padeș, mulți români i-au răspuns, printre care un anume Ion Busuioc.

Dacă e să ne luăm după nume, și-n fond de ce n-am face-o, acesta era fie român-oltean, fie țigan-oltean. Oricum, când s-a dus voluntar la Tudor Vladimirescu, mă-sa i-a zis:

- Bă Ioane, nu te duce să nu o sfârșești rău pe acolo. Că doar te cheamă Ion și să n-ai ghinion.

- Lasă muică că mă cheamă și Busuioc și o să am noroc.

Zis și făcut. Se învârti cum putu și ajunsese în garda personală a lui Tudor Vladimirescu unde a pătruns și un anume Gheorghe Endiu, care după nume era român-moldovean sau țigan-moldovean și se pare că era trimis de Alexandru Ipsilanti cu scopul de a-l uide pe Vladimirescu și a-i lua locul în ciuda faptului că se dedaraseră aliați iar gruparea condusă de Ipsilanti se numea Eterea, adică „Tovărășie”. Și că veni vorba, în calendarele răsăritene există Sfântul Eterie, celebrat la începutul anului în iarnă.

În tot cazul, punând la cale moartea lui Vladimirescu, Ipsilanti a practicat ceva de genul „scoală-te tu că să mă pun eu” ceea ce amintește versurile lui Anton Pann ce spunea „Cine-și trădează tovarășia își arată sieși necuvioșia”.

În ceea ce i-a privit pe Ion Busuioc și Gheorghe Endiu, aceștia s-au înțeles la cataramă și-au început să aștepte un moment prielnic să i-o tragă lui Vladimirescu, căruia în popor deja i se spunea Domnul Tudor, apărând chiar și versuri că:

„Domnul Tudor să trăiască

Și pe veci ne izbăvească”

Așadar, dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste putem deduce că Vladimirescu era perceput ca un fel de Mesia de masele aceluia timp. Trebuie să spunem că pe lângă Ion

Busuioc și Gheorghe Endiu au mai fost trădători ca de ex: Neagu Rupe-piele, Dinu Păturică, Costache Olimpiotu căpitanul Urdăreanu și un anume Enescu. Totuși, ce anume i-a determinat pe acești oameni să-l trădeze pe Vladimirescu și chiar cauza întregii țări? Răspunsul îl putem găsi în mentalitatea greșită a acelor revoluționari, căci văzându-se cu arma în mână mulți panduri nefiind învățați din timp cu disciplina regulată au considerat că acum este momentul răfuielii cu toți oamenii ce aveau o oarecare stare considerând că acei oameni reprezentau sistemul fanariot contra căruia în fond se răsculasera. Unii poate într-adevăr făceau parte din sistemul fanariot. Aflând acestea, Vladimirescu a dat pedepse grele și i-a pus pe căpitani de oaste să semneze un fel de zăpis, angajament în termenul actual, în care scria: „Toți căpitani răspund cu capul pentru toți oamenii lor”. Mujdeaua a fost prost primită de căpitani.

- Ehei, nu-s bune mujdelele din această ștafeta.

- Bine zici tu mă Enescule. Auzi tu, să răspundem pentru faptele alor noștri! Da Ipsilanti n-a spânzurat nici un nefer până acum iar noi ne mâncăm între noi?

- Domnul Tudor ar face bine să ne ducă să luptăm cu turcii nu să ne spânzure pe noi.

Ei, dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste, ne place sau nu se pare că exista un decalaj, dacă nu o totală discordanță, între ceea ce intenționa Vladimirescu și interesele personale ale căpitanilor lui și a pandurilor de rând. Care erau planurile lui Vladimirescu și ce măsuri avea de gând să ia împotriva jafurilor înfăptuite de eteriști? Într-un fel și căpitani lui aveau dreptate privind comportamentul Eteriei, deși ar fi trebuit să înțeleagă că pe Ipsilanti nu-l interesau pagubele colaterale din țară deoarece nu era țara și oamenii lui, ai lui fiind doar eteriști, mai mult se credea superior ca origine, rang și prin faptul că lupta pentru eliberarea Balcanilor de sub fanarioți, respectiv de sub turci.

Ai noștri trebuiau să înțeleagă că odată intrat în oastea lui Tudor nu fuseseră unși, numiți, judecatori și nu aveau drepturi asupra nimănui. Dar ce zici eu, fiecare secol aduce specificul lui privind soarta, ex. cei ce au lucrat la World Trade Center pe 11 Septembrie 2001 se credeau cei mai norocoși până au venit peste ei avioanele udgașe care au adus un fel de sfârșit al lumii.

Planurile lui Vladimirescu erau de a schimba sistemul fanariot cu aducerea domnilor români și de a modifica legile noi aduse de fanarioți, dar pentru asta trebuiau să ajungă la București.

În drumul lor până la București, au botezat o așezare Dabu (Stejar) azi Dăbuleni. Când au ajuns la Olt, un pandur a văzut plutind o craca. Enciu și Busuioc au luat o barcă și ajungând la cracă au văzut o fată care a cerut să fie dusă la Domnul Tudor, căruia avea să-i spună ceva însemnat.

- Doamne Tudor, fata asta dorește să-ți spună ceva însemnat.

- Ia zi fată, cine ești și ce dorești?

- Bădița Tudor nu trece Oltul că vor să te omoare.

- I-auzi fato, cine ești și de unde știi?

- Mă numesc Ioana Floarea și sunt din Drăgănești și sunt slujnică la o cârdumă. Au venit Ipsilanti și ai lui la cârdumă și am auzit că au zis: „Ca lupii să săriți și intrați în oastea lui Tudor când va trece Oltul. De Tudor să n-aveți grijă că-i avem în garda lui pe Enciu și Busuioc care-i vor pune cuțitul în coaste.

- N-o crede Tudore. Este o iscoadă! Așa au zis Enciu și Busuioc după care-n maximă disperare i-au băgat cuțitul, în spate. Astfel ce-i ce-au ajutat-o să ajungă la Tudor au și omorât-o dându-se de gol. De fapt putem spune că toată tragedia cu Ioana Floarea din Drăgănești seamănă cumva cu vremea uciderii și înmormântării lui Iisus Hristos, deoarece în timpul înmormântării lui Iisus acesta a înviat și paznicii s-au speriat și au fugit mâncând pământul anunțând primii învierea lui Hristos după care, plătiți fiind de rabini au dedarat că apostolii au furat cadavrul lui Hristos că să poată afirma că a înviat.

Asta e, au plecat spunând adevărul și s-au întors spunând minciuni. Pe de altă parte se pune întrebarea: cum puteau să fure apostolii cadavrul? Probabil prin hipnoză sau adomirea paznicilor ca-n poveștile cu Păcală și Tândală. Drept este că dacă admitem valabilă această variantă se pune întrebarea: dacă apostolii au furat trupul lui Hristos atunci cum s-au mai jertfit în numele credinței dacă aveau la bază o minciună? Sau poate se va spune că n-a existat prigoană anticreștină așa cum s-au găsit de curând doi judecători care au dedarat că: „în România n-a existat comunism” drept e că-ntr-un timp, unul din judecători a luat-o pe arătură după ce mama și nevastă-sa au murit în urma unui accident rutier. Cât despre judecătorul respectiv putem spune că a luat-o pe arătură înaintea retrocedării fondului funciar, căci în România postdecembristă doar la morți li se constituie drept de loc de veci și acela cu veci limitată.

Revenind la eroii noștri, după ce Enciu și Busuioc au ucis-o pe Ioana Floarea din Drăgănești, dându-se de gol, au primit o

pedeapsă exemplară, tăindu-li-se mâna dreaptă, asta deoarece la noi nu prea a fost pedeapsă capitală decât în comunism. În vremurile acelea era valabilă pilda lui Hristos: „dacă-ți vine să faci rău cuiva mai bine taie-ți mâna”. După ce li s-a tăiat mâna, Endu și Busuioc au fost suiți pe barcă și au vâslit până pe malul celălalt al Oltului, unde s-au prezentat la Ipsilanti, acuzându-l de neatenție deoarece au vorbit secrete de față cu localnicii, cunoscut fiind că aceștia îl iubeau pe Domnul Tudor. Eteriştii aflând c-au fost deconspirați s-au retras iar Tudor cu oastea lui au trecut nestingheriți Oltul, planul ucigaș al lui Ipsilanti fiind amânat pentru o mai bună organizare. Când despre Ion Busuioc s-a demonstrat că în cazul lui Ion a adus ghinion, norocul lui fiind de scurtă durată iar în cazul lui Endu Gheorghe a fost țaran, neserios. Revenind la eroii noștri, Busuioc și-a făcut greșit socotelile intrând în oastea lui Tudor, sau dacă tot a intrat mai bine se făcea ospătar, putând să-l otrăvească pe Tudor, în felul acesta era mai sigur și trecerea către dincolo era mai ușoară. Mai grav este că nu-ți dai seama c-ai murit și vrei să te scoli și să-ți continui treaba. Că vorba formației Divertis „Spune-mi cu cine te-nsoțești ca să-ți spun ce-o să pățești”

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste, așa a fost în vremea lui Tudor, în cele din urmă a fost ucis în zona numită Cotroceni tot din porunca lui Ipsilanti. Deoarece nu au fost uniți, eteriştii au fost înfrânți de armata turcă și cea țaristă, deoarece țarul și sultanul condamnaseră ambele mișcări. Ca și copii, în epoca comunistă am fost învățați că Tudor Vladimirescu a fost un precursor al comuniștilor. Păcat că Domnul Tudor n-a apucat să conducă țara pentru că atunci s-ar fi văzut cât de comunist ar fi fost. Ucis fiind, Tudor a devenit martir și erou al neamului, țariștii au demonstrat că sistemul comunist nu era decât o utopie.

Se pune totuși întrebarea: Putea fi Vladimirescu comunist? Da, deoarece cuvântarea sau filozofia lui de viață era: „Nici o lege nu-l oprește pe om să răspundă la rău cu rău” „șarpele de-ți iese în cale îi dai cu ciomagul în cap că să nu te muște dar cu șerpii ce sug sângele acestui popor ce să facem ca să scăpăm de ei? Veniți dar fraților cu toți cu răul să-i strângem pe cei răi, care aveți arme cu arme, care nu cu furci și cu topoare. Că ne ajunge fraților cât sânge ne-au luat.”

Ei, dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste putem observa începutul crezului lui Vladimirescu: nici o lege nu-l oprește pe om să-i răspundă răului cu rău. Ne putem pune întrebarea: Vladimirescu nu era creștin, nu cunoștea aceste

învățăturii? Nu știa că această religie interzicea asta, ba mai mult îndemna să se întindă și celălalt obraz sau să-și taie mâna ca să nu facă rău. Pe de altă parte, din câte știm, fiecare om are paharul răbdării sale sau fiecare popor are butoiul sau cazanul răbdării sale și care dacă se încarcă până la vârf se varsă. Astfel că putem spune dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste probabil că Vladimirescu ar fi trebuit să aibă la Padeș o altă cuvântare, ceva de tipul: legea oprește omul să răspundă răului cu rău dar și răbdarea oamenilor are o limită.

Va întrebați ce am vrut să spun cu asta? Am mai spus, diavolul îl copiază pe Dumnezeu și unde găsește poarta deschisă el intră. Am putea presupune că Vladimirescu a fost comunist deoarece după 123 de ani de la revoluția din 1821, la finalul celui de-al doilea război mondial, cu acordul lui Stalin s-a format în URSS Divizia Tudor Vladimirescu, din prizonierii de război convertiți și a fost trimisă în țară pentru a implementa comunismul și a forma amata nouă comunistă.

Noi copiii epocii comuniste învățam din cărțile și filmele epocii ale lui Baranga, Barbu și Nicolaescu că totul s-a înfăptuit prin frățeara prietenie româno-sovietică. În realitate lucrurile au stat cu totul altfel și anume: amata română în alianță cu cea germană a făcut greșeala de a înainta peste Nistru în URSS până la Stalingrad de unde a și început retragerea. Din aceștia foarte mulți militari au căzut prizonieri la ruși și au fost închiși în lagăre. În fața lor a venit Ana Pauker și le-a zis: Ha românilor! Credeați că puteați învinge armata sovietică? Uite că ați fost voi învinși. Că în multe rânduri, generalul iarnă și-a făcut datoria. Tocmai voi care va lăudați că nu ați cotropit pe nimeni? Acum v-ați ars și aveți de ales: ori putreziiți în lagăre, ori vă veți înrola voluntari alături de amata sovietică și veți duce comunismul către Victoria finală. Aici avem o vorbă: "totul pentru front, totul pentru victorie" Ei soldați, acu voi decideți !"

Ei, dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste asta a fost doar una din metodele de implementare a comunismului în România soldații trecând și de această dată granițele până în Cehoslovacia fiind reținuți să ajungă în Germania pentru a nu li se recunoaște statutul de cobeligeranți, cu toate că suntem siguri că nici ceilalți aliați n-ar fi optat pentru recunoașterea acestui statut. Rușii nu au uitat și nici iertat cotropirea românească cu toate că ei au început prin ultimatul din 1941. Pentru asta am plătit daune mult mai mari decât cele calculate și ne-am ales și cu sistemul comunist, adică am

fost ocupați spunându-se că am fost eliberați. Cum românii au făcut mereu haz de necaz, Păstorel Teodorescu a făcut o epigramă, astfel:

“Din falnic vânător de munte
Mi te-a făcut Ana pandur
Întâi ți-a înfipt o stea în frunte
S-apoi un debrețin în cur”

Cei mai norocoși dintre panduri au fost cei care au reușit să fugă în occident în zona rămasă liberă, democrată. Cei mai puțin norocoși, s-au întors în țară sub amenințarea amelor și au fost integrați sistemului fiind obligați să lupte contra partizanilor, frați contra frați, lucru pentru care în final, cei care au rezistat au devenit cadrele de conducere ale amatei socialiste.

Așa s-a împlinit ceea ce spunea Iisus Hristos în Noul Testament: „Va veni vremea în care se vor înfrunta frate cu frate, soră cu soră, tată cu fiu și omul va avea dușmanii în casa sa. Cât despre împreunarea aceasta, păcat de moarte se va numi.”

Dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste, se pune întrebarea: „Când a hotărât fomarea Diviziei Tudor Vladimirescu, Stalin, fostul seminarist Sașa s-o fi gândit la acest lucru?” Dușmănia dintre rude exista și în casa lui Stalin, tatăl sau, Beso Ivanovici Djușavili, cizmar de meserie o ura și bătea pe nevastă-sa Ekaterina Keke deoarece credea că îl înșela cu negustorul evreu Iakov sau cu scriitorul Nicolai Prejevalski.

Chiar dacă Vladimirescu nu avea sămânța de comunism, sau această era incipientă, sovieticii s-au folosit cu brio de acest lucru, înființând Divizia Tudor Vladimirescu, aducând o pată pe numele eroului neamului încercând să-l transforme post-mortem în comunist.

Altă etapă a comunizării țării a fost actul de la 23 august 1944 când, în fapt, românii au întors armele împotriva lor însăși. Știind că jocurile fuseseră făcute deja la Yalta, speranțele fiind minime, luptătorii din Divizia Tudor Vladimirescu le spuneau partizanilor cu care luptau: nu ne judecați și nu ne urâți, jocurile au fost făcute de marile puteri, suntem în plină zona comunistă, asta ne-a fost soarta, nu are sens să va sacrificăm în zadar. Ce au răspuns partizanii, parcă aud:

„Linistiți-vă că doară ne cunoaștem mări fărtați
De cu diavolul voi credeți că se poate face troc
Noi plecăm cât mai departe, voi să stați aicea-n loc
Și au mers mereu-nainte, tot pe căi nemăsurate
Unii cu măhnirea-n suflet, ceilalți cu pușca-n spate.

Cam așa a fost atunci în epoca aceea, ce, din păcate mulți o mai regretă. Ce s-a întâmplat până la urmă? Unii dintre partizani au încercat să emigreze, alții chiar au reușit, alții, ca Gogu Puiu s-au sinucis, dar marea lor majoritate au sfârșit în ocne și ospidii. Dacă ar mai fi trăit, Ion Busuioc și Gheorghe Endiu ar fi zis: „Asta-i raiul pe care vrei să-l aduceți? O lume fără liniște și fără Dumnezeu? O lume fără cap și fără coadă? Ce vină avem noi și cei ca noi? Nu a spus „Galileanu” că omul trebuie să se adapteze vremurilor în care trăiește, sau cu alte cuvine, adaptează-te: „Fă-te om de lume nouă să furi doșca de pe ouă”

Ei, dragi Tovarăși și Prieteni, Cetățeni ai Erei Postcomuniste am putea vorbi mult și bine despre tragediile acelor vremi. O vom face și în capitolele următoare, până una alta ne mărginim să spunem doar că Ion Busuioc și probabil urmașul acestui Costel Busuioc, care în bună tradiție românească s-a afirmat în străinătate și apoi la noi, că așa-i stă bine romanului, așa că închei cu versurile:

„Busuioc verde pe masă
Rămâi gazdă sănătoasă
Nu uita că viața asta
E asemeni cu nevasta
Foaie verde de susai
Cum ți-o faci așa ți-o ai!”

CAP. VI - SĂ VORBIM ACUM DE FAPTE

(Ce au fost în 87)

Motto: *Moș Nicolae este grav bolnav și Moș Gerilă a decedat*

Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, pe data de 1.10.1987 a dat Nicolae Ceaușescu decretul mai sus amintit. Nu știm cum se face dar de cel puțin două ori în istoria României Comuniste, data de 1 Octombrie a fost fatidică deoarece 1 Octombrie 1972, Nicolae Ceaușescu a informat poporul că: „Numai un nebun își mai poate imagina că poate dărâma societatea noastră Socialistă Multilateral Dezvoltată”.

Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, prin acest decret, Nicolae Ceaușescu anunța că psihiatria devenise armă politică și dacă crâcneai contra regimului ajungeai ori la ocna ca delicvent de drept comun ori la ospidiu, unde erai drogat și cu

creierul spălat. Drogurile cele mai bune sau cele mai proaste fiind GGV (gargară, greață, vomă) sau UDT (uit de toate) drogații ajungând să se creadă păsări, fluturi sau vreo personalitate istorică, politică sau culturală. Medicii psihiatri când primeau astfel de subiecți, colete, întrebau pe ofițerii COT:

- „Șefu, ce doriți? Îi drogăm sau îi punem să asculte poeziile lui Adrian Păunescu?” Faceți ce vreți, aici este domeniul vostru. Puteți să le dați chiar și Cântecul Tristei Duminici, ziceau ofițerii COT”.

Așa se face, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, că opozații Comunismului au trecut prin mari temeri dar și printr-un mare calvar, mai ales că romanul Calvarul a fost scris de Lev Nicolaevici Tolstoi, plus că acest calvar s-a lungit în tot estul Europei. Până la urmă, opozații Comunismului au zis: „Comunismul este casap. Noi luptăm până la CAP și până la CAP au luptat dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, mai ales că sistemul comunist avea-n plan distrugerea Capului, că doar Comunismul spunea: „Moarte intelectualilor că noi suntem talpa țării. Așa se face, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, că mulți dintre ofițerii Miliției și COT-ului Comunist se numeau Talpeș sau Tâlpeanu, unii dintre aceștia fiind români, alții sovietici care și-au românizat numele fie prin căsătorie, fie pentru a lăsa impresia că: Comunismul a venit în România prin voința întregului popor”.

Oricum, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai Erei Post Comuniste, de la Decretul dat de Nicolae Ceaușescu în 1972 până la 10 Octombrie 1987 când același dictator comunist a emis un nou decret fatidic, cel menționat în Motto-ul acestui capitol. La o prima vedere, decretul dat de Nicolae Ceaușescu pare a fi o formă de haz de necaz.

Vestea această a dat mare îngândurare în interiorul Casei Regale și partidelor istorice așa cum a dat spaima și grija pe 10 octombrie 1972 decretul psihiatric Ceaușisto-comunist. În cele din urmă regele Mihai și liderii partidelor istorice s-au întâlnit cu ambasadorul Statelor Unite și l-au întrebat:

- Domnule ambasador, e adevărat că am fost vânduți Moscovei, așa cum se aude în țară? Dacă e adevărat, spuneți-ne, pentru a ști ce să ne facem și cum să ne adaptăm. Și ambasadorul ar fi zis:

- Stați liniștiți, domnilor, americanii pregătesc deja „momentul potrivit”.

Ca de obicei, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post-comuniste, când se discută probleme de acestea apar legende cu variante. O varianta ar fi aceea că ambasadorul american ar fi mințit în deplină înțelegere și cunoștință de cauză cu ambasadorul sovietic. Adică:

-товорищ Амэрыкански амбасадор, tovarășe ambasador American, lasă-i pe români să creadă că vor fi ajutați de americani pentru a se manifesta pe față împotriva noastră.

- Dar de ce va trebuie toate astea, tovarășe ambasador?

- Țarul Petru era dulgher și pescar asemeni lui Hristos și Sfântului Petru. Noi sovieticii, suntem și noi pescari de felul nostru și vrem să prindem câți mai mulți pești.

- Bine, dar voi sunteți ateii. De ce ați prinde pești asemeni divinității?

- N-are a face, tovarășe ambasador. Tot mare putere suntem! Bate plasa, construiește casa!

- Какая дома, товорищ амбасадор? Care casă, tovarășe ambasador?

- Cea sovieto-socialistă, desigur! Și-n urma acestui dialog dintre ambasadorul sovietic și cel american s-a convenit sacrificiul românesc mai înainte amintit.

A doua variantă ar fi aceea enunțată de istoricul Neagu Djuvara care susține că americanii sperau că sistemul bolșevic se va dărâma în cinci ani deoarece se întinsese ca plăcinta țigănească. Și sperau că, cin' se-nfinde prea mult se rupe. Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post-comuniste, admitând că această varianta este adevărată, atunci înseamnă că americanii au fost niște mari naivi deoarece comunismul a rezistat vreo 74 ani. Adică vreme de trei generații. Oricum, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post-comuniste, ambasadorul sovietic spunea: „Bate plasa, construiește-ți casa.” Mult mai târziu, prin anii 80, către vremea lui Gorbaciov se va spune: „Bate fierul cât e cald, până apar gologanii”.

De altfel, această ultimă vorbă sublinia și nevoia de proprietate privată, semn că „se dărâma șandramaua”. Oricum, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post-comuniste, voit sau nu, Occidentul i-a înșelat pe români, și probabil și pe alții din Europa de Est. Mulți români au fost reprimăți după ce au fost înșelați. După alegerile falsificate din 1946 și după abdicarea regelui Mihai I din decembrie 1947 activiștii comuniști spuneau către români:

- Unii dintre dumneavoastră îi așteaptă încă pe americani. Păi vă spunem noi, măi tovarăși că și târâș ajungeau până acum la voi. Așa că puteți să-i așteptați sau în partid să vă-nrolați.

Asemenea vorbe spuneau agenții comuniști de tipul fraților Tutilă, a lui Бяков, Toma și Băltan. Și dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post-comuniste, în felul acesta s-a împărțit a n-a oară în istorie lumea între Cain și Abel, respectiv între comuniști și anticomuniști. Și lupta asta a mers cam până în 1956 când a avut loc revolta de la Budapesta care pentru români și îndeosebi pentru comuniștii din România a fost benefică venind ca o mană cerească deși erau ateii, adică începând revolta din Budapesta Walter Român a răspândit zvonul că, contrarevoluționarii maghiari vor să anexeze Ardealul. Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste fără a-i apăra neapărat pe maghiari se pune o întrebare logică: admitând că revoluția maghiară ar fi izbândit, primul plan este acela al consolidării puterii și apoi acela al expansiunii.

Așa că planul acesta, dacă exista era pe o varianta îndepărtată. Din nefericire, la auzul acestei vești românii din orașe până în munți au reacționat emoțional și de înțeles într-un fel. Așa se face că de teama pierderii Ardealului mulți partizani români au renunțat la lupta anticomunistă și au făcut pact cu diavolul și s-au înrolat în armata sovietică contra unguirilor apărând imnul partizanii de ieri comuniștii de azi sunt ai țării străjeri și ai patriei brazi. Nu le-au mai păsat că sovieticii erau în țară considerând că-i bine să fugă limba maghiară. Și mulți partizani s-au recalificat devenind milițieni și agenți COT. Totul a mers bine de tot așa până în fatidica zi de 01.10.1987 când Nicolae Ceaușescu a avut proasta inspirație de a decreta că Moș Nicolae e grav bolnav și Moș Gerilă a murit. Decretul acesta ușor discutabil a lovit în sufletul a mii de copii din țara această. Subsemnatul spăla cartofi în bucătărie când a aflat decretul acesta, vestea lui fiind adusa de sora mea care discuta cu mama pe această tema. Am simțit atunci că se dărâma lumea și chiar am zis:

- Au lovit în sufletul copiilor, oare tovarășul știe de treaba asta?

- S-ar putea să fie dezinformat, a zis mama.

Acum sunt sigur ca ea știa că nu era dezinformare dar nu dorea ca noi să ne pierdem încrederea. Ce naiv eram dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste credeam că Ceaușescu era dezinformat așa cum aparatul partidului lăsa să se creadă și despre Hitler și Stalin. Și cum la rândul lor se foloseau de piesa lui Moliere unde exista varianta că regele era dezinformat de nobilii din

palat. Posibilul roman al lui Moliere era denumit „Regele și grămăticii” unde se spunea ca regale nu-i mai presus de grămătică, un fel de nimeni nu-l mai presus de lege.

De altfel și despre țarul Ivan Vasilievici, zis cel Groaznic umbla varianta că boierii au încercat să-l otrăvească pe țar dar au greșit țintă otrăvindu-i nevasta. Folosindu-se de Moliere și de Ivan cel Groaznic Stalin și-a justificat și intensificat teroarea. Și țarul Petru și-a călcat pe inimă pentru a-și îndeplini mărețul vis imperial slav. Că doar slav înseamnă putere. Cât despre Ceaușescu, acesta își exercită puterea pe ideea veche: „Țiganul când ajunsese împărat, întâi pe tac-sul l-a spânzurat” astfel că în momentul în care Ceaușescu a declarat că Moș Nicolae e grav bolnav, ori a făcut haz de necaz asupra faptului că avea diabet, ori a vrut să demonstreze că era ateu convins confiscând sărbătorile de iarnă tot așa cum prin Decretul 616 confisca vopseaua roșie a ouălor de paște cu care se spală orice Creștin în perioada respectivă. Cu toate astea, Ceaușeștii se spălau cu ouă de paște spunând Cristos a înviat. Deși o veche glumă spune: „Hristos a înviat Am fost infomat”

Este adevărat că această glumă este atribuită lui Irod Antipa și Ponțiu Pilat având în vedere că se spune oficial, cel puțin, că ei l-ar fi executat pe Cristos. Cum chiar dacă l-ar fi înjunghiat Petru pe Cristos cu sabia, Cristos tot putea învia iar Irod și Pilat puteau fi informați.

Oricum, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste în momentul în care pe 01.10 1987 Ceaușescu a decretat în interiorul țării și partidului că Moș Nicolae e grav bolnav și Moș Gerilă a decedat a lovit în toți oopii acestei țări. Aflând acest lucru, Mihail Gorbaciov i-ar fi zis lui Ceaușescu: mergi acasă, fă-ți sărbătorile de iarnă dacă le mai apuci. Mai știi dacă Ceaușescu o fi anulat sărbătorile de iarnă pentru a trăi mai mult. Probabil vroia să aibă tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte. Chit că Moartea dă palma când te aștepți mai puțin. Și că vorbeam de Cristos. El a spus: “Mă sacrific, pentru a lua păcatele Lumii asupra Mea.” Cam așa au făcut toți dictatorii pro și anticreștini, asumându-și gradul suprem de semizei își asumau răspunderea și păcatele lumii. E drept, a lumii lor. În sfârșit, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste cum spuneam, în umă revoltei din 1956 zvonul mindinos azvârlit de Walter Român a prins în mintea și urechile românilor astfel că mulți români au făcut pact cu diavolul devenind frații lui și au intrat în partid nepăsându-le că amata sovietică se plimbă prin țară.

Timpul trecea Comunismul părand veșnic. Pe la începutul anilor 1980 președintele Chinei a făcut o vizită în România și au avut ca punct de vizită Orașul Brașov, căruia i se spusese odată Orașul Stalin deoarece brașoave însemna minciuni gogonate. Că orașul se numise Stalin nu mai păsa nimănui. Zis, vis și făcut plăcut, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste. Marea vizită a fost organizată. Pe TV erau prezentați liderii români și chinezi notând în diverse cametele și citând de acolo. E drept că probabil aveau cametele din care citeau și altele în care scriau. Oamenii de rând ce vedeau la TV spuneau „conțopiștii naibii”. Aveau și nu aveau dreptate dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste. Poate că prin faptul că notau totul mură în gură păreau și poate că erau niște tipi birocrați-constipați. Pe de altă parte, un vechi proverb spune: „vorba zboară, ce e scris rămâne doară”, proverb ce probabil există și în chineză nu numai în română. Zis, vis și făcut plăcut dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste au vizitat fabricile Steagul Roșu și Tractorul au luat probabil masa împreună cu delegațiile participante, s-au informat privind mașinile și tractoarele ce se învechiseră și trebuiau modernizate. Acum se pune logic întrebarea dacă modernizarea și schimbarea unor mașini nu necesită și schimbare de personal și recalificare chiar șomaj nededarat. Zis, vis și făcut plăcut, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste. După ce lista schimbării fuse întocmită veni și seara cu bucuriile, oboselile și speranțele fiecăruia. Uitarăm să spunem că marii ștabi în Orașul Stalin, Brașov erau Preoteasa și Calancea. Vorbeam cândva de valoarea și puterea numelor. E surprinzător că secretarul de partid al Orașului Brașov se numea Preoteasa și i s-a permis să-și păstreze numele. Se știe că Cristos a schimbat numele unora din apostolii săi. De ce i s-a permis să activeze în regimul ateu cu acest nume? Dar, așa a fost să fie.

Acest Preoteasa era probabil rudă cu un alt activist comunist Grigore Preoteasa despre care se spune că ar fi pus umărul la arestarea și asasinarea ministrului Lucrețiu Pătrășcanu. Grigore Preoteasa a sfârșit într-un accident aviatic la Moscova într-o vizită întreprinsă de Ceaușescu la vremea aceea fără Gheorghe Gheorghiu Dej, deși acesta trăia. De ce nu a sfârșit și Ceaușescu atunci? Surprinzător e faptul că soții Ceaușescu au sfârșit într-o revoluție în vreme ce alți comuniști și anticomuniști au sfârșit în diverse accidente inclusiv echipa anticomunistă catoslavă ce a sfârșit pe 10.04 2010 la 70 de ani de la drama de la Katyn. Autorul

considera poporul polonez, catoslav, ca fiind cei mai catolici dintre slavi.

Revenind însă la oile și caprele noastre și la eroii noștri putem spune că încă de la începutul anilor 80 ai erei comuniste se simțea nevoia schimbării. Primii care au simțit acest lucru au fost actorii și regizorii de teatru și film dar și preoții aflați în ilegalitate și parapsihologii din interiorul COT-ului comunist. Aceștia au informat organele în care activau, respectiv COT-ul și partidul comunist, acest lucru petrecându-se la Moscova cât și la București. Având în vedere că parapsihologii aveau puterea de a provoca cutremure nu a încercat nimeni să-i aresteze cum s-a întâmplat cu membrii de rând ai partidului.

Se pune logic întrebarea: Dacă regizorii și parapsihologii au informat partidul despre schimbarea Stelei Roșii de ce nu a renunțat Ceaușescu la putere cum se zice că au făcut Franco și Salazar în Spania și Portugalia lăsând locul noii conduceri respectiv monarhiei, pentru că doar Ceaușescu, deși era ateu beneficia între altele de serviciile ciobanului profet Petrache Lupu de la Maglavit, care neîndoindu-l i-a informat de planul diabolic divin dat fiind că se spune că diavolul și Dumnezeu sunt frați sau tată și fiu.

Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste putem regreta nespuse de mult moartea Ceaușeștilor în revoluția din 1989 dar având în vedere faptul că tiranizaseră țara atâta vreme și nu s-au mulțumit cu ce au făcut bun sau rău până atunci, cine este de vină? Ceaușescu a crezut că va muri ca Stalin adulat, dar nu așa s-a întâmplat. Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste deși nu ne place s-o spunem sau s-o recunoaștem s-ar putea să fie valabil proverbul ce zice că Dumnezeu când vrea să piardă pe cineva îi ia întâi mințile. Acest proverb s-a adevărit și la Hitler și Stalin având în vedere faptul că circula varianta conform căreia aceștia ar fi fost uciși de oameni din interiorul partidului, valabil și soților Ceaușescu. Păcat că până să piardă ei au suferit popoarele.

Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste pentru a scurta vom spune că după ce soții Ceaușescu au vizitat împreună cu delegația chineză Uzinele Steagul Roșu și Tractorul, seara locuind într-una din vilele din preajma județului, Elena Ceaușescu l-a chemat pe ministrul de finanțe și i-a zis:

- Tovarășe ministru arată-mi te rog lista întocmită pe ziua de astăzi.

- Da tovarășa Academician zise ministrul pe care-l putem numi generic Banu, că se ocupă cu mânăuirea banilor și vorba aceea: Banu babanu, banu Craioveanu Brașoveanu.

Oricum dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste scoase ministrul Banu lista din mapă și o prezenta Tovarășei. Se uită Ceaușescu pe lista și ajunsese la ultimul articol de pe lista ce erau prosoape și zise:

- Tovarășe Banu, o lista atât de lungă pentru niște prosoape?

- Tovarășe Academician, prosoapele sunt drăguțe dar sunt ultimele din lista, vă rog să le priviți și pe celelalte.

- Nu mă interesează, se anulează tovarășe Banu. Să vii pe viitor cu liste mai serioase la partid.

- Tovarășe Academician zise Banu, cu lista anulată veți face țara lată.

- Nu mă interesează zise academiciana.

Văzând cum stăteau lucrurile, ministrul Banu se duse la Nicolae Ceaușescu să lămurească lucrurile, dar acesta juca șeptic sau popa prostu cu Calancea și Preoteasa așa că degeaba încerca ministrul Banu să-l lămurească pe Ceaușescu și să-l ajute să mai salveze ce mai putea fi salvat și zise supărat:

- Alei muică, de ce am mai vizitat dacă nu avem rezultat.

După vorbă, putem deduce Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste că ministrul Banu era oltean sau țigan-oltean, sau se molipsise de la Ceaușești, cu toate că doar el era oltean ea fiind Dâmbovițeană, care își dorise să ajungă academician deoarece în tinerețe fusese o vreme vânzătoare de semințe în gara la Titu și ulterior față de servidu într-o farmacie. Oricum, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste ultimele vorbe ale ministrului Banu au fost auzite de un consilier chinez care a întrebat ce s-a întâmplat. Discuția s-a purtat probabil în slavonă sau în română, asta dacă ministrul Banu nu știa limba chineză. Oricum, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste, consilierul chinez zise:

- Va sa zică Tovarășa academician a anulat lista ce am întocmit-o azi?

- Da zise tovarășul ministru Banu, sau cum spuneți Dumneavoastră, Hai.

- Nu-i cu supărare, spuse consilierul chinez, noi chinezii spunem că oamenii trebuie să lucreze de dragul lucrului nu de dragul rezultatului.

- Înseamnă că trăiți haotic tovarășe consilier.
- Eroare tovarășe ministru. Trăim în răbdare și armonie.
- O fi tovarășe consilier dar noi românii avem o vorbă: „Cine n-a sădit un pom acela nu fu în viață om”

Și, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste discutați tovarășul ministru Banu cu consilierul chinez câte-n lună și în stele. Cert este că Elena Ceaușescu a anulat cumpărăturile ce trebuiau achiziționate din cauza unor prosoape, așa că muncitorii de la Steagul Roșu și Brașov așteptau cu ochii în soare să le vină mașini noi de lucru așa că deocamdată cârpeau cu ciurucuri. Drept este că muncitorii ăștia mai aveau pe lângă muncă și prostul obicei de a privi viață doar prin sex, adesea meșterii spunând ucenicilor:

- Ți-ai tras-o cu vreuna aseară? Ucenicii răspunzând după caz:

- Meștere am venit la muncă zău așa! Sau am tras-o, am marcat!
- Bravo bă să mai tragi și altă dată Hai !
- Da meștere de acum punem osul la muncă?
- Da băiete, Hai.

Cam așa se discuta în fabricile și uzinele comuniste încât astăzi în era post comunistă, Eu, autorul acestui român recomand muncitorilor să nu se mai supere că li se închid fabricile ci să le transforme în bordel tot sunt ei ahtiați după sex.

Revenind la oile și caprele noastre, respectiv la Eroii noștri, muncitorii de la Steagul Roșu și Brașov așteptau zadarnic mașinile noi cârpind în continuare cu cele vechi, așa prinzându-i ziua de 1 Octombrie 1987, ziua în care N. Ceaușescu a dat decretul prin care Moș Nicolae este grav bolnav și Moș Gerilă a murit, prin acest decret obținând strania performanță de a se cenzura pe sine. Oricum, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste, în urma acestui decret muncitorii de la Steagul Roșu și Tractorul au simțit că nu mai aveau voie să cumpere cadouri copiilor și au simțit că le erau loviți copiii în suflet. Preoții, interziși la acea dată au simțit că se schimbă ceva în țară mai ales că Iisus Cristos a spus „Nu va atingeți de copii că-s cele mai nevinovate ființe”

Acum, este drept că mai contează și locul în care se nasc copii aceștia că unii se nasc în medii elevate și alții în medii interlope și cine se naște în astfel de medii rar ajung genii. Genii ai binelui sau al răului, după caz, că doar Stalin și Ceaușescu erau genii ale răului. Zis și făcut, nu trebuie uitat faptul că de la Stalin, dacă nu de mai înainte, au fost cazuri de copii crescuți pentru a fi mercenari sau

informatori și nu se știe deocamdată dacă acești copii primeau vreodată cadouri de sărbători. În sfârșit, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste cum spuneam, românii au întors armele contra nemților în anul 1944 cu speranța că li se va recunoaște Ardealul și cum orice urmă de opoziție la comunism a dispărut în momentul în care-n urma revoltei maghiare din 1956 Walter Român a lansat sloganul mindinos conform căruia revoluționarii unguri vor să anexeze Ardealul la Ungaria Mare.

Partizanii români au coborât din munți înscriindu-se în Miliție, COT și Armata Sovietică. Acum, în urmă decretului sus menționat încrederea în partid începea să pălească dacă nu chiar să scadă dea binelea. Mai ales dacă ne gândim la faptul că chiar la Moscova se spunea că: ” Decât să piară Balșoi Teatru, mai bine să cadă comunismul”.

Revenind la eroii noștri, se vorbește foarte mult de faptul că revolta de la Brașov a fost o repetiție generală a Revoluției din 1989, că și cum ar fi putut fi o repetiție ca la teatru sau operă.

În fond, toate revoluțiile din istorie au beneficiat de aport extern, inclusiv românii când s-au revoltat împotriva Imperiului Austro Ungar fiind conduși de Gheorghe Doja, sau mai târziu de Horia, Cloșca și Crișan. De asemenea, în 1918, au fost recunoscuți și finanțați românii de Masonerie, ulterior considerată deosebit de malefică. Hai românilor, dați-vă pumni în cap că nu faceți nimic din proprie inițiativă, trebuie să vină împăratul să vă mâne de la spate. Ultimul care pleacă să stingă lumina că nu se mai poate.

Dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste lăsând la o parte ironia, trebuie să spunem că au existat de-a lungul și latul istoriei revoluții finanțate din afară, dar cauzele se aflau și înlăuntru, că vorba țăranilor:”noi nu ne-am sculat de florile mărului”. Există oameni care cred că la noi, comunismul a început a se dărâma din 1987. Au existat însă mișcări și înainte, cum ar fi Răscoala țăranilor din 1970, din Moldova, grevele minerilor din 1977 și 1980, dar momentul în care Ceaușescu a interzis pe Moș Nicolae și pe Moș Gerilă a fost cel mai grav, sau cum se spune a fost bomboana pe colivă. Toți simțeau durere mare și doreau o rezolvare.

În sfârșit, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste, cei mai cunoscuți lideri ai mișcării din 15.11.1987, de la Brașov au fost Marius Stînghe și Carol Rugakcs. Putem observa că de-a lungul și latul istoriei în luna noiembrie a existat o anume atracție către revolte și revoluții, astfel: pe 3 noiembrie 1783 Răscoala lui Horia, Cloșca și Crișan, ce a ținut trei săptămâni, mai

târziu, pe 7 noiembrie 1917, Lenin a înfăptuit Revoluția Sovietică ce a adus sistemul comunist ce a rezistat peste 80 de ani.

În urmă Decretului dat de Nicolae Ceaușescu pe 1 octombrie, maghiarii și românii din Brașov discutau:

- No, da bun mai este comunismul și fratele sovietic dacă nici de sărbători nu ne mai putem bucura. Tot romanul își plânge amarul și de vină e maghiarul.

- Și ce vreți voi maghiarii? Să protestăm, să aruncăm manifeste împotriva regimului, sau tovarășului? Întrebau românii.

- De ce nu? Ziceau maghiarii. Nu sunteți voi românii ortodocși protestanți? Nu există varianta că Iisus a fost răpus cu sabia de Sfântul Petru?

- Există și varianta asta, ziceau românii.

- Păi și atunci tot credeți că sovieticii vă apară de noi de ungurii. Dar ce noi i-am propus lui Ceaușescu să interzică sărbătorile sfinte de iarnă?

- S-a interzis pe sine au spus unii români, asta-i tovarăși. Cam așa era dialogul din Brașov.

Așa că după ce s-au ciondănit o vreme, au înțeles că trebuiau să ia taurul de coarne chit că erau în zodia scorpionului. În cele din urmă, cei de la Steagul Roșu au luat legătura cu cei de la Tractorul, ca rude și vecini și au stabilit planul. Comunismul avea planul cincinal, dar acum se puneau bazele planului de revoltă în interiorul sistemului comunist și dacă nu se rezolvau cereșile muncitorilor atunci se putea cere căderea comunismului. Drept este faptul că săracii muncitori nu știau cu ce să schimbe comunismul, sau mai bine zis încă nu îndrăzneau să gândească.

Pe vremea aceea nu se mai știa de multă vreme maxima creștină: Cere și ți se va da și Bate și ți se va deschide. Una din marile probleme ale acelei vremi, actuală și astăzi era problema turnătorilor, care începând cu Iuda, continuând cu dăcu Cumidas, până la neștiuții colaboratori ai securității. Despre trădare vestitul cardinal Richelieu a spus trădarea este chestiune de timp istoric dar moralmente este un păcat.

Revenind la subiect frica de turnători îi îndemna să se ferească în mod deosebit. În dimineața de 15 noiembrie au reușit să se adune doar 400 de muncitori. Ironia sortii a vieții și a morții e aceea că de la Stalin la Ceaușescu exista Decretul 400 ce interzicea să fii băut la locul de muncă, fapt ce a culminat cu încadrarea lor că bețivi, golani, derbedei, nu ca revoluționari.

Încă din noaptea de 14-15 noiembrie, din Secția 414 liderii de sindicat au chemat femeile de serviciu să împartă manifeste prin care-i chemau pe muncitori la revoltă. Acestea puteau mai ușor să facă acest lucru deoarece făceau legătura între acestea prin debarasarea locurilor de muncă și supraveghetorii și informatorii nu aveau motive de suspectare. Așa se face că împrăștierea manifestelor a fost executată cu succes, dar răspunsul prin participare a fost restrâns din cauza fricii de repercusiuni. Cu toate acestea, cei 400 de muncitori uniți într-o dorință de schimbare a fost o lovitură dură dată sistemului, propagandei și familiei prezidențiale.

La scoaterea muncitorilor din fabrică, liderii i-au întrebat pe doi ucenici, un maghiar și un român:

- Mai băieți, voi aveți vertij?
- Nu avem Șefu, dar facem rost imediat.
- Mai băieți, nu este cazul, vertijul înseamnă amețală, asta

aveți?

- Nici amețală nu avem Șefu, dar de ce?
- Ne gândeam să scoatem steagurile că să manifestăm cu ele și tablourile lui Nea Nicu că să primenim uzinele.
- Nu-i nidi o problemă, ne descurcăm și chiar așa a fost.

Așa cum am mai spus negândind încă la căderea comunismului nu au scos însemnele comunismului, această etapă nevenind încă. Zis, vis și făcut, plăcut, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste mare parte a steagurilor au fost coborâte și folosite la manifestație iar tablourile au fost scoase și distruse. Liderii sindicali s-au urcat pe un autobuz și au zis:

- Dragi tovarăși muncitori și confrăți, cu ani de zile în urmă ni s-au promis utilaje noi spre a putea concura cu succes societatea capitalistă și am rămas cu zisa și promisa. Pe lângă viața asta grea din fabrică ne-au lovit în suflet familiile prin interzicerea în mod voalat a sărbătorilor sfinte de iarnă. Credeți că-i mai putem suporta mult pe ăștia?

- Nuuuu! au strigat în cor muncitorii!, mai ceva ca în corul robilor din "Nabucco" deși este greu de crezut că văzuseră opera. Oricum comunismul l-a alternat pe Stalin cu Caragiale făcând Opera de trei parale.

- Tovarășul Ceaușescu ne spune adesea: "Dragi tovarăși și preteni" dar în numele acesteia se exploatează în masă a omului de către om, încât devine valabilă vorba poetului Nedkasov ce spunea: "lumea-i doacă, o minciună iar amici-s doar, buzna-n suflet, dar cu mâna, buzna-n buzunar";

- Așa este, strigau muncitorii, ce soluție de ieșire avem?
- Tovarășii, la Moscova se spune: "Decât să piară Balșoi Teatru, mai bine să cadă comunismul" ceea ce putem aplica la noi ca: "sărbătoare-n țară, comunismul afară", acesta devenind sloganul revoltei de la Brașov, în timpul manifestației din fața clădirilor simbol ale conducerii de partid și de stat.

Înainte de ieșirea în stradă, conducerea de partid a fabricilor a încercat să-i oprească pe manifestanți, întrebându-i ce i-a nemulțumit, de parcă nu trăiau în aceeași țară și nu știau ce se întâmplă.

- Sindicaliștii au spus că doreau să aibă o viață mai bună și în fabrică și acasă și să poată să-și mențină tradițiile și sărbătorile.

- Da' ce nu avem sărbători frumoase, care ne reprezintă? 1,2, 8 și 9 Mai, 1 iunie, 23 August, 1 octombrie, 30 și 31 Decembrie? Nu-s suficiente?

- Sunt frumoase și le sărbătorim întotdeauna, dar la noi, din moși strămoși s-a serbat și Paștele, Crăciunul, Sfinții onomastici și în mod deosebit pentru copii noștri Sfântul Nicolae, de care partidul nu vrea să audă și caută să ne rupă de tradiții și obiceiuri ca pe slavi.

- Și ce-i mare lucru? Moș Nicolae este grav bolnav, poate se va însănătoși. Cât despre Moș Gerilă, știe toată lumea că a rămas înzăpezit la slavi. Ce să-i facem noi, cum să-l ajutăm? Cum să vă zic ca să mă înțelegeți, nici în barză nu mai credem dar natalitatea este mereu în creștere, cu sau fără tradiție.

- La naiba tovarășe director general, copii noștri au nevoie și de magie că să poată spera în ceva deosebit și frumos, ca doar suntem creștini de 2000 de ani de când ne știm ca popor.

- E cam aiurea și împotriva zise cineva din comitetul director, mergeți acasă dacă vreți să aveți sărbători de 30 și 31 decembrie.

- Suntem pe 15 noiembrie tovarășii și noi vom striga în gura mare că dorim schimbare.

- Tovarășii poate că va fi schimbare, dar aveți acum răbdare. Nu va dați seama că păstrarea comunismului asigură integritatea țării și păstrarea Ardealului.

- Nu vom mai aștepta, comunismul va cădea, au strigat muncitorii către conducere și ulterior la ieșirea din fabrică către portari și populația orașului ce începea să se adune.

- Mușilor, deschideți porțile. În era comunistă, paznicii și portarii se numeau muți.

Acum problema ajunsese la muți. Dacă deschideau uma să fie judecați și concediați de conducere, dacă nu deschideau urma să

fie striviți de muncitori. În final porțile au fost deschise și muncitorii au ieșit să manifesteze. După plecarea muncitorilor au rămas să răspundă în față conducerii mușii, care neavând justificări au răspuns că s-au supus majorității. Directorii fabricilor s-au asigurat că ceilalți muncitori care nu au ieșit în prima fază să nu mai poată să manifesteze. Problema depășind conducerea de partid și de stat de la nivelul fabricilor s-a transmis către organele de partid și de stat de la nivelul orașului, județului și chiar a statului comunist care s-a implicat din primele momente. Astfel unitățile de miliția, COT și de securitate au intrat imediat în obiectiv și până la sfârșitul zilei au făcut în așa fel că mișcarea să moară în fașă fără să se mai extindă.

După ieșirea în stradă a muncitorilor, până la ajungerea lor în față instituțiilor de partid și de stat ale orașului și județului, ulterior li s-au alăturat mulți cetățeni ai orașului și chiar a celor ce se găseau în trecere, ajungând o masă mare de oameni ce amenințau în mod serios ordinea în oraș și județ și posibilitatea să se extindă ca fenomen și în alte centre muncitorești. Pericolul era maxim deoarece în acea zi erau organizate alegerile la nivel național și dacă se afla și în alte mari centre muncitorești acțiunea se putea extinde.

Mișcarea fiind spontană, nu a urmărit să se obțină ajutor și din alte centre muncitorești și astfel manifestanții au rămas singuri în fața forțelor de ordine care au fost mobilizate din mai multe județe vecine. Conducerea de partid a prezentat cazul că fiind a unor cetățeni recalcitranți, golani și derbedei care, rămânând singuri în față dușmanului au fost judecați pentru fapte de drept comun. În fața maselor înfuriate ajunse la Județeană de partid, primul secretar a făcut ceea ce învățaseră în școlile de partid și în cursurile de propagandă, dar și ceea ce l-a dus capul. Copiind la indigou scena revoltei din filmul "Setea", fără să ia seamă la eventualele urmări au scos în balconul în care se adunase conducerea Județenei de partid Tabloul Tovarășului secretar general Nicolae Ceaușescu.

Tot așa cum în 1907 s-au înfuriat și mai tare în fața portretelor regelui și acum manifestația s-a dezlănțuit cu mai mare furie, arătând astfel principalul vinovat, când a apărut portretul Tovarășului. Nemulțumirea s-a concretizat prin imense strigăte de Uuoo!, Jos comunismul!, jos dictatorul și aruncatul cu pietre în tabloul tovarășului. Văzând că nu există cale de potolire pașnică a manifestațiilor, conducerea de partid a comandat împrăștierea și reținerea celor mai înverșunați manifestanți.

Veți zice, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste că a da cu pietre însemna ultraj. Da, într-un fel aveți

dreptate dar, oamenii aceluia timp simțeau cumva în mod direct sau indirect că a fi comunist înseamnă a fi frate, respectiv frați diavolului și se săturaseră de frățietatea asta. E drept că nu știau cu ce să schimbe comunismul dar nevoia de schimbare exista. Și vorba poetului Adrian Păunescu: "Schimbarea era necesară". În replică s-a tras asupra manifestanților cu gaze, cu apă sub presiune și chiar cu spumă. În timpul reprimării, manifestanții au solicitat armatei și forțelor opresive să nu tragă în frați la fel cum odinioară răsculații lui Neica Tudor cereau amăuților să nu tragă în frații lor, ca fiind și ei din popor.

Spulberați, răniți, călcați în picioare și chiar de mașini, bătuți și umiliți, manifestanții au fost împrăștiați, arestați și judecați ca dușmani ai poporului cu tot neamul lor că să nu mai existe în viitor nici măcar ideea de manifestații. Ulterior, multă lume a afirmat că revolta de la Brașov din 1987 a fost o repetiție generală a celei din 1989 și în mod sigur așa a și fost.

Din această experiență oamenii au învățat că un foc mic se stinge cu ușurință, nu lasă urme mari și lumea uită ușor de el. Dar dacă se extinde și apare simultan în mai multe locuri, nu mai sunt forțe suficiente să se stingă, slăbește chiar entuziasmul stingerii și pe locurile rămase libere după ce se înlocuiesc efectele arderii se poate construi în mod sănătos.

Ei ce să mai zicem, după 1989 toți ne-am indignat când, tot un comunist, chiar Stalinist, vopsit de curând în democrație, ex. Tovarășul Brucan a spus că ne vor trebui douăzeci de ani ca să ne revenim, să ne schimbăm. Acum, după cca. 23 de ani constatăm că a avut dreptate și că poate a vrut să ne protejeze și nu a spus că nouă ne trebuie cel puțin 50 de ani.

Cum spuneam toți au avut de învățat din revolta de la Brașov. Poporul a învățat că ar trebui să se unească, să sară în ajutorul celui aflat la necaz care-și strigă nemulțumirea nu să fie mulțumit că nu-i la el și să privească liniștit cum se va descurca, dacă iese să aibă și ei parte de schimbare, chiar dacă nu a pus umărul la această, iar apoi, dacă eșuează, obligat fiind, de frică să înfiereze acțiunile așa zis antidemocratice. Cu toate astea, chiar dacă a înțeles acest lucru curajul de a-l aplica este încă foarte slab.

Comuniștii, care știau de mult că nu sunt iubiți, pentru că nici nu există nici un motiv cât de mic să fie iubiți, care nu vroiau cu nici un chip să piardă puterea au inventat planuri de rezervă că să păcălească în continuare poporul, planuri ce au mers așa zis, ca unse.

În 1989 când buba era coaptă cu spume, comuniștii, dorind o schimbare mai mare decât o dorea poporul și anume, să posede puterea politică și financiară, ca plăcerea să fie maximă și succesul asigurat a spart controlat buba, l-a sacrificat pe Ceaușescu și pe sinistra lui soție, pe câțiva din CPEX și trecând prin comunismul cu față umană a construit o democrație mioritică ca la carte, conform premizelor de la care au plecat: “La vremuri noi, tot noi”.

Poporul rămas turmentat, a constatat întâi cu un mic umor apoi cu umor strâmb, apoi ușor indignat că toți anii ce-au urmat au fost ani de sacrificiu, botezați ironic de nouă conducere “De mijloc, adică mai proști, mai grei decât cei trecuți și mai buni decât cei ce urmau, adică, din rău în mai rău”. Au ajuns astfel să trăiască cel puțin de două ori mai prost decât în 1989, dacă acest lucru mai era posibil, să-l pomenească de bine întâi pe Ceaușescu și apoi pe Iliescu.

Ca atare, nidi de data asta nu au înțeles mecanismul, că lupta pentru putere este o luptă, că se pregătește și că nimeni nu ți-o dă de-a gata. S-au mulțumit să constate că la putere sunt tot comuniștii, eșalonul doi că cel din 1989 era îmbătrânit, și oarecum compromis, deci copii celor vechi și s-au mulțumit cu procesul formal al comunismului făcut de comuniști.

De altfel, istoria noastră explică în detaliu esența și spiritul nostru de lipsă de unitate, chiar dușmănie.

Din vechime am format în două rânduri state unitare, acu două mii de ani, pe vremea dacilor, numai în față maiilor pericole, iar când acestea au dispărut, trădarea le-a pus capăt. Se cunoaște marele stat al lui Burebista și cel al lui Decebal. Apoi trecem fragmentați prin perioada de o mie de ani de migrația popoarelor, când nevoia de unire era maximă, de la “Cei mai viteji dintre tradi la capul plecat sabia nu-l taie, la lasă mă că merge așa, etc.” mândrindu-ne că am rezistat și că suntem de peste două mii de ani pe aceste meleaguri, scuturile creștinătății, unindu-ne cu greu dar rămânând perfect dezbinăți conform baladei Miorița.

Un exemplu dar al celor prezentate este ultimul val migrator, al unguirilor care, după ce au trecut peste noi și au ocupat Câmpia Panonică formându-și un stat s-au întors să ocupe cele trei cnezate peste care trecuseră pe cele ale lui Gelu, Glad și Menumorut. Curios, sau mai bine spus specific, au fost cucerite unul după altul fără să existe nici cea mai mică tendință de unire între ei, în fața pericolului.

Este foarte curios că după marile uniri ale dadilor de acum două mii de ani petrecute la o distanță de cca. o sută de ani, cealaltă mare unire a avut loc la 1600 sub Mihai Viteazul după cca. o mie cinci sute de ani.

Întrebările au fost și rămân: unde a dispărut spiritul celor mai drepti, cinstiți și viteji dintre tradiție? Cum a fost distrus, de cine, când? Mai pălpăie acel spirit? Cum putem să-l revigorăm, cine va fi primul care va sufla și câți din ceilalți se vor angaja să sufle ca să-l revigoreze, nu să sufle pentru ca să-l stingă de tot?

Atenție! Pericolul mare este că deși el mai pălpăie sunt unii care suflă să-l stingă definitiv.

Ei, cam asta este cu frații diavolului, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste.

SCURTĂ AUTOBIOGRAFIE

Mă numesc STOIAN ADRIAN STEFAN, sunt născut în București în anul 1971, oraș unde locuiesc și în prezent.

Am urmat cursurile 1-10 clase obligatorii și apoi doua clase profesionale, cu profilul textelist, în cadrul Fabricii Apaca. Școala am terminat-o în anul 1989 și datorita schimbării de regim nu am mai putut fi angajat din lipsă de experiență și reduceri de personal la fabrică.

În anii de școală nu am strălucit la învățătură, îndeosebi la matematică, fapt ce m-a determinat să întrerup studiul după 10 clase. În acea perioadă îmi plăcea în mod deosebit să citesc și să povestesc prietenilor ceea ce citisem sau vizionasem ca filme. Pot spune ca aveam un oarecare talent în a povesti.

Ca urmare a eșecurilor repetate în a-mi găsi un loc de muncă am decis sa scriu un roman.

M-a determinat să scriu acest roman faptul ca în perioada ce a urmat după anul 1989, cu schimbările politice de fațadă care nu aduceau rezolvarea cerințelor sociale și, spre surprinderea, uneori bucuria tuturor, Caragiale era și a fost actual în toată perioada post revoluționară.

Marea mea nemulțumire a constatat în faptul că în toată această perioadă nu s-a făcut un proces al comunismului, cu excepția celui de fațadă întreprins de președintele Băsescu și nimic din partea societății civile și religioase. Menționez că nu sunt adeptul crucificării vinovaților dar nici nu sunt de acord ca foștii comuniști să

devină actualii politicieni și investitori. S-a promovat pe scară largă zicala: "Lupu-si schimbă părul dar năravul ba". Ca atare, în toți anii ce au urmat societatea a mers din rău în mai rău printr-o exacerbare a poftelor dezlănțuite sub pavăza legilor și a imunității voit greșit interpretată.

Părerea mea este că fără recunoașterea crimelor și păcatelor comunismului la nivel de societate și individual, fără luarea măsurilor de îndreptare a acestora și fără solicitarea iertării necesare și obținerea acesteia nu se poate merge mai departe și nu se poate construi pe teren sănătos.

Noi ce-am făcut? Am aplicat pe scară largă noua zicală: "Lasă mă, că merge așa" și la crimele și păcatele celor 44 de ani de comunism le-am adăugat și pe cele noi din cei 23 de ani ce-au urmat, făcând aproape imposibilă stabilirea vinovaților cât și a recunoașterii și asumării păcatelor, a îndreptării și a iertării acestora.

Vorbe, vorbe, vorbe, se poate pune întrebarea: ce are un tânăr de 42 de ani cu comunismul, cu ce a fost deranjat și defavorizat el de comunism?

Simplu, acea societate și ulterior tot ce-a urmat nu a lăsat să se dezvolte decât impostura, corupția și tot ce putea fi mai imoral, la nivel de conducere, ceilalți fiind ținuti la nivel de masă de muncă și de manipulare.

Pe scurt, recunosc că subiectul este vast și actual și că trăirile și cunoștințele mele despre subiect nu sunt îndestulătoare. În acest sens ceea ce am scris eu nu poate fi decât maxim un aperitiv, rămânând ca marile probleme să apară, sper eu, cât de curând rezolvate într-o altă lucrare.

Recunosc de asemenea că, aș fi deosebit de bucuros dacă într-o lucrare ulterioară voi putea să pătrund mai adânc în subiect.

Am conceput lucrarea ca o serie de nuvele care pot fi și de sine stătătoare dar, fiecare are rolul lor în roman. Menționez că, în plus față de nuvelele pe care le prezint în prezent mai sunt și altele pe care le voi prezenta în cazul în care vă veți declara interesați.

Stoian Adrian Stefan (SAS)

CUVÂNT ÎNAPOI (Privind înainte)

Ca atare, nici de data asta nu au înțeles mecanismul, pentru că lupta pentru putere este o luptă, că se pregătește și că nimeni nu ți-o dă de-a gata. S-au mulțumit să constate că la putere sunt tot comuniștii, eșalonul doi, că cel din 1989 era îmbătrânit și oarecum

compromis, deci copii ale celor vechi și s-au mulțumit cu procesul formal al comunismului făcut de comuniști.

De altfel, istoria noastră explică în detaliu esența și spiritul nostru de lipsă de unitate, chiar dușmănie.

Din vechime am format în două rânduri state unitare, acu două mii de ani, pe vremea dadilor, numai în fața marilor pericole, iar când acestea au dispărut, trădarea le-a pus capăt. Se cunoaște marele stat al lui Burebista și cel al lui Decebal. Apoi trecem fragmentați prin perioada de o mie de ani de migrațiune a popoarelor, când nevoia de unire era maximă, de la "Cei mai viteji dintre traci la capul plecat sabia nu-l taie, la lasă mă, că merge așa, etc." mândrindu-ne că am rezistat și că suntem de peste două mii de ani pe aceste meleaguri, scuturile creștinătății, unindu-ne cu greu dar rămânând perfect dezbinați conform baladei Miorița.

Un exemplu dar al celor prezentate este ultimul val migrator, al unguirilor care, după ce au trecut peste noi și au ocupat Câmpia Panonică formându-și un stat s-au întors să ocupe cele trei cnezate peste care trecuseră pe cele ale lui Gelu, Glad și Menumorut. Curios, sau mai bine spus specific, au fost cucerite unele după altele fără să existe nici cea mai mică tendință de unire între ele în fața pericolului.

Este foarte curios că după marile uniri ale dadilor de acum două mii de ani petrecute la o distanță de cca. o sută de ani, oalaltă mare unire a avut loc la 1600 sub Mihai Viteazul după cca. o mie cinci sute de ani.

Întrebările au fost și rămân: unde a dispărut spiritul celor mai drepti, cinstiți și viteji dintre traci? Cum a fost distrus, de cine, când? Mai pâlpâie acel spirit, cum putem să-l revigorăm și cine va fi primul care va sufla, câți din ceilalți se vor angaja să sufle să-l revigoreze, nu să sufle să-l stingă de tot?

Atenție! Pericolul mare este că deși el mai pâlpâie sunt unii care suflă să-l stingă definitiv.

Ei, cam asta este cu frații diavolului, dragi tovarăși și prieteni, cetățeni ai erei post comuniste.

FRAȚII DIAVOLULUI

CUPRINS

Prefața editorului	4
Cuvânt înainte, (Privind înapoi).....	6
CAP. I - SUPREMA ILEGALITATE.....	13
CAP. II POVEȘTEA CÂRNILOR	25
CAP. III - FOAIE VERDE DE CULES, CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII ALES	48
CAP. IV - UN PARIU NEAȘTEPTAT	59
CAP. V - ECATERINA PE COLENTINA, TOT SE PLIMBĂ CU MAȘINA ..	69
CAP. VI - SĂ SPUNEM ACUM LA LUME, ROMÂNUL E PUTERNIC PRIN NUME	78
CAP. VI - SĂ VORBIM ACUM DE FAPTE.....	86
SCURTĂ AUTOBIOGRAFIE	102
CUVÂNT ÎNAPOI (Privind înainte).....	103
FRAȚII DIAVOLULUI.....	105
CUPRINS.....	105